

மகாமகோபா த்துயர்
டீக்டர். உ. வே. சாமிநாதையா.
நூல் நிகழும்
60000 ரூபாய்.
60000 ரூபாய்.

ஸ்ரீ பஞ்ச நதமா ன்மியம் என் னும்
திருவையா ற்றுப்புராணம்.

இஃது

தஞ்சை கரநதையம்பதி

பிரமஸ்ரீ வேங்கட்டராமசாஸ்திரியாசுவர்சனாஸ்

வடமொழியினின்று மொழி வியாகரணத்திற்

செய் கரநதையம்பதி

சிவநாமபிள்ளையவர்கள் சூடாரா

சிவ. சோலைமுத்தாப்பிள்ளையவர்களால்

இனிய நடையில் எழுதி

தஞ்சாவூர் வக்கீல் குமாஸ்தா

கோ. பொன்னுசாமி பிள்ளையவர்கள்

வேண்டுகோளின்படி

தஞ்சை

ஸ்ரீ கிருஷ்ணவிலாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Copy Right Registered.

1907.

மு க வு ரா .

பூவுலகில் சகல ஆனமாக்களும் தெரிசித்துக் கடைத்தேறு மாறு சாவனியாபக சச்சிதானந்த சொரூபமாய் விளங்கும் உமாவல்ல பன் திருக்கோவில் கொண்டருளிய சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றுள்ளும் திருவையாறென்னும் பஞ்சநத சேஷத்திரமானது மோகூடாத்தத் தலம எனவும், ஆங்கு வசித்து மரணமடையும் ஜீவர்கட்கு பஞ்ச நதேசப பெருமான் அச்சமயத்தே பரமேஸவரிபுடன் தோன்றி அச் சீவனது வலது செவி மேலாகத்தாரக மந்திரோபதேசஞ் செய்து சிவலோகங் காணியாக வாழுமாறு திருவருள் பாலிதருளுவா என வும், வேதாகமாதிகள் கூறுநதிறத்தினை உலகம அறியும். அவ்வா ராக, இப்புராணமானது வட மொழியிலுள்ளதை முற்காலத்தே தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் கவிரூபாமாகவும், கதகியரூபமாகவும், அப் பாஷையை நன்குணர்நத நாவலா சிலரால் செய்யப்பட்டுள்ளதெனக் காண்பரமபரைக் கேள்வியாய் அவைகள் இக்காலத்து இருக்கின்ற தாகக் காணப்படவில்லை. அங்ஙனமாக எனக்குக் தெலுங்கு பாஷை யைக் கற்பித்த ஆசிரியா ஸ்ரீமத வெங்கடராம சாஸ்திரியாரவர்கள் யான் வித்தியாப்பியாசஞ் செய்யுங்காலத்து இப்பஞ்சநதமான்மிய த்தை மொழி பெயர்த்துக் கொடுத்து இதனை நீ தமிழ்ப்பாஷைக்கு ரிய அமைதியோடு வசனரூபமாய் எழுதி அச்சிடுவாயாகவென ஆக் ஞாபிதருள யான் ஆசிரியா ஆணையை சிரமேற்கொண்டு அவர்கள் முன்னிலையிலேயே எழுதி அச்சிடுதற்குப் பொருளுதவியின்மையால் திருவருளை எதிர்நோக்கிக் காத்துக்கொண்டிருந்தனன். அங்ஙனமாக அந்நேர முயன்றலும் ஆகுநாளன்றி, எடுத்த கருமங்களாகா” என்ற ரயாரின் உண்மை வசனப்படி திருவருள் கூட்டிவைக்க

நூல் பிரசித்தியாகுங்காலம் கைகூடவே எனக்கு சீண்ட காலமாய் ஆப்த நண்பராயும், சிவபக்தி, அடியாபக்தி முதலியவைகளில் நிறைந்த விசுவாசமுடையாருமாகிய பொன்னுசாயிபிள்ளையவர்கள் ஓர் தினத்தில் இந்நூலை உலக உபகாரமாக மூச்சிடடு வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணம் தன்னிடத்தே நினைக்காமாய்க் குடி கொண்டிருக்கின்றதெனவும், அதற்கேற்ற வழி காணப்படவில்லையே யெனவும் என்னிடத்தே தெரிவித்து எவ்விதத்தேனும் என கோரிக்கையை முடித்து வைத்தல் வேண்டுமென்று சிவ புண்ணியத்தே நிறைந்துள்ள தன் மனலுக்கத்தை எடுத்துக் கூற, அசனைக் கேட்ட வுடனே யான் பஞ்சந்தேசப்பெருமான் திருவருளை வியாபி விஷயத்தைத் தெரிவிக்கப் பிள்ளையவர்கள் ஆனந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கி அச்சிடுவித்தற்கான பொருளுதவியைச் செய்ய, என குற்றவின்றெசுடிய வரது முன் எழுதிவைத்துள்ளதை சீர்திருத்தி அச்சிடுவிகேதன். இந்நூல் எம்பெருமான அடியார்க்கருள்புரிந்த திருவருள் விலாசத்தை விளக்கக்கூடியதாதலின புலவா பெருமான் அனைவரும் எனது சொற்களில் ஏதேனும் வழுவுள்ளதாயினும் அதனை நோக்காது செம் பொற்சோதிஸவரப் பெருமான் அருள்வினையாட்டினிடத்து நோக்க முடையாராய் ஆனந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கி பெறும்பேற்றினைப் பெற்றுயவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இங்ஙனம்

சிவ. சோலைமுத்துப்பிள்ளை.

கடவுள துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ பஞ்சநதேசுத்திரமான்மியம்

என்னும்

திருவையாற்றுப்புராணம்.

காப்

சீர்பூத்தநான்மறையோடாறங்குமுதற்கலைகடெளியவேலிப்
பார்பூத்தபிரமணைப்பூசுரர்வாழையாற்றிற்பரமன்செயென்
றேர்பூத்தவுலகெத்தக்குடிவேயுறுபொருளாகியெவர்க்குமெட்டாத்
தார்பூத்தகொன்றைமுடியாதிவிநாயகனி ருதாடலைமேற்கொள்வாய்

பாயிரம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

பஞ்சநதீஸ்வரப்பெருமான்.

பிரமன்மால்முதலோர்பதவியும்வேண்டேன்பிஞ்சுகா துயரகற் றெறன்னத் திரமுடன்பொன்னிபடிந்து முக்காலுஞ்சென்னிமேலிருகரங்குவித்தே அரவொலிசெய்வோர்க்கினியதாரகத்தையளித்துயர்முத்திவிடுதவும் பரமனும்பஞ்சநதீச்சுரளி ருதாள்பணிந்து நம்வினையகற்றுதுமே.

அறம்வளர்த்த நாயகி.

உல்கமோடவற்றினுறுபொருள்களையுமும்பர்போற்றிடுமிருவரையும் நலமுறவளித்துங்கன்னியென்றுயர்வானான்மறபுகன் றுந்நேறத்தப் பலகித்தருமியற்றியவ்வழியிற் பயின் நனீவர்க்கருள்பதித்தே அலகிலாமுத்திப்பேற்றினையுதவும்றம்வளர்த்தவளடிபணிவாம்.

ஆட்கொண்டேஸ்வரர்.

மறையவர்குலத்திற்றேருன்றிநால்வேதவரம்புணர்ந்தவ்வழியொழுக்கித் தைறபுகழ்த்தேத்துஞ்சுகரிதப்பெயரேரான் றணக்குறுமெம்பயம்போக்கி நடைமலர்ச்சேசாலெசறியுமையாற்றினுன்முகன்மால்பணிந்தேத்த உறைதருமாட்கொண்டேஸ்வரப்பெருமானுபயதாண்மலாபணிந்துவாம்.

ஒலலிநாயகர்.

சிவசரணன்றிமற்றொருபொருளிந்கனவினுஞ்சிந்தைபாக்காது பவப்பிணிகீத்தவடியவாபுகழைப்பாடியநாவலூர்ப்பெருமான் குவலயமேத்துககாவிரிகடப்பான்கோதிலாயோலமென்றுகாக்க நலமொடுதேன்றுமோலந்களிற்றின்னகைமலாமுடிமிசையணிவாம்.

சுப்பிரமணியர்.

நான்மறைச்சிரமாங்குடி லையின்பொருளைநன்றுறவறிகுவாய்படைப்பு வான்பெறவியவ்வாறியற்றுவையென்றமலரயன் நனைச்சிறையிருத்தித் தான்படைப்பியற்றவரனஃதுணர்ந்துசாற்றுநீயப்பொருளென்ன மேன்மையோடுரைத்துச்சாமிநாதப்போமேவியவேளடிபணிவாம்.

நந்திதேவர்.

நீடுறுந்தவத்துச்சிலாதமாமுனிவன்னிறைறதவப்பேற்றினும்மகவாய்ப் பீடுறவுகித்துப்பல்பெருக்கலைபும்பிஞ்சுகன்றிருமுனமுணர்ந்தே ' கோடுறுங்கலைக்குன்றினிலமரர்குறாகழல்பணிந்துநீநேறத்தப் பாடுறுந்க்கிணியம்பிரான்சரணபகையம்முடியுறுப்பணிவாம்.

சப்தமாநீர்கள்.

தஞ்சைமன்சீரரண்புகு துமடியவர்கட்கினியவரந்தந்துமேவும
விஞ்சபுகழ்பிராமியினிர்மகேசுவரியழகுமிகுனெனமாரி
'மஞ்சழிஞராயணிவராகியிந்திராணிமகிழ்காளியென்னும்
எஞ்சலிலாக் கருணைபொழியன்னையராமெழுவர்பதமிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

திருமகள்.

அருள்பொழிபுந்தன்றுணைவனிர்சூழ்க்குந்தொழிவினிதாயாகிமேவக்
கருணையுடனெவர்க்கெனினுநல்வினைவந்துறுக்கலைக்காகிமேவும்
பொருளளித்தன்னவரொழுக்கநன்றாயினிற்றைவற்றுப்போற்றிவாழும்
திருமகடன்னிருசரணந்தொழுதேததநிநம்வறுமைதீர்ப்பாமன்றே.

திருஞானசம்மந்தமூர்த்திநாயனார்.

அய்யனின்னருளகவைமுன்றினில்
உய்யயாவருமுணர்ந்தாநறமழி
செய்யவேந்தியசிரபுரப்பிரான்
தாய்யசேவடிதொழுதுவாழ்ததுவாம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

போதவன்மால்பணிந்தசீசாபுகவிடநின்சுண்ணென்
ரோதநஞ்சுண்டவாக்காதேநானருளகொடியாந்தசைவ
வேதத்திருமொழிசூற்றிநாவுடைமேலவன்பொற்
பாதபதுமமுடியேற்றெநநாளுமபணிசுதுமே.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

வஞ்சிதுண்ணிடையாரிடையுறுமயக்கமாற்றினூரெவரவாதமக்கே
எஞ்சலில்முத்திவழக்குவென்னவிருக்கினூலேநியபரணை
விஞ்சநள்ளிரவிந்பரவைகொள்கோபம்விலக்கிடத்தூதுவிட்டவன்றன்
பசஞ்சரணென்றநந்துணையாகுந்தீவினையாவுநீங்கிடவே.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

ஒருவாபிற்றவிரோய்தணிந்தியாவருமுட்பரப்பிரான்
அருளாரந்தசேவடிசுந்திடத்தீமைகன்றுவிட
திருவாசகமறைவாய்மலர்ந்தோதிசசிநந்திநிகக்
ரேருவாகுமாணிக்கவாசகன்ருள்சிரகுகொண்டிடமே.

திருவையாற்றுப் புராணம்.

அவையடக்கம்.

சித்தமாசகலவரனருட்டி நத்தின்சர்ந்நைகல்விசுற்றுப்பாந்த
உத்தமொன்சொல்லமுவினேநோங்கா தும்பாநாயகன்றிருவடிக்கண்
பத்திசெய்துயாந்தோர்சரிதமீதென்னப்பண்பொடுகாப்பொன்றெண்ணி
வித்தகமில்லேனுதைத்தனன்போற்றிமேம்படச்செய்தருளுகவே.

பாயிர முற்றிற்று.

புராணவரலாறு.

நெடிய கடல்சூழ்ந்த இப்பெரிய உலகத்தில் திருத்தமாகிய பல
தளிகளும், மலாகளும் நெருங்கிச் செங்கதிரோன் வெப்புறாமல் நீழ
வேசெய்து வானத்தை அளவிய தருக்கள் நிறையப்பெற்றதும், முட
ங்கிய பிடரி மயிரினையுடைய சிங்கத்தோடு யானையும், முதிர்ந்த வலி
யையுடைய புலியோடு மாணும், விரிந்த சிறகினையுடைய கருடனோடு
பாம்பும், பகைநீங்கி மிகுந்த நட்புற்றுருக்கின்ற சிறப்பினையுடைய
தும், மண்ணுலகத்தவரோயன்றி, விண்ணுலகத்தவருங்கண்டு புக
ழுத்தக்கதுமான நைமிசாரண்ணியத்தில், இடையில மரவுரியோடு
தெய்வத்தன்மையுள்ள விபூதி, ருத்திராஷ்டத தரித்தமேனியும், மறை
முதலான கலை உணர்வுகூடும், ஜெனமரணுதி துககத்ததைப்போ
க்கியென்றுங்கொடாத சீபரின்பவீட்டடைத தரத்தக்கதுமான பூரி பரு
சாஷ்டரமியைந்த உள்ளத்தையும் உடையோர்களான அத்திரி, ததீசி,
காத்தியாயனா, சனபுச்சகா, அகத்தியா, சுகர், மாதேவர், கண்ணு
வா, கருக்கா, பிருங்கி, சதாநதா, மார்க்கண்டர், பிருகு, போதாய
னா, ஆபநதம்பா, இலகிதா, கதீககணர், சாண்டிலயர், பாரத்துவா,
சர், புலகா, சந்திரசூடர், புச்சகா, புலத்தியா, ஜாபாலி, கௌதமர்,
சனற்குமாரா, நாரதா, ஜமபுமானி, மாண்டவ்யா, அரபத்தா, காசிபர்,
விஸ்வாமித்திரர், கலைபிருங்கர், காக்கி, கூஷ்மாண்டர், குசகு, பார்க்
க்வர், சனநதா, ஆஸவிலயனர், தால்ப்பியர், கிருதர், சங்கரர், அக
மருடனர், பராசர், ஜனாதர், திருதா, ஜனகர், வசிட்டர், பிரசண்டர்
தூர்வாசர், பருப்பதா, சிலாதர், தத்தாதத்திரோயர், சத்தி, தவமியர்,
சுமந்து, பப்பரு, வாமதேவர், சரபங்கர், வச்சர், உபமன்னியர், மிரு
கண்டேயர், அரிதகர், சவுனகர், ஏவலர், சனர், அசிதர், விந்து, பாணி
னி, விபாண்டகர், காலவர், ஆங்கீரசர், சதாதபர், சனச்சேபர், சருச்
சுபர், இடைப்பியர், வச, திரணவிந்து, முற்கலர், சுபிலர், அட்டவக்கி

ரர், காணர், சூனகர், உரோமசர், பகவா, சவுண்டியன்யர், பயிலவர், உக்
 கிரயீரியா, தூம்பாணா, திரணதூமாக்கினி, ஜமதக்கினி முதலிய மக
 ரிஷிகள் யாவரும் ஒருங்குகூடி. ஓர் யாகஞ்செய்து சம்பூரணஞ்செய்
 வித்து ஆனந்தமாய் சிவநாமத் தியானஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற
 சமயத்தில், சத்துவகுணம்போத்தென்ன, விபூதி அணிகந அழகிய
 மேனியும், செம்பவளக் காட்டையொத்ததுத் திரண்டு நீண்ட ஜடை
 யையும், திரு அக்கமாலையணிந்த அங்கங்கலையும், பரிசுத்தமாகிய ஐந
 தெழுததைத் தியானிக்கின்ற சிரதையையும் அவற்றை இடைவிடாது
 ஜெபிக்கின்ற திருநாவினையும் உடையரான சூதமாமுனிவர் எழுந்தரு
 ளினர். அன்னவா வரவைக்கண்ட மேற்கூறிய மகரிஷிகள் யாவாகளும்
 தாயின்வரவைக்கண்டு அதிகமகிட்டுயுடன் எதிர் நோக்கிச் செல்லும்
 இளங்கன்றுபோல அளவிறந்த சந்தோஷத்துடன் எதிர்சென்று வந்
 தனைசெய்தோராய் முகமலாசசியுடன் தங்களிப்புப்பிடத்திற்கு அழை
 த்துவந்து அன்புடன் அருக்கிய பாத்திய முதலான செய்கடன்களை
 முறைப்படி புரிந்து இனிய ஆசனத்திருத்தி பூரணச்சந்திரனைத் தா
 ரகைக் கணஞ்சூழ்ந்தாற்போலச சூழ இருந்துகொண்டு, எங்கள் ஐய
 னே! தங்கவெழுந்தருளுகையால் இததினமும், இவ்விடமும், நன்
 மை ஆயதோடுகூட எங்கள் ஜென்மமும் புனிதம் ஆயது, மறை
 முழுதுணர்ந்த வியாத முனிவரிடநதுச சகல கலைகளையும் மயக்கம்
 அறவுணர்ந்த அறிவுடையாய்! ரோமவரிடன் காதலனை! இறையவ
 னே! பாங்களுப்பும் வண்ணம், பதினெண்புராணங்களுள் ஒன்றான
 பிரம்ம கைவாத்தத்திலுள்ள ஸ்ரீ பஞ்சநத மானமியத்தைத் திருவா
 ய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டாகள்.
 அமமொழியினைக் கேட்ட, சூகபுராணிகா, அன்னவர்களை நோக்கிப்
 புன்னகை நிறைந்த முகமலாசசியுடன் சடைமுடி தூளக்கி ரிஷி சிரே
 ஷ்டர்கள்! நன்று வினாவினீர், உள்ளன்போடு கேட்டவா மலங்களை
 வாட்டிக் கொடிய பிறவித்துன்பத்தைப் போக்கி முததி வீட்டைக்
 கொடுக்குந் தன்மைபுடைய ஸ்ரீ பஞ்சநத மான்மியத்தை ஆதிகால
 த்தில் சூரியவம்சத்திற் பிறந்த தேவவர்மனென்னும் அரசனானவன்,
 பிராமணோத்தமரும் சிவபக்த சிரேஷ்டருமான சமந்து மகரிஷியை
 நோக்கி, சுவாமின்! அறுபத்தாறு கோடி தீர்த்த மகாத்மியத்துடன்
 காவேரீ எதியின் பெருமையையும், விருத்தாசலேஸ்வரர், மாயூரநாதர்
 பெருமையையும் தாங்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளக் கேட்டுப் பேரா
 னந்தமடைந்தயான், பின்னரும் ஸ்ரீ பஞ்சநதமான்மியத்தைக் கேட்க
 மிக்க விருப்புற்றிருக்கின்றேன். ஆகையால் கிருபை கூர்ந்து அவற்

றையும் திருவாய் மலாந்தருள வேண்டுமென்று கோட்டுக்கொள்ள, மகரிஷியானவர் அவ்வரசனுடையவேண்டுகோளுக்கு இரங்கினவராய் அரசனை நோக்கிப் பூபாலனே! உலகில் அரசாசனாபுள்ளவாகள் மிகுதியும் லௌகிக விவசாரங்களிலும், பெண்கள் மயககத்திலும், வஸ்து ராபரண அலங்காரத்திலும், அறுகவையுடைய ஆகார வீருப்பத்திலும், இன்னும் இவை போன்ற சுகமபோற்காணப்பட்டு மறையத்தக்க விஷயங்களிலேயே மனதைச செலுத்தி வாழ்வாதல், அவையையும் பூர்வ ஜென்மத்தில் செய்துள்ள மிகுந்த தபோபலத்தினால் கிடைத்த மானிட ஜென்மத்துக்கு உரியன ஆகா. அரசனே! மனித சரீரத்தைப் பெற்றோ தாங்களெடுத்த ஜென்மத்தாலடையத்தக்க தான முத்தி இனபத்திற்கு ஆரும் காரியங்களில் முயல்வதோடு மற்றுமுள்ள ஜீவகோடிகளும் தங்களைப்போலப் பேராநாதப் பேற்றினையடைதல் வேண்டுமென்று முயலுதல்வேண்டும். அதுவே மானிட ஜென்மத்திற்கு உரியனவாகும். ஆகையால் நீ அராணியிருந்தும் அங்ஙனமாகிய விஷய விருப்பத்தில் மனதைச பெறுதலுடைய மமையிற சுகத்தையும் மறுமையிற் சிவபிரானது பாதுகாப்பங்களைத் தரத்தக்கதும் ஆன ஸ்ரீ பஞ்சரத மானியத்தைக் கேட்க விருப்புற்றமையால் உன்னைப் பாககிலும் உத்தம குணமுடைய பாலுருவருமில்லை. சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாய். ஸ்ரீ பஞ்சரத மானியத்தை நிறைந்த பத்தி விசுவாசத்துடன் வாசித்தல், சீடர்டல், சிந்தித்தல் முதலியவைகளை எவர்கள் செய்யின்றார்களோ அவர்கள் மேலான முததி வீட்டையடைவார்கள். அந்தத் தலத்தின் பெருமையை பூவ புண்ணியமில்லாதவர்கள் அறியமாட்டார்கள். குணசீலனே! சந்திரசடாதராகிய சிவ பஞ்சுடா எக்காலத்தும் பிரிவின்றி அந்தத் தலத்தில் வசிக்கின்றாரென்றும் அனடியும் அதன் பெருமையை ஆதிகாலத்தில் பாவதி தேவிபா பரமசிவனை நோக்கித் தேவ தேவோத்தமா, மகாதேவா, பிராணநாயகா, அன்பாகட்கெவிரியானே, ஸ்ரீ பஞ்சரத மானியத்தைக் கேட்கவிருப்பம் உறுகின்றேன், கிருபையுடன் திருவாய் மலாந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துக்கொள்ள, எம்பெருமான் எம்மன்னையை நோக்கி மலையரையன்காதலி! அன்புடையாய்! பூர்வத்தில் அக்காவிரி தீரத்தில் வாசம் செய்தவரும், பிராமணோத்தமரும், வருணாச்சிரம தருமத்தை விடாதவரும், வேத வேதாங்கபுராண இதிகாசாதி பாரங்கதரும், திரிகால சிவபூஜாதாரந்தரரும், திரிபுண்டரந்தரித்த திருமேனியுடையாரும், ருத்திராக்ஷமாலிகாபரணரும், இடைவிடாது பூசுசாஷ்டர மந்திரத்தை

ஜெபிக்கின்ற நாவையுடையாரும் ஆன நாதசன் மாவென்ற புண்ணிய புருஷனை அவா மீனையாகிய அனவத்தியாதேவி நமஸ்கரித்தெழு நறுபின்னு, பிராணநாயகா! உலகத்தில் தெரிசிந்த அளவில் முத்தியையும், ஸநானம் செய்த அளவில் பாபத்தையும் போக்கத்தக்க, சேஷத்திரத்தையும், தீர்த்தத்தையும் தங்கள் கிருபைக்கிடமாகிய அடியேனுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, நாதசன் மாவானவர் அன்னவளை நோக்கிப் பெண்கள் நாயகமே! 'காசியான் மரணைமுத்தி' :-என்ற அருமை வாக்கியத்தின்படி மரணத்தால் முத்தியைக் கொடுக்கின்ற காசித் தலத்தோடு மேற்கடலோரத்திலுள்ள திருக்கோகரணம், சோமநாதம், விருபாக்ஷம், திருக்கேதாரம், மல்லிகாச்சனம், திருக்காஞ்சி, திருக்காளத்தி, விருத்தாசலம், அருணாசலம், ரிஷபாசலம், சீகாழி, திருவிதிஞ்சை, வைத்தீஸ்வரன் கோவில், திருவெண்காடு, திருவாரூர், வேதாரண்ணியம், கௌரி மாயூரம், திருவிடைமருதூர், குமபகோணம், சுவாமிமலை, திருவாணைக்கா, திரிசிராமலை, மதுரை, திருப்பரங்குன்றம், திருநெல்வேலி, இராமேச்சரம், நாகைக்காரோணம், முதலிய நிவ்விய தலங்களைத் தெரிசித்ததினாலும், கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, துங்கபத்திரை, நர்மதா, கண்ணவேணி, தீமபாலி, தாமபிரபரணி முதலிய சாவோத்திருஷ்ட தீர்த்தங்களில் படிந்ததினாலும் அடையத்தக்க பேற்றைப் பார்க்கிலும், நற்குண பிறைநதவளே! திருப்பழனம், திருச்சேற்றுத்துரை, திருவேதிசூடி, திருக்கண்டியூர், திருப்பூந்துருத்தி, திருநெய்த்தானம், ஆகிய ஆறு நிவ்விய சேஷத்திரங்களையும் தனக்கு அங்கங்களாகக்கொண்டு விளங்கும் திருவையாறென்னும் திருநாமத்தை யுடைய ஸ்ரீ பஞ்சநத சேஷத்திரத்தைக் காவிரிநதியிற் படிந்து தெரிசிப்பார்களேயானால் ஒப்புவமையில்லாத முத்திப் பேற்றினை அடைந்து உய்வார்கள். அந்தத் தலத்தின் பெருமையை உனக்குச் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாயென்று நாதசன் மாவானவர் அனவத்தியாதேவிக்குக் கூறியவாறு உனக்குக் கூறுகின்றேன், பார்வதி! கேட்கக் கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அவ்வண்ணமே உனக்குச் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாயென்று சமந்து ரிஷியானவர் தேவவர்ம ராஜனுக்கு உரைத்தருளினார். அதனை மும்மலத்தையென்ற மகரிஷிகள்! இப்பொழுது உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன் சிரத்தா பக்தியுடன் கேட்கக் கடவீர்களென்று சூதபுரணிகர் ஆசிரியர் பாடங்களைத் தியானித்துக்கொண்டு கூறுவாராயினர்.

புராண வரலாறு முற்றிற்று.

க—துஷ்ப்பிரவர்த்தி.

முத்தியடைந்த அத்தியாயம்.

மக்கட்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினைத் தரத்தக்கது வேதாகமங்கள் கூறும் வருணாசிரம தருமமேயாம். அது கொண்டே தமிழ்மறையும் 'ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலால், ஒழுக்க முயிரினுமோம்பபடும்.' என்று கூறிற்று. அங்ஙனமாக, பிரமகுலத்திற் பிறந்து அக்குலத்திற்குரிய ஒழுக்கத்தை விட்டவனும் எவாக்குங் கெடுதியே விளைவிக்கும் தூர்க்குணத்தை நிரம்ப உடையவனும் ஆகிய துஷ்ப்பிரவர்த்தி என்னும் ஓர் பிராமணனிருந்தான். அன்னவன் ஓர் நாள் அதிருபலாவனயமுள்ள தன் தாயைத் தன் பிதாஇல்லாத சமயம் அறிந்து அதிமோகத்தால் புணர்ந்தவனாய்காமவெள்ளத்தில் ஆழ்ந்திக்கிடக்க வெளியே சென்றிருந்த பிதாவானவர் வந்து தன் புத்திரனும் பத்தினியும் தங்களை மறந்து அற்ப இன்பத்தில் மயக்கமுற்றிருப்பதை நோக்கி, உண்மை நெய்கண்டோராதவின் அவர்களிருக்கும் தன்மைக்குக் கோபம் அடையாது மகாபாபிகளாய் எரிவாய்நரகத்துக்கு ஆளாய்விட்டார்களையென்ற துக்கமுடையவராய் மௌனம் சாதித்திருக்க, துஷ்ப்பிரவர்த்தியானவன், தன் தந்தைவந்ததும் தங்கள் கெட்டசெய்கையை அறிந்ததுமாகிய விஷயத்தை உணர்ந்து அன்னவரைக் கொன்றுவிட்டு உபத்திரவமின்றி நிர்ப்பயமாய் இன்பமனுபவிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவனாய்க் கோடரியால் வெட்டி அவருயிரைப் போக்கி நிற்கவே, உபநயன சமஸ்காரம் செய்துவைத்ததால் குருவும், அன்னதானம், அபயதானம், வித்தியாதானம், ஜெனனம் முதலியவைகட்குக் காரணமாயிருத்தலால், பிதாவும், தவசீலம், ஒழுக்கம் அதிதிபூஜை, சிவபூஜை, சேஷத்திரதரிசனம், தீர்த்ததாடனம் வேதமோதல் முதலிய உத்தமத் தன்மையால் பிராமணைத்தமருமான பிதாவைக் கொன்றமையால் பிரம்மகத்தியும், தாயின் கற்பையழித்துப் புணர்ந்தமையால் மகா பாபமும் அவனைப்பிடித்துக்கொண்டது. ரிஷி சிரேஷ்டர்காள்! 'இன்பமோ சிறிதாகும், இதில் வருந்துன்பமோ கரையில்லாத் தோடு கடல்' என்றபடி அற்ப இன்பத்தில் மனதை வியாபிக்கச் செய்து அதனால் செய்யத்தக்காத காரியங்களைச் செய்யவே. பரமசண்டாளனாகிய துஷ்ப்பிரவர்த்தியை பிரமகத்தியும் மகா பாபமும் பந்தித்துக்கொள்ள சித்தசுவாதீனமற்றவனாய்த் தன் தேசம், கிரகம், இவைகளைவிட்டு பந்துமித்திரர்.

நகரவாசிகளால் அடித்துத் துறத்த நீங்கி, மலை, காடு, முதலான துகளில் திரிந்தும், உடுக்க உடையும் உண்ண உணவும் இன்றியும் பசி, தாகம் குளிர் முதலியவற்றால் மிக வருந்தியும், துன்பமனைத்துக்கும் ஓர் இருப்பிடமாய்க் கருநிறம் அடைந்து, “காமமே நரகபூமி காணியாக் கோடுப்பதாகும்” என்றபடி இச்சரீரம் இப்பொழுது செய்த பாபத்துக் குத்தக்கபடி மறுமையில் அனுபவிக்கும் நரகவேதனையிலும் பதின்மடங்கானகஷ்டங்களை அனுபவித்து அனேககாலம்சென்றபின் ஸ்ரீபஞ்சநதகேஷத்திரத்திற்கு சமீபமான ஓர் ஆரண்யத்தில் வந்து தங்கி வழிச் செல்லவோரை அடித்துப் பரித்துப் பாபம் இன்னும் மேலிடும்படியான துஷ்கிருத்தியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தனன். பக்தியுடையீர்! அவ்வாறு அன்னவன் வசிக்கும் காலத்தில் ஓர் நாள் அளவிறந்த ஜனங்கள் கூட்டமாக அன்று மாமகமாகிய புண்ணியதினமாகையால் காவிரி நதியில் ஸ்நானம் செய்வதற்காகச் செல்ல, இவனும் அவர்களைத் துறத்திக்கொண்டு பின் தொடர்ந்து சென்று காவிரி நதியை அணுகவே, அங்கு ஸ்நானம் செய்துகொண்டிருந்த ஓர் பிரமணோத்தமர் ஜீவகாருணியமுடையோராதலின் இவன் நிலைமையை நோக்கி இவனைப் பீடித்து வருத்துகின்ற, பிரம்மகத்தி நீங்கும் வண்ணம், “ஸ்பரிசம்பாபநாசனம்” என்றபடி சரீரத்திற்பட்ட அளவிற்பாபத்தைப் போக்கத்தக்க காவிரி நதியின் தீர்த்தத்தை மந்திர ஸ்ரீவமாகத் திருக்கரத்தால் அள்ளி இவன் சரீரத்திற்படும் வண்ணம் விச அவ்வுத்தம தீர்த்தஞ்செய்யொண்ப் பாபத்தைச் செய்தானுகிய துஷ்பிரவர்த்தியின் சரீரத்திற்படவே அவனைப் பீடித்துக்கொண்டிருந்த பிரம்மகத்தியானது நீங்கப்பெற்று உடனே திவ்விய சரீரத்தையும் கலக்கமில்லாத அறிவையுமுடையவனாகி இங்கு நாம் வரவேண்டிய காரணம் யாது, நமக்கு நல்லறிவுண்டாவதற்குக் காரணம் யாது, சண்டாள சரீரம் நீங்கப்பெற்று திவ்விய சரீரம் வந்ததற்குக் காரணம் யாது, என்று ஆலோசனை செய்துகொண்டிருந்தனன். அவ்வாறு செய்துகொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், ஆகாயவாணி அவன் அறியும் வண்ணம், ஏ துஷ்பிரவர்த்தி! நீ மகாபாபியாயிருந்தும் ஸ்ரீவஞ்செய்த புண்ணியவிசேடத்தால் இப்போது காவிரி தீர்த்தை அணுகவும், அவ்வுத்தம தீர்த்தம், உத்தமோத்தமத்தன்மையையுடைய பிராமண சிரேஷ்டன் கையால் புரோகூிக்க, அது உன்மேற்படவும், அங்கனம் பட்ட இத்தின விசேடத்தாலும் உன்னைப்பற்றியிருந்த பிரம்மகத்தி நீங்கி உனக்கு நல்லறிவுண்டாயது. ஏ கொடியபாவி! பின்னும் உன் னால் செய்துள்ள மாதூர்கமனத்தால் ஏற்பட்ட பாபத்திற்கு கும்பீ

பாகமுதலிய அசக்கிய நரகங்களில் அனேக கற்பகாலங்கிடந்து வருந்தவேண்டியபாதையால் அதனை அடையாதிருக்க இன்றுமுதல் உணமரணபரியந்தம் இப்பஞ்சநத சேஷத்திரத்தில் வசித்து காவிரி நீர்த்தத்தில் திரிகாலஸ்நானஞ்செய்தும், வருணாச்சிரம தருமத்திற்கு உறிய கிரிகைகளை எழுவாதியற்றியும், சற்குருவின் உபதேசத்தால் பஞ்சாசுராஜேபம் தினம் ஒன்றுக்குப் பதினாயிரம் ஜெபித்தும், ஏகாதரநுத்திரஜேபம், ஏகவாரபோஜனம் ஈஸ்வர தரிசனம் நூறு பிரதக்ஷணம முதலிய சத்திரிகைகளில் கொஞ்சமும் தவறாதலடையாது மிக்க உறுதியோடு செய்துகொண்டவருவாயேல் அக்கொடிய பாபத்தினின்றும் நீங்கப்பெறுவாயென்று கூறிற்று. ஏ மகரிஷிகாள்! காவிரி நீர்த்தத்தின் மகிமை எம்மால் கூறும் திறத்தினையுடையதன்று. மகா பாபியாகி துஷ்பிரவர்த்தியைப் பீடித்திருந்த பிரம்மகத்தி லபரிசமாத் திரத்தால் நீங்கிப் புனிததேகத்தையும் தெளிந்த அழிவினையும் அளித்த இச்சரித்திரத்தாலேயே நீங்கள் நன்கு உணர்வீர்கள்.” அங்ஙனமாக அவ்வசாரியைக்கேட்ட அன்னவன், தன் ஜீவகாலபரியந்தம்பஞ்சநத சேஷத்திரத்தில் வசித்து மேற்கூறியுள்ள செய்கைகளை விடாது செய்தவனாய் மரணமடைந்து சுவர்க்கலோக பதவியைப் பெற்று ஆங்குள்ள போகங்களைச்சுழித்துகாலம் அனுபவித்து, “போகபூமியின்று போகதனுவின்றோடுநடலாகா, தேகமாயின் பசித்தியியம்புரிற் கருமபூமி, யாகமானது கொண்டன்றியாதலால் ஞாலத்தேய்தி, யோகமானேறியினின்றோருண்மை சாதித்துக்கொள்வர்.” என்றதனால் இவ்வலகிற் செய்த புண்ணியத்திற்குத் தக்கவாறு திடைத்த போக சரீரத்தால் சுவர்க்கலோக போகத்தை அனுபவிக்கலாமேயென்று அசசரீரத்தால் நித்தியானந்தப் பேரின்ப விட்டையடைதற்கு கூடாததலின், அப்புண்ணிய சரீரத்தையும் விடுத்து பின்னர் பூவுலகில் நூறுஜெனனம் பிராமணாகப்பிறந்தும் ஒருக்கால் காவிரிநீர்த்தம் சரீரத்தில்பட்ட விசேடத்தால் ஜென்மங்கள் தோறும் வருணாச்சிரம தருமமவழுவாது நடந்துகடைசியில் சந்நியாகி ஆச்சிரமத்தையடைந்து இந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து “உரைசெயிற் பரமஞானமொன்றுமே முத்திக்கேகு” என்றபடி பரமஞானத்தை அடைந்தவனாய்ப் பஞ்சநதீஸ்வரப்பெருமானது திவ்விய சரணாவந்த நீழலையடைந்து வாழ்ந்தனன். ஒழுக்கமுடையீர்! இத்துஷ்பிரவர்த்தி மாதூர்கமனமாகிய கொடிதினும் கொடிய மகா பாபத்தைச் செய்தமையால் நூறு ஜெனனமெடுத்து முத்தி அடையவேண்டியதாயிற்று. புண்ணிய புருஷர்களாகில் ஒரே ஜென்மத்தில் முத்திப்பெற்றினை அடைந்து உய்வா. இதுசத்தியமாருமென்று கூறி

வியாச மாணாத்தரானவர் துஷ்பிரவர்த்தியின் சரித்திரத்தைப் பூர்த்தி செய்து சிவப்பிரியா சாரூபமடைந்த சரித்திரத்தை திருவாய் மலர்ந்தருள ஆரம்பித்தனா.

முந்லாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ. சிவப்பிரியார் சாரூபம் அடைந்த அத்தியாயம்.

மகரிஷிகாள் ! கேட்கக்கடவீர்கள். காவிரி நதி தீரத்தில் மறையவர்குலத்திறோன்றி நான்மறை, ஆறங்கம, வாதுளமுதற் காமிகம் சுறாயுள்ள இருபத்தெட்டு ஆகமங்கள். மீமாம்சம், பதினெண்புராணம் முதலிய சகல கலைகளையும் ஐயம் திரிபு அபியாமையென்னும் முக்குற்றங்களும் அகல உணர்ந்து, காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாசசரியமென்ற அறுவகைக் குற்றங்களையு நீக்கிய சிவப்பிரியா, சுதாமாவென்ற ஐரண்டு பிராமணோத்தமர்களிருந்தாக்கள். அவர்களில் சிவப்பிரியா, அக்காவிரியில் இடையே விடாது ஐந்து வருஷம் ஸ்ரானம் செய்து வந்து ஐந்தாவதாண்டின மாசி மாதத்தின் முதல் தினமாகிய சூரியோதயகாலத்தில் விசேட ஸ்ரானமும் செய்து தானம், ஜெபம் நேறாமம், தாப்பணம் முதலியவைகளை இயற்றி ஸ்ரான பூததி செய்தவராய்த் தவ ஓழுக்கத்தைக் கைகொண்டு கங்கையும இளம்பிறையும், விளங்குகின்ற சடாமசூடமும், பிரம்மவிஷ்ணு வாதி தேவர்களைக் காத்தறப்பொருட்டு உண்டருளிய விஷ்ணுதங்கி விளங்கும் திருநீலகண்டமும், சகல உலகங்களையும் பெறாது பெற்று வளர்ப்பாளாகிய உமையாமமை கலந்த வாமபாகத்தையும் உடையரான சிவபெருமானது திவ்விபசரணாவிரத சேவை அரட்சனை, ஆலயத்திருப்பணி, ஏகாதச ருத்திர ஜெபத்துடன் தூறு பிரதக்ஷணம், தாரகமந்திரமாகிய பிரணவத்துடன் முப்பதிராயிரம் பஞ்சாக்ஷர ஜெபம் முதலியவைகளைத் தினந்தோறும் விடாது பக்த சமரக்ஷணக்கிருபா லுவாகிய பஞ்சநஸீவராத பணமாகசு செய்துகொண்டு வந்தனா- னானவருப்பமுடையீர் ! சிவப்பிரியரானவர் இவ்வாறெழுமுகிக்கொண்டவர, சுதர்மாவானவர் வேதத்தில் கூறிய விதிப்படி சோமபானம் முதலிய யாகங்களையும் அந்தந்த யாகங்களின் முடிவில் பிராமணர்களுக்கு சொர்ணதானம், அன்னதானம் முதலியவைகளையும் செய்து வந்து பின்னும் யாகங்களைச் செய்வதிலும், தானங்கள் செய்வதிலும் அதிகிருப்பமுடையவராயிருந்து கொண்டிருந்தனர். இங்ஙனமாக இவ்விருவர்களும் நெடுங்காலம் நடத்திக்கொண்டு வந்து ஏள்

காலத்தில் மரணமடையவே அதை உணர்ந்த தேவேந்திரனானவன் தன் தூதர்களை நோக்கித் தூதர்காள்! பூவுலகில் அளவிறந்த புண்ணியங்களைச் செய்து மரணமடைந்த சிவப்பிரியர், சதாமாவென்ற இரண்டு பிராமணைத்தமாகளையும் அன்னவர்கள் மண்ணுலகிற செய்த புண்ணியத்துக்கு தக்க போகங்களை நம் பொன்னுலகில் அனுபவிக்க நீங்கள் சென்று அழைத்துவாருங்களென்று ஆக்ஞாபித்தனன். அவ்வாக்களுயைப் பெற்ற தூதாகளானவாகள உடனே நவரத்தின கஜிதமாகிய விமானம், ரம்பை ஊவசி, மேனகை முதலிய அப்சரஸ்திரீகள், தோற்கருவி, துணைகருவி, கஞ்சக்கருவி, மீடற்றுக்கருவி, முதலிய வாத்தியங்களின முழக்கம் முதலிய விமரிசைகளுடன்வந்து மேற்கூறிய இருவர்களையும் விமானத்தின மீது ஆரோகணிக்கச் செய்து அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர். தேவ தூதாகள் அவ்வாறு சென்றுகொண்டிருக்க அது தருணத்தில் கைலாசபதியாகிய சிவபெருமான் நந்தி எம்பெருமானை நோக்கி நந்திகேஸவரா! நீ இப்பொழுதே சிவகணங்களுடன் சென்று இரத்திரன் உலகத்திற்குச் செல்கின்ற சிவப்பிரியர், சதாமா என்ற இருவரில் சிவப்பிரியரை மாத்திரம் நம்முலகிற்கு அழைத்துவரக் கடவாயென்று கட்டளையிட்டருள அவ்வாக்களுயை சிரோதாரணஞ்செய்த நந்திபிரானுவா சந்திரசடாதரமாகிய சிவபரஞ்சடரினது உபய சரணங்களில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்தவராய் உதகிரவு பெற்றுக்கொண்டு அளவிறந்த பூக்கணங்களுடன் சுவர்க்கலோகம் செல்கின்ற அவ்விருவர் முன்னேன்மி சிவப்பிரியரை மாத்திரம் அழைத்துக்கொண்டு சென்று பஞ்சநத கேசுத்திரத்தில் திருவேலக்கங்கொண்டு எழுந்தருளியசெய்யொற்சோலைவரப்பெருமான் திருசசநநிகானத்தின முன்பு விட்டுப் பணிந்தது நின்றுகொண்டிருந்தனா. அந்நமம் நிற்க சிவப்பிரியரானவர் ஈஸ்வரன் பாதபதுமங்களில் நமஸ்கரித்தெழுந்து அஞ்சலியஸ்தராய் சரீராத்யந்தம் மயிர்க்குச்சலுற இருகண்களிலும் ஆனந்த வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோட கருணாகரப்பெருமானை நோக்கி பரமபக்தானுகுலச் சசுகானந்தப் பிரபுவே! அடியேனை ஓர் பொருட்டாக்கி அடிமை கொண்டருள நின்றிருவுள்ளம் இருந்தவாறு என்னையோ யெனப்பலவாராய்த் கோத்திரம் செய்து ஞானப்பித்துடையராய் உடல் பொருளாவி மூன்றையும் சிவார்ப்பணஞ்செய்து நிற்கவே சிவபெருமான் அன்னவரது பக்தியின் வலிமையை நோக்கி வ சிவப்பிரியர்! அன்புடையாய்! உனக்கு இப்போது நம்முடைய சாரூபபதவியைத் கந்தருளினோம் அதனைப்பெற்று நம்முலகில் நித்தியா

நந்தககத்துடன் சிறிதுநாள் வசித்துப்பின்னர் முறையே சாமீப சாயுசுமிய பதவிகளைப் பெற்று வாழ்க்கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள் சிவப்பிரியரானவா சிவாக்களுயின படிக்கி அங்ஙனமே பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனா. இங்கு இவ்வாறாகத் தேவ தூதர்கள் சுதாமா ஒருவரை மாத்திரம் அழைந்துகொண்டு சென்று தேவேந்திரன் முன்பு விடுதலவாகளாய், இருதிரனை நோக்கி எங்கள் அரசே! தங்கள் உத்தரவின்படி சென்று நாங்கள் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வருங்காலத்தில் நந்திகேள்வரா சிவகணங்களுடன் வந்து சிவப்பிரியரைமாத்திரம் அழைத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டனா என்று விண்ணப்பித்து நிற்க அதனைக் கேட்ட சசுமனானவைவன் உடனே ஐராவதத்தினாந்தாரோகணிதது வரசிராயுத்தரையத் திருவையாற்றை அடைந்து சிவகணங்களின் மத்தியில் வேததிரபாணியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் நந்திகேள்வரைப் பணிந்தெழுந்து பயபக்தி விசுவாசத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தனன். அங்ஙனம் நின்ற மகபதியை நந்திபிரானவை நோக்கி அருளி வசராகுலாதிபா! மங்களகரமாய் வாழ்ந்து உன்னரைச்ச சரிவர நடத்திக்கொண்டு வருகின்றனையா யென்று கேட்கமம வினவிப் பிவனா இப்பொழுது நீ இங்கு வந்த காரணம் என்ன அதனைத்தெரிவிக்கக்கூடவாயென்று ஆகளுபிக்கத், தேவேந்திரன் அவ்வாக்கையை சிரமேறகொண்டு பின்னரும் வணங்கி அஞ்சலிபலத்தாய் விண்ணப்பம் செய்வானாயினான். சுவாமின்! பரம பகதானுகூலகிய உமானாய்க்னது திருவருட பெருக்கத்தால் சகல நனமாயமுடையனாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றேன், இப்போது அடியேன் இங்கு வந்த காரணம் திருவுள்ளம் அறிந்ததாயினும் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுவது முறைமையாதலின் தெரிவிக்கின்றேன் கேட்டருளக்கடவீர்கள். அஃது எனனை எனின் சுவர்க்கலோகாதி பத்தியத்தை நம் பெருமானது ஆக்களுயின்படி ஆண்டுகொண்டு வருகின்ற யான் பூவுலகில் புண்ணியஞ்செய்த ஜீவாகளை அவர்கள்மரணம் அடைந்தவுடன் அழைத்துவந்து எவ்நூலக போகங்களைச் செய்த புண்ணியத்துக்குத் தக்கவாறு அனுபவிக்கச் செய்ய வேண்டிய கடமைபுடையன் ஆதலின் அதன்படிக்கிச்செய்விக்க யான் சிவப்பிரியர், சுதர்மா என்ற இருவரையும் என் தூதர்களால் அழைத்து வரும்படி செய்யவே அவர்கள் அழைத்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில் அவ்விருவரில் சிவப்பிரியரை மாத்திரம் தாங்கள் சிவகணங்கள் சமேதமாய் எழுந்தருளி அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டதாய் தூதர்கள் தெரிவிக்க அதனைக் கேட்ட யான் சந்தேகமுடையனாய்.

சந்திரகாண்டத்தில் வினவி அச்சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளற்பொருட்டே இங்ஙனம் வந்தன. ஆகையால், எம்பெருமானே! அதனை நிவர்த்தித்தருளல் வேண்டுமென்று குறைபிரந்து நின்றான். யோகசீலர்கள்! கவனிக்கக் கடவீர்கள். அங்ஙனம் நின்ற சசிமனனான நந்திகேள்வரா நோக்கி ஏ தேவேந்திரா! நன்று வினாவினாய், அப்பிராமீணத்தமர்க்களிடுவரில் சுதாமா எவ்வாறாக யாகங்களையும் அவைகளின் முடிவில் தானங்களையும் செய்து வந்தனா. அவைகள் ஜீவப் பிரீதியும் தேவப்பிரீதியும் ஆகும் தன்மையுடைய தாதலிபக புண்ணியமாகி அகன் பிரயோஜனத்தை அனுபவிக்க உலாநுலங்கிடையத் தத்தக்கநாயிற்று. சிவப்பிரியா அவைகளையென அகனிநாமமே லாம் சிவப்பிரீதியாகிய ஆலயத்திருந்தோண்டு, திருப்பணி, நஸ்வர தெரிசனம், ருத்திரஜமகம், பிரணவசமயத்தமாவ பஞ்சாஷ்டாஜெபம், பிரதக்ஷணம், முதலியவைகளைச் செய்துவந்தமையால் அவைகளை நிபுண்ணியமாகி ஒரு காலத்தில் கெட்டுந் தன்மையையுடைய உலாநுலக போகம், சத்தியலோகபதவி, வைஷ்ணவபதவி முதலியவைகளைக் கடந்து என் றும் அழிவுறுசிவலோகபதவியைத் தத்தக்கநாய ஆய விட்டது, அதுபற்றித்தான் அவன்வரை மாத்திரம் நாம் அழைத்துவந்துவிட்டோம். ஆகையால் இனிமேல் இந்த பாருபாடுகளை உணர்ந்து அரசு புரியக்கடவாய் உணனிருப்பிடமெல்லென்று ஆக்ஞாபிக்க, அவ்வாக்களுையபெற்றவரைய வணங்கி விடைபெறற்கு கொண்டு தன்னுலகம் சேர்ந்து சாதமாவென்றும் பிராமீணத்தமருடன் ஆதனத்தில் வீழ்ந்தருளு அரசு புரிவானாயினான். தவ சிவரஷ்டர்கள் ஸ்ரீலகில் பிறந்த மக்கள் யாவரும் பசு புண்ணியமாகிய பிராமண போஜனம் முதலிய தானங்களையும் யாகங்களையுமே மிகுதியாய்ச் செய்து போக உலகத்தையும் கர்ம உலகத்தையும் அடைந்து சுக துக்காதிகளை அனுபவித்துக்கொண்டு பிறந்த இறந்து உழலுவர். அவர்களுள் (உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே) எம்பெருநல்லறிவுடையார் என்றும் அழியாநிரதிசயானைதப்பேற்றினைத் தரத்தக்க பஞ்சநிஸ்வரப்பெருமான் திருவருட்கிடமாய் மேற்கூறிய பதி புண்ணியங்களைச் செய்து பெருமான திருவடி நீழலைப்பெற்று உய்வர். இது சத்தியமாருமென்று கூறி சூதபுராணிகரானவா சிவப்பிரியர் சுதாமாவென்ற இருவா சரித்திரத்தை ஸூத்திரி செய்தவராய், கரதமகாராஜன் புத்திரனைப்பெற்று உய்ந்த சரித்திரத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருள் ஆரம்பித்தனர்.

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

க.. சுரதமகாராஜன் புத்திரன் அடைந்த அத்தியாயம்.

பலவளங்களும் நிறைந்த அளவிறாபுரியை சந்திர வம்மிசத்தில் பிறந்து அரசரிமைக்கு உரிய இலக்கணங்கள் அமையப்பெற்றவனாயும் நான்கு வருணாசிரம தருமத்தை ரெகிக்கும் தன்மையுடையவனாயும், சததியம், சாத்யம், ஒழுக்கம், தருமசிறதை முதலிய நற்குணங்களும் நிறைந்துள்ளவனுமாகிய சுரதமகாராஜன் மனு முறை கோடாறு அரசாகி செய்துகொண்டு வருங்காலத்தில், தான் நீண்ட காலமாய் அரசுபுரிந்து வருவதில் மிக்க மகிழ்ச்சியை உடையவனாயினும் தனக்குப் பின் அரசரிமையை வகிக்கப் புத்திரனில்லாத்தினால் மிகுந்த தக்கமுடையவனாய் புத்திரப் பேற்றினை அடையவேண்டி அஸ்வமேதம், புத்திரகாமேஷ்டி முதலிய யாகங்களைச் செய்தும், புத்திரன் உண்டாகாத சூறையை நினைந்து நினைந்து மிக வருந்திப் பின் வருமாறு சிந்திப்பானாயினான் “மகப்பெறு மானிடர்கள் வானவர்தம் மூர்க்குப் புகப்பெறார் மானிடராய்ப்போந்து” “கல்லாமழைக்கனியூரல் கலந்து கோஞ்சன், சொல்லாவுருச்சி அழதோடித் தொடர்ந்துபற்றி, மல்லார்புயத்தில் விளையாமே மகிழ்ச்சி மைந்தர், இல்லாதவர்க்குப் பெருவாழ்வின்னிமைமையென்றும்.” மக்களாய்ப்பிறந்து புத்திரப்பேற்றினை அடையாதார் இவ்வளவு இன்பத்தை இழக்கலோடு மறுமை இன்பத்தையும் இழக்கவேண்டியவர்களாகின்றார்கள் என மறை முதலியவைகள் முறையிடுகின்றமையால் நாம் அத்தன்மையுடைய மகாபாபியாக ஆய்விட்டோமே ஓசற்கு என செய்வது என்று பன்முறை வருந்தி முடிவில் நமக்கிருந்தும் குறையை மகரிஷிகள் பாலடைந்து தீர்த்துக்கொள்ளல்வேண்டுமென்று தீர்மானித்தவனாய் சங்காதீர்த்தையைடைந்து ஆங்கு காயங்கிலேசஞ்செய்து மனோலயத்தோடு தபசு செய்துகொண்டிருக்கும் நாரதர் முதலிய மகரிஷிகளைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாக விழந்து பணிந்து எழுந்து சுவாமிகள் ! அடியேன் அஸ்திரபுரத்தை ஆளும் சுரதமகாராஜன் என்னும் நாமத்தை உடைய அரசன். எனக்கு புத்திரப்பேறு இன்மையால் அதனை நிவிர்த்தித்துப் புத்திரனை அடையவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தங்கள் திருச்சந்திதானத்தில் நெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டி இங்கு வந்தனன். ஆகையால் தாங்கள் கிருபை பாலித்து புத்திரப்பேற்றினை யான் அடையுமாறு திருவருள் செய்தல்வேண்டுமென விண்ணப்பித்து நின்றனன். அவ்விண்ணப்பத்தைக்கேட்ட மகரிஷிகள் யாவரும் இவ்வினா அரசன், சங்குணரம்பன்னுகவும் காணப்படுகின்றாள்?

அநேக யாக எக்ஞாதிசத்தகருமங்கனையும் செய்திருக்கின்றான், அங்ஙனமாகவும் புத்திரன் இல்லாததற்கு காரணம யாகோ எனக் கியான திருஷ்டியால் ஆராய்ந்து பார்த்து காரணம் தெரிந்துகொண்டவர்களாய் அரசன் முகத்தை நோக்கிக் கூறுவாராயினர். ஏ ராஜன்! நீ பூர்வ ஜென்மத்தில் இளங்கன்றையும் அதனை ஈன்ற பசுவையும் பிரித்து விட்ட மகா பாபத்தால் இச்சென்மத்தில் புத்திரன் இல்லாதவனாக ஆய்விட்டாய். ஆகையால் அப்பாபம் நீங்கும்வண்ணம் இப்பொழுது கைலாய தரிசனம் செய்வாயாகில் அக்தோஷத்தினின்று நிவிர்த்தியாய் நல்ல புத்திரப்பேற்றினை அடைவாய் என்று திருவாய்மலார் தருளினார்கள். அதனைக் கேட்ட அரசன் அப்பொழுதே புத்திரனை அடைந்தவன்போன்ற மகிசூரியை அடைந்து மகரிஷிகள் பால் விடை பெற்றுக்கொண்டவனாய் தன் நகரம் வந்துசேர்ந்து உடனே மந்திரிகளிடத்தில் ராசசியத்தை ஒப்புவித்துவிட்டு, அஸுவாருடனாய் கைலாய தெரிசனம் செய்யச் சென்றான். அப்படிச் செல்லவே சத்துருக்களாகிய அரசர்கள் இவன் அரசைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் அதர்க்கு அரசன் இல்லாத இது தருணமே தகுதி என்று சதுரங்க சைன்னியத்துடன் வந்து வளைந்துள்ள அதை மந்திரிகளால் அனுபவப்பட்ட தூதர்கள் வந்து தெரிவித்துக்கொள்ள உணர்ந்துப் பின்னரும் நகரத்தை நோக்கிச்சென்று சத்துருக்களையுத்தத்தால் புரமுதுகாட்டி ஒடுமபடி செய்ததுடன் இனிமேலும் தன் நகரத்தை நோக்கி அவர்கள் வராதிருக்கும்படியான ஏதுக்களையும் செய்துவிட்டு புத்திரனில்லாத குறைபை நிவிர்த்தித்துக்கொள்வதிலேயே மிகுந்த ஊக்கமுடையதொலால் திக்குவிஜயம் செய்யப் போகின்றவன்போல் புறப்படடு அநேக தீர்த்த சேஷத்திராதிகளைக் கண்டு தெரிசித்தவனாய் கடைசியாக ஜீவன்முத்தி சேஷத்திரமாகிய திருவையாற்றை அடைந்தான். நைமிசாரண்யவாசிகாள்! கவனிக்கக்கடவீர்கள். அங்ஙனம் அடைந்த அரசனுளவன், ஆங்கு காவிரியில் ஸ்நானம் செய்து செல்கின்றவர்கள் “திருவேண்ணீற்றை அள்ளியிட்டாற் புள்ளியிட்ட கணக்கு மாற்றி, அமருலகிற் கணக்கனேழுத்தழிக்கலாமே.” சர்வகாருண்ணிய மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் திருவுருவாகிய விபூதியினை பஞ்சாக்ஷரத்தியானத்துடன் எடுத்தணியில் பிரமன் வினைக்குத்தக்கவாறு எழுதிய எழுத்தையும் அழித்துவிடலாம் எனக் கூறுமறைமொழியின்படி விபூதி நுத்திராக்ஷம் அணிந்தோராய் பூ பஞ்சநதப்பெருமான் திருநாமத்தைக் கரகோஷத்துடன் தோத்திரம் செய்துகொண்டு செல்கின்ற காசூரியையும், பிராம

ஸ்ரீராமதமர்கள் வேதாத்நியயனம் செய்துகொண்டு செல்கின்ற அற்
 புத்தையையும், அகபாபறுப்புறப்பற்றுகிய இரண்டினையும் ஒழித்து
 எம்பெருமானது திருவடி பிழலையே அடையவேண்டும் என்ற விருப்
 பமுடைய சந்நியாசிகள் எவ்விடத்தும் தேவார திருவாசாநிகளையும்
 சிந்தாரத சாஸ்திரங்களையும் தங்கடையடுத்த சிஷ்யாசனுகரு அவ
 ரவாகளுடைய பக்குவத்துக்குத் தக்கவாறு லுபம, திரிபு, அபியாமை
 என்னும் முக்குற்றமுமகலப் போதித்து விளங்குகின்ற மேன்மை
 யையும், கண்டு மிக்க பேரானந்தம் அடைந்து, அங்கு சிறிது
 காலம் வசிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் நாயிரியில் சங்கற்ப
 டூவாமாக ஸ்நானம் செய்து தானம், தருமம், சேஷத்திர சிராததான
 முதலியவைகளையும் செய்து முடிந்ததுக்கொண்டு ஆலயத்தினுட
 சென்று ஆங்கு பரமபிரகாச ரூபமாய் விளங்கும் பஞ்சநீஸவரப
 பெருமானையும் அறம் வளர்த்த நாயகியாரையும் தெரிசனை செய்து
 கொண்டு பிரதக்ஷணமாய் வெளியே வரும் சமயத்தில் ஸ்டாபஸம்
 ருத்திராக்ஷதாரியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் தூவாச மகரிஷியைக்
 கண்டு சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிநசெழுந்து நின்றனன். அங்
 னுடைய பின்பு அரணை மகரிஷிபானவா கோக்கி எழுவாலா! நீயும்
 உன் நகரத்தவர்களும் சேஷமமா இப்பொழுது யாது காரணம் பொ
 ருட்டு இங்கு வந்தாய் என்று ருசலப்பிரன்னம் செய்யவே அரசனான
 வன் பின்னரும் வணங்கி கவயின்! தங்களுக்கு ஆரீவாத பலத்தால்,
 யாவும் சேஷமமே, அடியேன் இப்போது இங்கு வந்த காரணம் திரு
 வள்ளம் அபிரததாகும், ஆதலால் என கோரிக்கை டூதகியாகும்
 வண்ணம் ஆசீர்வதித்தருளல் வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள
 மகரிஷியானவர் விஷயத்தை அபிரதகொண்டவராய் எ சரதமகா
 ரஜனை! நீ பினைந்த காரியம் முடிந்ததுவிட்டதாக மகிச்யடையக
 கடவாய். நாரதா முதலிய மகரிஷிகளின் ஆகளுயின்படி கைலாய
 தெரிசனைத்தால் உன் டூர்வ காமம் நிவாத்தியாந்ரப்பொருட்டு அகனை
 இரத பஞ்சநத சேஷத்திரத்தில் வரவழைத்துத் தருகின்றேன் அது
 வரையில் சித்த சமாதானத்தோடு இத்தலத்தை விட்டு நீங்காது வசிக்
 கக்கடவாய் என ஆக்ஞாபித்துத்தான் பரமபதியாகிய சிவபெருமானை
 நினைந்து நினைம் ஒன்றுக்கு முப்பதினாயிரம் விதமாக ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷ
 ரத்தை நாற்பது நாள் ஜெபித்துக்கொண்டுவந்து முடிவில் உமை
 பாகனே, ருத்திரனே, பிரம விஷ்ணுவாதி தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட
 டவனே, அடியார்கள் அடையும் பாதாங்கணனே, பரம ஞானிகள்
 அடையும் ஆகம் சொரூபனே, சவானுபூகிப் பிரசித்தனே, அகண்ட

பரிபூரண சரசிதானந்தப் பிரம சொருபனே, பஞ்சரத்தினே எனப் பலவாறாக னுதவுத்தியம செய்து நிறக சிவபரஞ்சுடர் அகலிகைக் கிரத்திற்கு மகிழ்ந்தவராய், பாவதிதேவியா, விராயகப்பெருமான குமார்க்கடவுள் சமேதமாக ரிஷபாஜடராய் நந்தியாதி சிவகணகாதிகள் புடைநுழங்குகித் தந்தருளி எந்நூர்வாசா! நமமை ஸ்பரிதக காரணத்தை விண்ணப்பிததுகுகொள்ளககடவாய் எனது திருவாய மலர்ந்தருள மகரிஷியானவர் சாடகடாங்கமாய விழ்ந்து பணிநது எழுந்து கண்களில் ஆனந்தவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது ழு மும் சரீராதயநதம்மயிர்க்குசரளிடவும, இரு கரங்க்கையும சிரத்தினேமேல குவித்து நாவராததோததிரம செய்தவராய் தினனுதொண்டு எம பெருமானே! மகா ஞான யோகியருளததமாத திந்தியாமங்கவ ழுாதகிலே! தேவிருடைய திருக்கோலக காகியால் திருகாநதகன ஆயினேன. அடியேனுடைய எண்ணம் இனனதென்பது திருவுள்ளம் அழிந்ததாயினும், அடியார்குள தங்கவ எண்ணதனை திருச சநிதானததில் முறையிட்டுக் குறையிரந்து நிறலவேண்டுமென்ற முறையையினுளும், உவ எண்ணத்தைத் தெரிவிக்கக்கடவாய் என ஆக்ஞாபிததபடியாலும் விண்ணப்பிததுகுகொள்ளுகினேறேன, அகணைத திருச்செவி சாத்தியருளி அடியேனுடைய கோரிசுகை புத்தியடையக் கிருபாபாலிததருளலவேண்டுமெனறு சினனரும நமனகரி தது எழுந்தவராய்த தெரிவித்ததுக்கொளவராயினா கருணாநிதே! அஸ்திராபுததை ஆளும் சுரதபகாராஜனுளவன் புத்திரப பேழின மையால நாரதா முதலிய மகரிஷிகளை அடைந்து தன குறையைத் தெரிவித்ததுக்கொள்ள அன்னவாகவ அவனுடைய பூவ ஜெனம கா மததையும் கைலாய தெரிசனதகால அது தீவிரத்தியாற்புத்திரனை உண்டாகும் திறத்தையும் கூறி விடுக்க அவன இங்கு வந்து அடியேனைச் சரணவைத்து சங்கதியைத் தெரிவித்ததுக்கொள்ளவே யான அவனுக்கு கைலாய தெரிசனம இநத ஸேஷத்திரந்தில் உலக்குக கிடைக்குமாபடி செய்வீக்கினேறேன என உறுதி கூறி இங்கு வசிக குமபடி செய்திருக்கின்றபடியால் எனனை அடிமையெகொண்டு ஆளும தயாநிதியே கைலாய பாவத்ததை இங்கு வரவழைந்து அவனுக்குத் தெரிசனை தந்தருளி காம தீவிரத்தி செய்திடு உத்தமத்தான மேரு வாகிய புத்திரனையும் அடைந்துய்யுமாறு திருபா செய்தருளல் வே ண்டுமென பிராரததித்து தின்றனா. அவ்வாறு நிறகவே, அவர் பிராரத்தனை அனைத்தையும் திருச்செவி சாத்தியருளிய சிவபெரு மான் மகரிஷியை நோக்கி விரிஷிபுங்கவ! உவ எண்ணத்தை இப்

பொழுது பூதநதி ரொங்கிநகின்றோம் எனது திருவாய்மலர், தருளி
 கருதிச் சுவையலாய் பார்த்தது உபகந்தோதமனும்பு நந்தி நீ இப்
 பொழுது கரும உலகமென்று அங்கு இருக்கும் வாய்மலர்மீயை
 அழிச்சுக்கொடுக்க இங்கு கொண்டு வரக்கடவாய் என ஆகளுபித்த
 நான் நந்திவிடான் அர்வாக்ஞையை சிரமெல் வகி, நவாய்ப்பு பணிந
 தெழுந்தது விடை பெற்றுக்கொண்டு ரொன்று கைலாய பாவததை
 யித்தவந்தது அலபந்தாகு இருமருங்கினும் சிறவிய பரமசிவ
 னுக்கு விண்ணாயிடுது பிங்க, உட்கை பாயாதிபானவா மகரிஷியை
 உரைக்கி தரவாய் உமமுலைய ஆலய, ததின இருமருங்கியும் கைலா
 யம ஸ்தலிக்குமாய் இருக்கின்றமையால் அனைக்களில் காம சிவலிங்க
 சொல்லாமாக எழுந்தருளி இருக்கின்றோம், புத்திரன் இல்லாதவம்
 கள பத்தி பிரதனைபோடு நமமை அயர்ரண்டு இடந்ததியும் தெரி
 பிரயாச ஸோயாலை சகலகுண சமயன்னனாளை புத்திரனை அடைந்து
 வாழவை சிசுயமாகும். அந்நேயயிழை இவ்றுமுதல் இருக்க சேக்தக்
 தியாரானது கைலாயமாகவும் இந்நில வசிக்ரும சிவகொழகன் யாயும்
 கைலாய வாசிகவாகவும் விளங்கக்கடவது. உன் எண்ணம் புத்தி
 யாகுமா? சுரநமகராஜனுக்கு தெரிசொம் செய்து வைக்கக்கட
 வாய் என்று திருவாய்மலர் தருளி மகாலிங்கத்தினும் மறைந்தருளி
 மா, உட்கை குரவாய் மகரிஷிபானவா சுரநமகராஜனை அழைத்து
 தெரிசொம் செய்து வைக்க அன்னவன் அளவிறந்த மகிழ்வைய
 அடைந்தவனாய் தென் கைலாயம், வாய் கைலாயம் என்று இரண்டு
 இடத்திலும் எழுந்தருளி இருக்கும் சிவலிங்கப்பொருமானைப் பன்
 முறை பாரி தெழுந்து அருசியியலத்தைய் பின்றுகொண்டு சர்வலீவ
 தயாய் ஸ்ரத்திசீய! விஷ்ணுவின் திருக்கண்ணிலங்கிய பாதப
 கழலே! பிரமன் பிரபிலங்கிய திருக்கையலே, சிவ சொருபலே,
 ஆலகாலவிஷ்ணுபானலே, வேதவேதாத ஆகமாதிகளால் அழியப்
 பாதவலே, உளவளப்போடு பூநிக்கும அடியவாகுது எளிதில்
 அகாபடத்தக்கவலே, பிரக்குண பிராமய பிரஞ்சன பிரத்தீதாத சச்சி
 தானந்த சொருபலே, ஜம்பவீசலே, பஞ்சநதிசனே, எனப் பலவா
 ருக்க ஸ்ரீகாந்திரம செய்து பிற்க ளம்பெருமான் அத்தோததிரத்திற்கு
 மனமுருகி சிவலிங்கத்தினின்றும் சொமாவகந்த முகூர்த்தமாய்
 எழுந்தருளிச் சுரநமகராஜனை கோக்கி ஏராஜசிரேஷ்டா! உனது
 ஸ்ரீகாந்திரத்தால பேரானந்தமடைந்தோம். நமது அனுக்கிரகத்
 தால் பிறைந்த ஆயுளுடை யானும் சிவகைங்கிரியப் பிரியனுடி,
 வேதவேதாங்கபாரங்கதனும் நவமன்மதா கிருதியாகிய ஸ்ரீகைக்

குருவையாற்றுப்பாணம்.

உடையவனுமான ஓடி புத்திரனை அடைந்தது உலக இன்பத்தை அத்து
 பங்கிட்டுப் பின்னா நம்பாத நீழலில் அடையக்கடவாய் எனத் திருவாய்
 மலர்ந்தருளிப் பின்னும் சிவலிங்கத்தின் உள்ளே மறைந்தருளிற்று.
 அங்ஙனமாகச் சிவபெருமானது திருமொழியைக் கேட்ட சரங்கமகா
 ராஜனைவன தன்னுள் அடங்கா ஆனந்தத்தோடு சிவலிங்கப் பெரு
 மாணை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டவனாய் தூர்வாச மகரிஷியை
 வணங்கி என் லீயனை! தேவரீருடைய அனுகூலத்தால் கைலாய
 தெரிசனநட்சத்திரி புத்திரப்பேற்றினை அடைந்ததுமன்றி சிவபெருமா
 னது திருக்கோல காக்கியைக் கண்டு தெரிசித்ததால் ஆகும பெரும
 பாக்கியத்தினையும் பெற்று ஜென்ம சாபல்யம் உடையவனாயினேன்.
 இனி என்னகரம் செல்ல விடை கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று
 உத்திரவு பெறறுக்கொண்டவனாய் அஸ்திபுரியை அடைந்தது அச
 சாக்ஷி பெய்துகொண்டிருந்தான். அங்ஙனம் நிகழும் காலத்தில்
 அன்னவன் மன்னியானவள் காப்பவதியாக நிகழாத மகிழ்ச்சி மேற்
 கொண்டு புராணம், சிவராம முதலிய சடங்குகளை முறையே செய்
 துகொண்டு வர்ப்பதாவது மாதம் நிறைந்தவுடன் இவ்வகினை பலன்,
 சந்திரபலன், முதலிய கிரகாதிக்கள் நன்மையோடு விளங்கும் சபா
 தினத்தில் இவ் ஞாயிறு போன்ற குழந்தையைப் பெற்று எடுத்த
 னன். அங்ஙனமாகக் குழந்தை பிறந்த கப வாந்தையை அரசன்
 தோழிமார்களால் அடந்த உடனே விரைதான முதலிய தானநரு
 மாதிகளைச் செய்து சிவப்பிரசாதத்தால் கிடைத்தபுத்திரன் ஆகலின்
 குழந்தைக்கு சிவகுந்தன் என்ற பெயரிட்டு சாதகாமம் அன்னப்
 பிராசனம், கானலேசை, ஆண்டுநிறைவு, செளவம், உபயன்யம்
 முதலிய கிரகைகளைக் குறைவா நடத்தியும் நல்ல ஆசிரியரிடத்தில்
 கற்றுணர்த்தக்க வேண்டி முதலிய அறுபத்திரான்கு கலைகளிலும்
 மிக்க வல்லவன் இவன் எனக் கற்றுணாச செய்யும் அரசாளுகற்
 குரிய தனுர்வேத முதலியவைகளில் வல்லவனாகியும் “தந்தை மகற்
 காற்று நன்றி அவையத்து முந்தியிருப்பச் செயல்” தந்தையானவன்
 புத்திரனுக்குச் செய்யும் நன்மை சபையினிடத்து எவர்களாலும் மே
 லாய அறிவுடையான் இவனென மதிக்குமாறு செய்வித்தல் ஒன்றே
 எனக் கூறு மறைமொழியின்படி செய்வித்து அக்யந்த சுந்தோஷத்
 துடன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கக் குழந்தையானவன் “மகன் றந்தைக்
 காற்று முதலி இவன்றந்தை என்னேற்றான் கொல்லென்னும் சொல்”
 புத்திரனைவன் தன் தந்தைக்குச் செய்யும் உதவியாவது கண்டோர்
 யாவரும் இவனைப் பெறுதற்கு இவன் தகப்பன் என்ன தபம் செய்

தானே எவையும்கூறாது கொண்டாடுதல் ஒன்றே எனக் கூறும் திருவாக்கியத்துக் கிணங்க சகல குண சம்பன்னனாய் இள அரசாகும் தருமியைப்பெற்று விளங்க அரசனானவன் அன்னவனுக்கு யுவராச்சிய பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து மிக மகிழ்ச்சியுடன் ராச்சிய அதிகாரம் செய்துகொண்டு வந்தனன். அங்ஙனம் சிலநாள் செல்லவே ராஜனானவன் புத்திரன் செய்கை அனைத்தையும் நன்குணர்ந்து மிகது இனி அரசைத் தாங்குவானென மதித்து ராச்சியத்தை அவனிடத்தில் ஒப்புவித்தவனாய் சில சைன்னியங்களுடன் திருவையாற்றை அடைந்து காவிரியில் ஸநானம் செய்து பஞ்சநதீசப் பெருமானையும் அறம் வளர்த்த நாயகியாரையும், தென் கைலாயம் வடகைலாயம் என்ற இரண்டிடத்திலும் வரதாயக மூத்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவலிங்கப்பெருமானையும் தெரிசனை செய்துகொண்டு அளவிறந்த திரவியத்தையும் நூறு கிராமங்களையும் சில சாசன பூர்வமாக சிவராப்பணம் செய்துகொடுத்து வைக்காமாதப் பூரண பக்தத்தில் துஜாரோகணம் செய்து உதேந்தவம் முதலிய உத்சவாதிகளைப் பதது தினம் வரையில் குறைவா நடத்தி தன்னகரம் சென்று சில காலம் வாழ்ந்திருந்து பரம கருணாநிதியாகிய பஞ்சநதீசப்பெருமான் திருவடி நீழலை அடைந்தனன். அதன் பின்னர் சிவத்த மகாராஜன் ராச்சியத்தைப் பரிபாலித்து வந்தவனாய் தன் குல குருவாகிய தெனமிய மகரிஷியால் பஞ்சநதீஸ்வரப் பெருமான் திருவருளால் தான் பிறந்த வாத்தமானத்தை அழிந்துகொண்டு திருவையாற்றை அடைந்து பஞ்சநதீசப்பெருமானை வணங்கி பங்குனிமாதம் சுக்கில பக்தத்தில் துஜாரோகணம் செய்து உத்சவம் கொண்டாடி சிவராப்பணமாக சில கிராமங்களை விடுத்துத் தன் நகரம் செர்ந்தவனாய் தன் குமாரனாகிய சங்கர மகாராஜனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து சிவலோகத்தை அடைந்தனன். அதன் பின் சங்கர மகாராஜன் ராச்சியதிகாரம் செய்துவந்து தன் மூதாதைகள் கொண்டாடிய பஞ்சநதீசேந்திரத்தை அடைந்து சித்திரை மாதத்தில் உத்சவ ஆரம்பம் செய்து நடத்தி அளவிறந்த கிராமங்களை சிவராப்பணமாக பஞ்சநதீசப்பெருமானுக்கு என விடுத்து தன்னகரம் சார்ந்து புத்திர பூத்திர களத்திராதிகளுடன் நித்திய மங்களகரமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனன். ரிஷிபுங்கவர்களா! பஞ்சநதீசேந்திரத்தில் தென் கைலாயம் வட கைலாயம் என்ற இரண்டிடத்திலும் சாதமகாராஜனுக்கு புத்திரப் பேற்றினை கொடுத்து எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானை காவிரியில் ஸநானம் செய்து உள்ளீள்

போயி பூஜிக்கப்பட்டவர்கள் குணமேருவாகிய புத்திரர்களை அடைவதோடு இஷ்டகாம் யார்தக சித்திகளையும் பெற்றுச் சிவடெருமவனது திருவருட்குப்பாத்திரர்களாக வாழ்வார்கள். இது சத்தியமாகுமநன்குணரக கிடவிகள் எனக் திருவாய்மலாந்தருளி சூக்புராணிகரானவாசுரமகாராஜன் சரித்திரத்தை பூத்தி செய்து சுசரிநல் எம பயம் நீங்கி முந்திப் பேறயினைப் பெற்றுய்ந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் தொடங்கினர்.

முன்றாவது அத்தியாயம் முற்றுற்று.

சு சுசரிதலா எம பயம் நீங்கி முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

கௌதயீ தீரதேரத்தில் கூதவசி என்னும் திருநாமத்தை அடைய ஓர் பிராமணோத்தமர், இருநதனா. அவனவா, கற்பிதசிறந்த சுசீலை என்னும் தன்னில்லானோடு ஒழுக்கம் ஆசாரம் முதலியவைகளில் குடைபாடினபி இல்லற நருமத்தை நடாத்திக்கொண்டு வருமகாலத்தில் அவர் செய்த நறவப்பேறே ஒரு திருவுரு எடுத்தாற்போன்று மனைவியாளானவள் ஓர் ஆண் மகவொப் பெற்றனள். அக்குழந்தைக்கு மறைபவர் குலத்துக்குரிய கிரிகைகளை வழுவியி நடத்தி சுசரிதனைன்ற நாமமிட்டு மிக்க அருமை பெருமையோடு வளர்த்துக் கொண்டு வரும் காலத்தில் அத்தேசத்தில் யிருந்த பஞ்சம நேரிடப் பிராமணோத்தமர் பரமவைநீகரானதால் அப்பஞ்ச காலத்தைக்கழித்த தனக்கு வரும் ஊதியம் போராத் தினால் மிக்க வருந்தமடைந்து வேறு தேசம் சென்றவா பிழைப்போமென்ற எண்ணங்கொண்டவராய் அவ்வூரை விட்டு மனையாளோடும் புத்திரனோடும் வழிக் கொண்டு அநேக தேசங்களை எல்லாம் கடந்து வருமபோது மார்க்கமத்தியில் மரணத்தை அடைய அவர் மனைவியாகிய சுசீலை எப்பவளும் நாயகனோடு அலுமரணத்தை அடைந்துவிட்டனள். அவ்வாறு திருவரும ஏக காலத்தில் மரணமடையவே சுசரிதனாகிய குழந்தையானவன் அனாதரவாய் பிக்க துக்கத்தை அடைந்து சகிக்கமுடியாது வருந்தி கடைசியாய் “ ஆண்டாண்டுதோறும் அழுது புரண்டாலும் மாண்டார் வருவனோ மாநிலத்தில்” அநேக வருஷகாலம் கண்ணீர் கீட்டு பூயில் புரண்டு புரண்டு அழுதாலும் இறந்தவர் ஒருபோதும் வராதவாற நீதி வாக்கியத்தை உணர்ந்து ஒருவாறு தேயிவவனுய்நில தந்தையர் திருவருக்கும் செய்யவேண்டிய கிரிகைகளை முடித்து

விட்டு அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டு சிவ லயங்களை அலங்கரிக்கப்பட்டு இரு கரையமுடைய காங்கிரதீய அடைந்து ளநா னம் செயது ஆங்காங்குள்ள சிவாலயங்களை எல்லாம் தெரிசித்ததுக் கொண்டு கடைசிபாய திருப்பமுனம் வந்து சேர்ந்து ளநா னம் முதலிய நிகதிய கருமங்களை முடித்து அவ்முள்ள பிராமணுள்ளிலாதே நாம பிசசை எறறுண்டு வழிநடை சிரமகதினாலும் காய கங்கையாகளை இழந்து இவ்வாறு அஞ்சியாய விட்டுடைய என்ற துககம் மிகுதியினாலும் ளா விருந்ததனை அடியில் படுகது நிகதிரை செய்தனன். அங்ஙனம் நிகதிரை செய்துகொண்டிருக்கின்ற சமயத்திலிருந்த கபேனியும், சிவந்த குஞ்சிபுரீ, வசகிர தங்கங்களுமாகிய சேரநாயகதுடன் ளாபுருஷனை கனவினிமாத கோன்றி ஏ பிராமணுரீ இதற்கு ளநா னம் மரணத்தை அடைவாயெனத் தெரிவிக்க அதைக் கேட்டவுடன் மிகுந்த பயமுடைபவராய் நிகதிரைவிட்டு எழுந்து நம காய தங்கையாககு வந்த மரணம் நடக்கும் வந்து விட்டதுபோலும் “ஹரேணு ஹரீணு பிரமணுபிகாரபி ளலா டலிகிதாரேநா பரிமாஷ்டேம் நசக்யதே” பிரமண, விஷ்ணு, சிவபிரான முதலிய மந்திர தேவர்களாலும் எழுதிய எழுத்தை அழிக்கும்படியாகக் கூறும் நிதிவாக்கியத்தின்படி நடக்கும். அதற்கு நாம் எனன் செய்வது என்று ஒருவாறு தேறிப் பிறகு மரண பயத்தைப் தீபாகக்கூசு புறப்படுதற்கு ளநா னம் எனவும் “வினைபை வெல்பவன் அங்கு வந்தியதே வேண்மோதே” தீய வினைபைப்போகும் கருதலுடை யவன் அங்கு ரென்று வரிககவேண்டும் எனவும் அந்த சேஷகதிரை மரணம் அடைவோ பஞ்சகதீசப்பெருமான் திருவடி நீழலேச பாவா எனவும், வேதாகமங்கள் கூறுகின்றபடியால் அங்ஙனமாவது செயலோமென்று ஆலோசனை செய்தவனும் அவ்விடமவிட்டுப் புறப்பட்டு ளநாவயாற்றை அடைந்து காங்கிரதீய ளநா னம் செய்து நிகதிய கருமானுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு சிவதெரிநாதகம் ஆலபத்தினுட் போகும்பொழுது ஆங்கு தெற்குவாயிலில் சிவானுககிரக சிரேஷ்டராய் எழுந்தருளியிருக்கும் வசிகாட மகரிஷியைக் கண்டு பணிந்தெழுந்தது மனதில் மரண பயமாகியு கிலேசத்தை உடையவனானவன் ளா ளநா னம் விட்டுக் கதறி சுவாமின்! அடியேனை ரெகரித் தருளவேண்டும் என்னக் குறையிரந்து நின்றனன். அங்ஙனம் நிற்க மகரிஷியானவன் அவனை நோக்கி ஏ பிராமணுரீ நீ யாவன், ளாதனால் பயமுடைந்து காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டீன், விஷயத்தைத் தெரிவிக்க

கடவாய் என்று ஆக்ஞாபிக்க, சீசரிதன பின்னும் வணங்கி நின்று தன் வரலாறு யாவற்றையும் தெரிவித்தவனாய் தனக்கு ஏற்படும் மரண பயத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்ள அதைக் கேட்ட மகரிஷியானவர் அவனைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவராய் ஞானதிருஷ்டியால் அவன் கருமத்தை அழிந்து கொண்டு ஏசுசரிதா! நீ பூவ ஜென்மத்தில் ஆசாரியன் முன்னிலையாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய மறை ஆசமம் உபபிஷத் முதலிய தெய்விக நூற்களைக் கற்ற கல்வியின் திறங்கொண்டு தெரிந்து கொண்ட தோஷத்தினால் ரௌரவம கும்பீபாகமுதலிய கொடிய நரகங்களில் நூறு வருஷங்கள் கிடந்து வருந்திப் பின் கமுதையாகப் பத்து ஜென்மமும், நாயாகப் பத்து ஜென்மமும், கழுஞ்சூ, காகம், நீசன், சங்கராஜாதி, சூத்திரன், வைசியன், கூத்ததிரியன் இவைகளில் ஒவ்வொரு ஜென்மமும் எடுத்துக்கடைசியாய் பிராமணனாகப் பிறந்து இதனோடு பனிரெண்டு பிறவியாக அற்பாயுளைப்பேற்றே வந்தனை, இன்னும் அங்ஙனமாகவே அற்பாயுளையே பெறுவாயானாலும் அத்தோஷத்துக்குத் தக்கவாறு மேற்கூறியுள்ள ஜென்மங்கள் முறையே வந்தும் உண்மை ஞானத்தை அளிக்கத்தக்க கல்வியைக் கற்றிருந்த சுபபலத்தால் ஜென்மங்கள் ஒன்றுக்கொன்று உயாவாகி வந்ததோடு ஜென்மங்கள் தோறும் நன்மாக்கத்திலேயே சென்று கொண்டிருந்த விசேஷத்தால் அத்தோஷம் சிபிது சிபிதாகத் தேய்ந்துவந்து முற்றும் நீங்கவேண்டிய காலம் வந்துவிடவே “பொன்னியாற்றிடைப்படிபவர் புன்களையறுமே” காவிரி நதியில் ஸ்நானம் செய்வோர் துன்பத்தினின்றும் நீங்குவர் என்ற திருமொழிப்படி காவிரி நதியிற்படிந்து நம்மைச் சரணாக வந்து அடைந்தனை அங்ஙனமாக இப்போது நாம் உபதேசிக்கப்போகின்ற எம் பயமடோக்கி சிவசாரண விந்தத்தைத் தரும் பூர் பஞ்சாசூரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு உதயத்தில் காவிரி ஸ்நானம் செய்து விபூதி ருத்திராகூடம் அணிந்தவனாய் பஞ்சாசூரீசப்பெருமான் அறம் வளாதத நாயகியாரோடு அடியவர்கள் உய்யும் வண்ணம் திருக்கோயில் கொண்டருளிய சிவாலயத்தை மௌனமாக நூறு பிரதக்ஷணமும், அஸ்தமானமுதல் உதய பரிபந்தம் பஞ்சாசூர ஜெபமும் ருத்திரஜமக பாராயணமும் சிவதரிசனமும் செய்துகொண்டு வருவாயேல் காலன் உன்னிடத்தில் வரமாட்டான் ஆதலால் அங்ஙனம் செய்யக்கடவாய் என்பதாகத் தெரிவித்து பஞ்சாசூரத்தை பிரண பிஜாசூரத்தோடு உபதேசம் செய்தருளினார். செய்யவே சசரிதன் அதனை வணக்கத்

தோடு பெற்றுக்கொண்டு சென்று ஆசிரியர் ஆக்ஷேபியில் கொஞ்சமும் வழுவாதவையை சொல்லியவாறு நடத்தி வந்து ஐந்தாம் நாள் ஸ்நானம் செய்து ஆலயத்துக்கு வர உத்தேசித்து புறப்படும் சமயத்தில் காவேரியின் தென்கரையில் எமன் மகிஷாசூடனாய் கிங்கராக ளோடு கோர ஈபத்துடன் நின்றுகொண்டிருப்பதை நோக்கி மிகப் பயந்தது நடுங்கி வசிஷ்ட மகரிஷியானவா எழுந்தருளியிருக்கும் ஆச்சிரமத்தை நோக்கிக் கதறிக்கொண்டு ஓட மகரிஷியானவா சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் எமன் வந்துவிட்டான் போலும் அத்தனால்தான் சுசரிதன் கதறிக்கொண்டு வருகின்றனென்று தீர்மானித்து எதிராக வந்து அலறிக்கொண்டு வருகின்ற அன்னவனைத் தனது திருக்கரத்தால் தடவிக் கொடுத்து சுசரிதா! பயப்படாதே வா என்பதாக அழைத்துக்கொண்டு ஆலபத்தின் தொக்கு வாயலில் வந்து பஞ்சாஶூரத்தியானம் செய்யச் சொல்லிவிட்டுத் தானும் சிவத்தியானத்துடன் பஞ்சாஶூர ஜெபம் செய்துகொண்டிருந்தனா. இங்கு இவ்வாறாக எமதருமனானவன் சுசரிதனைப்பிடிக்கும்பொருட்டு ஆங்கு வந்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்து காலத்தை நோக்கிக்கொண்டு நிறக அதைக் கண்ட வசிஷ்ட ரிஷியானவா தண்டதரன் நிலைமையை நோக்கி இவன் நம்மை லெக்யம் செய்யாது சுசரிதனைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்விடுவான் ஆகலால் அதனைத் தடுக்கும் பொருட்டு ஈஸ்வரனை அழைத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று தீர்மானித்தவராய் பஞ்சாபிஷேகசம்பெருமானைத் தியானித்து ஸ்தோத்திரம் செய்ய அடியார்க்கு எளிப்பவனாகிய பரஞ்சுடா அதனைத் திருவுள்ளம்கொண்டு நந்திகேஸ வாரை நேக்கி ஏ நந்தி! நமது அன்பனாகிய வசிஷ்ட ரிஷியால் பாதுகாக்கப்படுகின்ற சுசரிதனுக்கு எ மதருமனால் ஓர் இடையூறுட் நேராவண்ணம் ரெகித்துவரக் கடவாய் என்று ஆக்ஷேபித்தருள அவ்வாக்களுரை நந்திபிரானுவா சிரோதாரணம் செய்து பெருமானது சரண பங்கயங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து விடை பெற்றுக்கொண்டவராய் திரிசூலத்துடன் சுசரிதனும் வசிஷ்ட மகரிஷியும் காணும்படி அவ்விடம் வந்து சூலாயுதத்தை நிலத்தில் ஊன்றி அதன்மேல் திருக்கரத்தை வைத்துக்கொண்டு நின்றனர். அங்ஙனம் நிற்க எமதருமனானவன் வசிஷ்ட மகரிஷியையேயன்றி நந்திவிரானையும் லெக்யம் செய்யாதவையை சுசரிதனை பாசத்தால் வீக்கித்தண்டாயுதத்தால் புடைத்திழுத்து தன் உலகம் கொண்டுபோவதற்கான எத்தனத்துடன் ஆரவாரம் செய்யவே அதைக் கண்ட நந்திகேஸவரானவர் தெய்வீசைத் தலைவனை நோக்கி ஏ எமதருமா!

நாம் சிவாக்களுயின்படிக்கி இசுகசரிதனைக் காக்கும் பொருட்டு வந திருப்பதை யோசிக்காமலும் நம்மை லெக்யியம் செய்யாமலும் துவக் கிருத்தியம் செய்ய ஆரம்பித்துச் சசரிதனைக் கொண்டுபோக பலாத காரம் செய்கின்றன. அது தகுதியல்ல ஆதலால் அவனை விடவேட்டு உன் உலகம் செல்லக்கடவாயென்று ஆக்ஞாபிக்கவே அவ்வாக் கியத்தை எமதருமனாவன் கொஞ்சம் லெக்யியம் செய்யாது பின னும் பலாத்காரம் செய்யவே நந்திரானாவா அதை நோக்கி ஊழி த்தியையொத்த கோபா வேசராய் குலாயுத்தால் அவன் மாபுல குத்திப் பூமியில் விழும்படி சாய்த்தனா. அவ்வாறு செய்ய எம னாவன் “பெரியவரிடைப் பகைத்தோர் பிரங்கல் கேல்லிய கோ லொப்பார்” பெரியோர்களிடத்தே பகையைக் கொண்டவர்கள் மீல யைக் கெல்லிய குச்சிக்கிசசமானமாய்க் கெடுவா. என்ற மொழிக்கு இலக்கணமாகப் பூமியில் வீழ்ந்து மரணத்தை அடைந்நனன. அங் கனமாகச் சசரிதன் மரண பயத்தினின்று நீங்கி உய்ந்தவனாய் வசி வ்ந்த மகரிஷியை வணங்கி என் ஐயனே! “இழிந்த மாந்தரும் இக பரத்தாசை நீத்துயாந்தோர், மொழிந்த நன்னேற்கைக்கொளில் முத்தி லீடடைவர்” தீயவீனையின் பந்தததால் தாழ்மையுடைய மக்களான வர்கள் அழியத் தக்க இமமை மறுமையின் ஆசையை நீக்கி மேம பட்ட மகாத்மாக்கள் கூறியுள்ள நல்வழிச் செலவராயின் முததி இன்பத்தைப் பெற்றுய்வர் என்ற திருவாசகப்படி தங்கள் திரு வாக்கின் வழிச் சென்றபடியால் நாயினும் கடையனாகிய யான் எம பயத்தினின்றும் நீங்கிப் பிழைத்துக் கடத்தேறினேன், அடியேன இனிச் செய்யத்தக்கது என்னென வினவி வணங்கி நிறக வசுவ்ந்த மகரிஷியானவர் அவன் கூறிய மொழிகளைக் கேட்டு அதயநத சந தோஷம் உடையவராய் அவனை நோக்கி பக்தியுடையாய்! குரு பக தியுடைய மேன்மையாளரில் நீ ஒருவனாவை, ஆதலால் இதனமேல சிவகிருபையைப் பெற்று மோகூ ஆனந்தத்தை அடையுமாறு எம பெருமானைக் குறித்துத் துதி செய்யக் கடவாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருள அவ்வாக்களுயைக் கைக்கொண்டவனாய் பஞ்சநதீசப் பெருமானை மனதிலே நினைத்து ஸதோத்திரம் செய்துகொண்டு சின் றனன். அவ்வாறு நிற்க சிவபெருமான் அவன் ஸ்துதிக்கு மகிழ்ந் தவராய் ஆலயத்தின் தெற்கு வாயிலின் மேற்குப்பாகத்தில் எழுந் தருளிச் சசரிதனைப்பார்த்து வ; அன்புடையாய்! உன்னுடைய ஸ்தெள ததியத்திற்கு மிக மகிழ்ந்து காக்கி தந்தருளினேன். நீ இன்று முதல் உனக்குப் பிராணதானம் செய்த வசுவ்ந்த மகரிஷையைய

பிதாவாகவுந் ஞானசாரியனாகவும் எப்போதும் இடைவிடாது தியானிக்கக் கடவை. ஒருவன் நமமால் கோபிக்கப்படில் அதனை ஆசாரியன் நிவர்த்திக்கக்கூடும், ஆசாரியனால் கோபிக்கப்படில் அதனை நம்மாலும் தீர்த்தலரிது. இதை நன்குணர்ந்து நடந்துகொள்வதெனில் நல்ல குலத்திற்பிறந்த கன்னிகைபை மணம்புரிந்து கிரகாச சிரமத்தை கைக்கொண்டவனாய் உத்தம குணமுள்ள புத்திரனைப் பெற்று “ தேன்புலத்தார் தேய்வம் விருந்தோக்கல்தானேன்றங் கைம்புலத்தாரேம்பல் தலை” பிதர், தேவர், விருந்தினர், பந்துக்கள்தான் என்ற ஐவருக்கும் பிரீதியான காரியங்களை வழுவாது நடத்தி வந்து பின்னர் மோகூத்தில் மனதைச் செலுத்தி எதார்த்தமான நமது சாலோக, சாமீப, சாரூப, சாயுச்சியாதிபதவிகளை முறையே பெற்று வாழ்ந்திருக்கக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளி வசிக்க மகரிஷியைப் பார்த்து ஏரிஷிபுங்கவ! இச்சசரிதனை உமது புத்திரனாகப் பாவித்து சகல காரியங்களையும் நடத்திவைக்கக் கடவாயென ஆக்ரூபித்து மரணமடைந்து கிடக்கும் எமன மீது கிருபாவிசூண்யம் செய்தருளினவராய் அவனைச் சிவிக்குமபடி செய்து விக்க உடனே எமதருமனுவன் சித்திரையினின்றும எழுபவன போல் எழுந்த பலவாரூய்த் தோத்திரன செய்து எமபெருமானே; அடியேன் செய்த பிழையினைப் பொறுத்தது ரெகூத்தருள வேணும் மென்று விண்ணப்பித்தவனாய் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந் தெழிந்து சிந்த அன்னவனை நோக்கி ஏ அந்தகா! நீ செய்த பிழையினைப் பொறுத்தருளினேம். இன்று முதல இப்பஞ்சநத சேஷத்திரத்தில் வரிக்கப்பட்டவர்களை கைலாசவாசிகளாகவும் நமது திருவருட்குப் பத்திரங்களாகவும் எண்ணி அவர்களிடத்து அணுகாதிருக்கக்கடவாய். அஃகன்றியும் இததலத்தில் மாகழிமாதம் திருவா திரை நகூத்திரத்திலும், மகரசங்கராந்தியிலும் மாசமக நகூத்திரத்திலும், பங்குனி உத்திரத்திலும், சித்திரை சித்திரநகூத்திரத்திலும், வைகாசி விசாக நகூத்திரத்திலும், சூரிய கிரஹணம், சந்திர கிரஹணம், அமாவாசை, பெளர்ணமி, விதிபாதம், அர்த்தோதயம் மகோதயம், மாதப்பிறப்பு, ஏகாதசி முதலிய மற்றுமுள்ள புண்ணிய தினங்களிலும், கர்விரியில் ஸ்ரானன செய்து தானதருமங்களை இயற்றி சிவலிங்க ரூபமாகுள்ள நம்மைத் தெரிசிப்பவர்கள் எவர்களோ அவர்கட்கு பிற வித்துன்பங்கிடையாது. இங்கு மேற்கூறிய சத்தருமங்களைச் செய்பவர்களுக்குப் புண்ணியம் எப்படி விருத்தியாகின்றதோ அதுபோலவே எமது ஆலயத்தின் அருகிலும், காவிரியிலும்

மல, ஜல விசர்ச்சனைஞ் செய்பவர்கட்கு பாபம விருத்தியாகும், வ, எமதருமா! இன்னுங்கேடகக்கடவாய் ரதோத்ஸவத்தில் நமமைத் தெரிசிப்பவர்களும், துலாமாதத்திய முப்பது தினத்திலும் சூரியோ தபத்துக்கு முன் காவேரி ஸ்நானஞ் செய்பவர்களும் பெளாணமி யிலும் காராதிகை மாதத்திலும் தீபதானஞ் செய்பவர்களும் மாதா பிதாககளின் சிரார்த்தஞ் செய்பவர்களும், நரகவாதனையையும் உன் னுலகத்தையும் அடையமாட்டார்கள் ஆதலால் இலகனைக் கவ னித்து நடநதுகொள்ளக்கடவாய். உன்னுலகஞ் செலலென ஆக் ளுபித்தருளி சிவலிங்கத்தினுள்ளே மறைநதருளிஞர் அங்ஙன மாக எமதருமனைவன் உடனே தன்னுலகஞ் சோநது சிவாக்நை யின்படி நடநதுகொண்டு வந்தனன். வசிஷ்ட மகரிஷிபானவர் சுச ரிதனை அழைத்துக்கொண்டு தன்னாசிரமஞ் சோந்து சில காலஞ் செறையின் ஈஸவர ஆக்நையின்படி நற்குலத்திற் பிறநத பெண ணைரசுசரிதனைக்கு விவாகஞ் செய்துவைக்க, அன்னவன் விவாகஞ் செய்துகொண்டு பகதினியோடு மகரிஷியை வணங்கி உத்திரயு பெற றுக்கொண்டவனாய்த் தனது கௌதமீதீர தேசஞ்சோநது இலலறம வழுவாது நடநதி ஓர் புத்திரனைப்பெற்று அவனுக்குச் செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்து வைத்துவிட்டுத் திருவையாற்றை அடைந்து சிலகாலம் வசித்துப் பின் விதேக முத்தியையடைநது உய்ந்தவன். நைமிசாரணியவாசிகான்! எமபயத்தையும் போக்கத் தக்க பஞ்சநத க்ஷேத்ர திரத்தின் மகிமை இரண்டாயிரம் நாவியை யடைய ஆதிசேஷநது லங்குற முடிபாடுதென்றால் என் ஒரு நாவிறைக் கூறுநதித்தேதோ நன்கு உணரக்கடவீரகளைத் திருவாய்மலர்ந்தரு ளிச் சுசரி தன் சரித்திரத்தை பூர்சதி செய்தோராய் இலகருமிதேவி வரலாறுரைத்த சரித்திரிததைக் கூறுவான் ஆரம்பித்தனா.

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௫. இலக்குமி தேவிவரலாறு உரைத்த அத்தியாயம்.

மகரிஷிகான்! கேட்கக் கடவீரகள் அனவத்தியா தேவியான வள், தன் நாயகனாகிய நாதசன்மாவைப் பணிந்தெழுந்து பிராண நாயகா! பஞ்சநத க்ஷேத்ர சிவாலயத்தில் பரம்பொருள் எழுந்தருளி யிருக்கும் இடத்துக்கு வடபாகத்தில் லெக்ஷுமி தேவியினது சந்நி

நானம் இருக்கின்றதே அது அங்ஙனம் இருப்பதற்கு காரணம் யாது
 அதைத் தெரிவித்தருளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள நாத
 சன்மாவானவா அன்னவளை நோக்கி பெண்கள் நாயகமே! கேட்கக்
 கடவாய். முன் ஒரு காலத்தில் அளவிறந்த ரிஷிகளும், சந்திராசிரி
 களும், கிரகஸ்தாகளும் பிரமசாரிகளும், முத்தியை விரும்பி பஞ்ச
 நக சேஷத்திரைதை அடைந்து வசித்தனாகொண்டிருந்தார்கள். அவ்
 வாறு இருக்குங்காலத்தில் பஞ்ச முண்டாகிச சனங்கள் அன்னபா
 னாதி முதலியவைகட்கு மிக்கதாரித்திரத்தையடைய அதை அறிந்த
 கௌதம ரிஷியானவா பஞ்சம ரிஷிரத்தியாய் உலகம் செழிப்படை
 நது வாழ்வதற்கான காரியத்தைச செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணங்
 கொண்டவராய் ரித்தியமங்களை மூாத்தியாகிய சிவபெருமானை மன
 தில் தியானித்துக்கொண்டு நாவாரஸ்தோத்திரஞ் செய்து நிற்க பஞ்
 சநதிசபபெருமான் மகரிஷியினை தோத்திரத்திற்கு நிக மகிழ்ந்தவ
 ராய் இலக்குமி தேவியை நோக்கி இலக்குமி நீ நாம் இருக்கும் இட
 த்திற்கு உத்திர பாகத்தில் அமரநது இந்த சேஷத்திரைத்தில் வசிப்ப
 வாகட்கு அன்னபாணாதி ஸஸ்துக்களைக் குறைவின்றிக் கொடுத்து
 ரெகூிக்கக்கடவாயென ஆக்ஞாபித்தருளி கௌதமரிஷி முன் பிரத்
 தியசூமாய் ரிஷிசிரேஷ்டா! உன்னுடைய வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி
 நமது ஆலயத்திற்கு உத்திரபாகத்தில் இலக்குமியை ஸ்தாபனஞ்
 செய்து நம் அடியவா பாவாக்கும் வறுமை நீங்கப் பொருள் அளிக்
 கக்கடவாயென ஆக்ஞாபித்திருக்கின்றேம ஆகையால் நீயும் மற்ற
 ரிஷிகளும் அன்னவளை ஆராதனை செய்து உலக வறுமையை சிவர்த்
 தித்து ரெகூிக்கக் கடவீர்கள் எனத திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங்
 கத்தின் உள்ளே பிரவேசித்தருளினார். அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட
 கௌதம ரிஷியானவா மற்ற ரிஷிகளுடன் இலக்குமிதேவியின் ஆல
 யம் சேர்ந்து வஸ்திராபரண சந்தபுஷ்ப தூபதீப நைவேத்தியத்
 துடன் தினந்தோறும் வரதாயகியாய் எழுந்தருளிப்பிருக்கும் கமலா
 சனியைத் துதித்து அஷ்ட ஐசவரியங்களையும் பெற்றவராய் உலகி
 லுள்ள ஜீவகோடிகளது வறுமை நீங்கக் கொடுத்து ரெகூித்துக்
 கொண்டு வந்தனர். இவை நிற்க ஏ அனவத்தியாதேவி! இன்னும்
 அந்த இலக்குமிதேவியைப் பூசித்து தேவேந்திரன் தன் இஷ்ட
 சித்திபெற்ற சரித்திரத்தையும் கூறுகின்றேன் கேட்கக் கடவாய்,
 முன் ஒரு காலத்தில் அமராவதிக்கு இறைவனாகிய தேவேந்திரன்
 அசுரர்களுடைய உபத்திரவத்தை சகிக்கமுடியாது தன் குல குரு
 வாகிய வியாழ பகவானை வணங்கி சுகாமின்! கொடிய பாவிக்காளி

பும் எனக்கு வழி வழிச சத்துருக்களாகவும் இருக்கின்ற அசுரர்களுடைய உபத்திரவம் நீங்கி அடியேன் செளகிரிபமாய் இருப்பதற்கான ஓர் சூகூழியைத் தெரிவித்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொள்ள அதைக் கேட்ட குருபகவானுவர் தேவேந்திரா! சொல்லுகின்றேன் கேட்கக் கடவாய் நீ பஞ்சநத சேஷத்திரத்தை அடைந்து காவிரி ஸ்நானம் செய்து செம்பொற சோதீஸ்வரரையும், அறம் வளர்த்த நாயகியாரையும் தெரிசித்துப் பின்னர் ஆங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இலக்குமிதேவியைப் பகதி சிரத்தையுடன் பூசிப்பாய் ஆனால் அசுரர்களுடைய உபத்திரவம் நீங்கி செளகிரியத்தை அடைவாய் இது சதநிபமா குமென்று தெரிவித்தனா. அதைக் கேட்ட தேவேந்திரானவன் உடனே தன் உலகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு திருவையாற்றை அடைந்தவனாய் காவிரிநதியில் ஸ்நானம் செய்து பஞ்சநதீசப்பெருமானையும் தருமாயிகையையும் வணங்கிப் பலவாறு தோத்திரம் செய்து தன் குறையைத் தெரிவித்து அஞ்சலி அஸ்தனாய் நின்றுகொண்டிருக்க உடனே சிவபரஞ்சடா அன்னைவன் முன பிரத்தியக்ஷமாகி ஏ மகபதி! நமது அணுக்கிரகத்தால் உன்பகைவாகளாகிய அசுரர்கள் நாசம் அடைவார்கள. அஃதன்மீடும் இந்த ஆலயத்திற்கு உத்தரபாகத்தில் நமது சக்தி சொரூபமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இலக்குமியை பூசிப்பாயானால் ஜெயப்பிரபதியையும், ஐசுவரியப் பெருக்கத்தையும் அடைவாய், உலகத்தில் பராக்ஷமத்தை விருமபினவர்கள் விஷ்ணுவையும், தத்துவஞானத்தை விருமபினவர்கள் எம்மையும், திட சரீரத்தை விருமபினவர்கள் சூரியனையும், அழகை விருமபினவர்கள் மன்மதனையும், பொருளை விருமபினவர்கள் இலக்குமியையும் பூஜிக்கவேண்டியது அவசியம் ஆதலால் நீ செல்வத்தினிடத்தில் வீரப்பமுடையவன் ஆகலின் இலக்குமியை பூஜித்து ஐசுவரியத்தை அடைவதுடன், இங்கு சப்தமாதாகளையும் பிரதிட்டை செய்து பூஜிப்பாயேயானால் சகல சித்தியையும் பெற்று நீ மங்களகரமாய் வாழ்வதுடன் மற்றவர்களும் பூஜித்து வியாதியாலும், தரித்திரத்தாலும், சத்துருக்களாலும், தீயகிரகங்களாலும், அசுரர்களாலும், திருடர்களாலும், உபத்திரவமடையாது எல்லாநன்மையும் பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள். இவை விச்சயமாகும் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாசீங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினார். மறைந்தருளவே தேவேந்திரன் உடனே அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டு இலக்ஷ்மிதேவி ஆலயத்தை அடைந்து தேவியின் அபிஷேகத்துக்காக விசுவகர்மானினால் ஓ

தடாகம் நிமிஷங்கூடுசெய்து அந்த ஜலத்தில் தேவாமித்தத்தைக் கலந்து அபிஷேகஞ் செய்தும ஆடை ஆபரணம், குங்குமம், சந்தனம், இலைகளால் அலங்கரித்தும், மதுரமுள்ள அன்னம், இனிப்பகனிவர்க்கங்கள், முதலிய ரைவேத்தியங்களால் நிவேதித்தும், தாம்பூல முதலிய முகவாசனை ததிரவியங்கள் ஈந்தும் தூபதீப முதலிய சோடச உபசாரங்களையுஞ் செய்தவனாய் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்துபணிந்து சகல லோகஜனனி, க்ஷீரசாகரி, விஷ்ணுமாரபை இடமாககொண்ட நளி னாக்ஷி, சமஸ்த தனவித்தியா சொரூபிணி, என்று பலவாராய்த் துதி செய்து என அம்மணி நீ என்றும் நீங்காது அடியேனுடைய பொக்கிஷத்தில் வீற்றிருந்து கிருபைசெய்தருள் வேண்டுமென வேண்டிக் கொண்டு நின்றனவ. அங்ஙனம் நிறக இலக்குமி தேவியானவள் தனனைத்தாதி செய்து நிற்கும் தேவேந்திரன் முன் பிரத்தியக்ஷமாகி ஏசுமர்குலத்திபா! உன் வேண்டுகோளின்படி சகல சம்பத்தும் உன் பொக்கிஷத்தில் நிறைந்து விளங்குமாறு அனுக்கிரகஞ் செய்தோம் நாம் ஒருவரிடத்தில் என்றும் நிரந்தரம் வாழ்வதற்கு பரமேஸ்வர னிடத்தில் அளிகள் வைத்திருக்கும் பத்தியே காரணமாகையால் நீ அதனை எககாலத்தும் விடாது செய்துகொண்டு அஷ்டைசுவரிய சம்பன்னைகூட வாழ்ந்துகொண்டிருக்கக்கடவாய் யெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அவ்வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி ஆலயத்திற்கு நிருதிமுலையில் அபிராமி, மகேஸ்வரி, கௌமாரி, நாராயணி, வராகி, இரத்திராணி, காளி, என்னும் சப்த தமாதர்களோ விஸ்வகாமாவினால் பிரதிட்டையும் குருபகவானால் சுப முகூர்த்தத்தால் ஆவாகனாதி காரியங்களையும் செய்வித்து அபிஷேக அலங்கார தூபதீப ரைவேத்தியங்களால் பூஜித்தவனாய் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து பணிந்து குறையிரந்து நின்றுகொண்டிருக்க, அன்னையா எழுவரும் பிரசன்னமாகி ஏ அமராவதிக்கிறைவா! நீ உன் பகைஞர்களாகிய அசுரர்களை ஜெயித்து வெற்றிப்பிரதாபத்தையடைவதுடன் எல்லாஞ் சிவன் செயல் என்றபடி சகல நன்மைக்கும் ஈசனென்னும் சப்தவாச்சியாகிய பரமேஸ்வரனது திருவருளே காரணமென நினைத்து அரசுபுரிந்து வரக்கடவாயென ஆக்ஞாபித்து மறைந்தருளினார். தேவேந்திரன் அன்னவர்களது அருள் வாக்கியத்தையும் பெற்றுக்கொண்டவனாய் உடனே தேவலோகம் போய்ச் சேர்ந்து தன் சத்தருக்களாகிய அசுரர்களை யுத்தத்தில் ஜெயித்து அளவிற்ற சந்தோழத்துடன் வாச்சியாதிகாரஞ்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனன். ஏ அனவத்தியாதேவி லெக்ஷ்மீதேவி எழுந்தருளி இருப்பீ

பதின் காரணம் இதுவாகும். பெண்கள் பெருமாட்டி உலகத்தில் எவர்கள் தேவேந்திரன் விஸுவகாமாவினால் நிமித்துத் தேவமித்தங்கலந்து விளங்கச் செய்துள்ள தடாகத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து ஆங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் கமலாசனியைப் பூசிக்கின்றார்களோ அவர்கள் இமமையில் நிறைந்த பொருளுடையவர்களாய் நல்ல புத்திரர்களையும் பெற்றுவாழ்வார்கள் சப்தமாதர்களைப் பூசித்தவர்கள் சத்தருபயம்ன்றி கீர்த்தியோடு விளங்குவர். இது உண்மையாகுமென நாதசன்மாவானவர் அவைத்தியாதேவிககு கூடியவாறு வதவசீல்காள்! உங்கட்கு கூறினென எவையும் அவனன்றியோரணுவமசையாது. ஆதிமத்யநதரகிதனாகிய பஞ்சநதீசப்பெருமானது திருவருள் இனயி ஒன்றும நடவா; என்ற திருமொழிப்படி எந்தத தேவர்களது வரத்தைப்பெற விருமபினாலும் அவைகளுக்கு பரமசிவப்பிரசாதமே முக்கியமாகும் ஆதலால் அதனை திட்சித்தததேவாய் உறுதியாய் நம்பக்கடவீர்கள். இது உண்மை ஆகுமெனக கூடிய சூத்புராணிகரானவா இலக்குமிதேவி வரலாறுரைத்த சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து கௌதமர் வரமடைந்த சரித்திரத்தைச் சொல்லுவான ஆரம்பித்தனா.

இலக்குமிதேவி வரலாறுரைத்த அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௬. கௌதமர் வரம் அடைந்த அத்தியாயம்.

முன் ஒரு காலத்தில் கௌதம ரிஷியானவா பஞ்சநதீக்ஷத்திரம் வந்து சோநது காவிரியில் திரிகூல ஸ்நானம் செய்து நித்திய கருமானுஷ்டானங்களை விதிவழாது செய்து வந்ததோடு தினந்தோறும் பதியிரம் பஞ்சாகூடரஜெபம், ருத்திரஜெபம், வேதபாராயணம் சிவார்ச்சனை, சிவாலயப்பிரதக்ஷணம், சோமவாரவிரதம், ஆகாரயின்றி வாய்வுபக்ஷணமும் பண்ணிக்கொண்டு ஜிதேந்திரியராய் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து ஒரு வருஷகாலம் வரையில் பஞ்சநதீசப் பெருமானை மனதில் உன்னித் தவம் செய்துகொண்டு வந்தனர், அங்ஙனம் செய்துகொண்டு வரவே சிவபரஞ்சடர் அவர் தவத்திற்கு மகிழ்ந்தவராய் விநாயகப்பெருபான், கந்தவேள், உமையம்மைபார் சமேதமாய் கையைக்கிரியை ஒத்த தருமவிடையின் மீது ஆரோணீத்து நந்தி பிருங்கி முதலிய கணநாதர் புடைசூழ்ந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்ய எழுந்தருளி அன்னவர்க்குத் திருக்கோலக்காகி

தந்து ஏ தவழிலனாகிய கௌதமரிஷி! உன்தவத்திற்கு உவந்து பிரத
 தியசூதமாயினோம் வேண்டும் வரங்களைக் கேட்டுக்கொள்ளக் கடவா
 யெனத் திருவாய்மலர்ந்தருள கௌதமராவவா எம்பெருமானது
 சரணாவிர்த்தத்தில் வீழ்ந்து பணிந்து எழுபது அஞ்சலி அஸ்தராய்
 கருணையங்கடலே! உனது திருக்கேரலக்காக்ஷி ஆகிய பெரும் பேற்
 றினையடைந்த அடிப்பேற்கு “புழுவாய்ப்பிறக்கினும் புண்ணியா நின்
 னடி யென்மனத்தே வழுவாதிருக்க வரந்தரல் வேண்மே”. மிக இழிந
 த பிறவியாகிய புழுவின் ஜென்மம் வரிணும் புண்ணிய சொருபி
 யாகிய உனது பாதமதுமங்கள் எனது உள்ளத்தைவிட்டு நீங்காது
 இருக்கும்படியான வரத்தைத் தந்தருள வேண்டிமெனக் கூறும்
 அருள்வாக்கியத்தின்படி, உனது திவ்ய சேவடியில் ஒருபோதும் நீங்
 காதிருக்கும் பத்தியையும், சமஸ்த விஷயங்களிலும் பறறுதல் வை
 த்து அதனாற் றஞ்சலம் அடையாது “வைராக்கியமே வாபயம்” வை
 ராக்கியம் ஒன்றே நிற்பயமான தெனக்கூறும் உண்மைமொழியின்படி
 கலங்காத திடச்சித்தத்தையும், என ஆச்சிரமத்தில் நடைபெற்று
 வரும் அதிதி பூஜை எக்காலத்திலும் குறைவும், வருத்தமும் இன்றி
 இனிது நடைபெறுமாறும், வயலில் விளையும் நெல் எல்லாம் அரிசி
 யாகவே விளையவும், இப்பஞ்சநத சேஷத்திரத்தில் உள்ள துண்மணல்
 முதலிய எவையும் சிவலிங்கரூபமாய் விளங்குகின்றபடியால் மல,
 ஜல, விசர்ச்சனம் செய்யில் பாபம் ஆகும என எண்ணும் அடியேன்
 திருச்சோற்றுத்துரை வசித்து நாள்தோறும் இங்குவந்து தெரிசித்
 துப் போகும்படியாகவும் வரம் தந்து ஆட்கொண்டருளல் வேண்டு
 மென வேண்டிக்கொண்டனர். சிவபெருமான் அதனைக் கேட்டு
 ஆனந்தம் உடையராய் மகரிஷியை நோக்கி ஏ ரிஷிபுங்கவ “மன
 யேவமனுஷ்யாணம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:”; மக்கட்பிறப்பினைப்
 பெற்றோர் யாவர்க்கும் அவரவர்கள் மனமே நன்மை தீமை இர
 ண்டடையும் தருதற்குக் காரணம் என்றபடி நல்ல வழியிற் செல்
 வோர் நன்மையையும் தீயவழியிற் செல்வோர் தீமையையும் அடை
 வர். ஆதலின் நல்ல வழியிலேயே சென்றுகொண்டிருக்கின்ற உன
 க்குயாவும் அங்ஙனமே கை கூடுமாறு அனுக்கிரகம் செய்தருளி
 னோம், பெற்று உய்யக்கடவாய் என வரம் தந்தருளி மகாலிங்கத்
 தின் னாளே மறைந்தருள கௌதமரானவர் வரத்தைப்பெற்றுக்
 கொண்டு அல்விடத்தினின்றும் நீங்கித் திருச்சோற்றுத்துரைக்கு
 வந்து சேர்ந்து சிவாக்ஷையின்படி ஆங்கு வயலில் விளையும் அரிசி
 யைக்கொண்டு நான்கு வருணத்தவர் முதலியவர்களுக்கும் உயர்வு

தாழ்வு யென்ற ஆகார பேதம் இன்மீ அன்னதானஞ் செய்து வந்ததுடன் அவர் அவர் சபா சபங்கட்குவேண்டும் 'சொணாதானமும் கொடுத்து பஞ்சநதீசப்பெருமானைத் தினநதோறு சென்று நமஸ்கரித்து வந்து ஆனந்தமாய் வசித்துக்கொண்டிருந்தனா. அவ்வாறு இருக்க சில நாட்சென்றபின் அன்னவரால் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்த பிரானோத்தமர்களிற் சிலர் அவர் ஈஸ்வரப்பிரசாதத்தால் அடைந்துள்ள வரவிசேஷத்திற்கு பொறாமையுடையாராய் கௌதமர் பசுவைக்கொண்டு கோகத்தி தோஷத்திற்கு ஆளாயினர் எனப் பொய்யான நிரதைவசனம் கூறித் தங்கள் தங்கள் ஊருக்குச்செல்ல ஆரம்பிக்கவே அதை அறிந்த கௌதமர் மிகுந்த கோபம் கொண்டு அன்னவர்களை நோக்கி நீங்கள் பொய்யான நிரதைகூறி நம்மைத் தூஷித்தபடியால் "சர்வசண்டாள னூஷக:"; பிரரைத் தூஷிப்பவன் நீ சனுவானென்றபடி, குலம் வேதாத்தியானம் முதலிய நன்மைகளை இழந்து சூத்திரசம்பிரதாயத்துடன் மகாபாபிகளாகக்கடவீர்கள் எனச் சபித்து புறத்தேடுபாகவிட்டு மற்றுமுள்ள சாதுக்களோடு வசித்துக்கொண்டிருந்தனர். நைமிசாரண்யவாசிகாள்! பிராமணர்களாய்ப் பிறந்தும் கௌதம ரிஷியால் செய்த நன்மையை மறந்து தூஷித்தபடியால் அவர்களையாவரும் "எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய் உண்டாமுடலில்லை செய்நன்றி கொன்றமகற்கு" எவ்வித நன்மையை மறந்தார்க்கு நீக்கிக்கொள்வதற்கு ஓர் வழியுண்டு ஒருவர் செய்த நன்மையை மறக்கில் அவர்கள் கடைத்தேருதற்கு ஓர்வழியும் இல்லையெனக் கூறும் மறைமொழியின்படி குலம் ஒழுக்கம் முதலியவைகளை இழந்து தாழ்மையை யடைந்தனர். இது பற்றித்தான் "நன்றி மறப்பது நன்றன்று" ஒருவா செய்த நன்மையை மறப்பது நன்று அல்ல எனக் கூறியதும், நன்கு கவனிக்கக்கடவீர்கள் எனத் திருவாய் மலர்ந்து சூத புராணிகரானவா கௌதமா வரம் அடைந்த சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து சதாநந்தா தவசித்தி அடைந்த சரித்திரத்தைக் கூற ஆரம்பித்தனர்.

ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எ. சதாநந்தர் தபசித்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

கௌதமரிஷியின் புத்திரராகிய சதாநந்த மகரிஷியானவர் ஒரு சமயத்தில் தன் தந்தையை வணங்கித் தந்தையர்! உலகின் கள்வியேஷத்திரங்கள் அநேகம் இருக்கின்றதே அவைகளுள் எந்

கேடத்திரம் காலதாமதம் இன்றி புண்ணி மிகுதியைக் தருவதோடு பஞ்சாகூர ஜெப சித்தியையும் தரத்தக்கது அதனை அடியேன் தெரிந்துகொள்ளத் திருவாய்மலர்ந்து அருளல்வேண்டிமென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டனர். அவ்விண்ணப்பத்தைக் கேட்ட கௌதமரானவர் சதாநந்தரை நோக்கி குழந்தாய்! அருமைககாதலனே!! சொல்லுகின்றேன் கேட்கக்கடவாய். கேடத்திரங்கள் பலவற்றுள்ளும் பஞ்சனதீசப் பெருமான் ஜீவர்களது மரணகாலத்தில் எழுந்தருளி வந்து தாரகமந்திரமாகிய பிரணவத்துடன் பஞ்சாகூர மந்திர உபதேசஞ் செய்து முததிப் பேற்றினைத் தந்து அருளும் பஞ்சநத கேடத்திரமே மிக்க மேன்மையை உடையது ஆகும். அந்த கேடத்திரத்தில் “சாற்று போன்னியை மனத்திடை நீனைக்கினுந், தனிப்பேர் போற்றி நீன்றுதிப்பராயினுங் காணினும் பொருந்தும், ஏற்றமாயவன்னீரிடை மூழ்கினும் இயையும், பேற்றையார் குணிப்பாரவர் முத்தியே பெறுவர்” வேதங்களால் புகழ்ந்து கூறும் காவிரிநதியை மனதினால் நினைத்தாலும், ஒப்பற்ற அதன் திருநாமத்தை நாவரத் தோத்திரம் செய்தாலும், கண்ணைக் கண்டு தெரிசிக்காலும், மிக மேலாய அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தாலும், அங்ஙனம் செய்யப் பெறுபவர் முத்தி இன்பத்தையே பெற்று வாழ்வார் எனக்கூறும் காவிரி நதியில் ஸ்நானம் செய்து ஸ்வர தெரிசனம் செய்துகொண்டு ஜெபம் தபம் முதலியவைகளைச் செய்யில் அவைகள் ஒன்று அனந்தமாய்ப் பெருகி ஒங்கும். ஆதலால் நீ அவ்விடம் சென்று உன் இஷ்ட பூர்த்தி செய்துகொளளக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அதனைப் பக்தி சிரத்தையோடு கேட்ட சதாநந்தரானவர் உடனே தந்தையை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டவராய் திருவையாற்றை அடைந்து காவிரிஸ்நானம், அலுஷ்டானம், சிவதெரிசனம் முதலியவைகள் செய்யும் காலம் தவிர மற்றக் காலமெல்லாம், காவிரி நதியின் வடகரையில் ஓர் பன்னசாலை ஏற்படுத்தி அதிலிருந்து இடது காலேக் கீழே ஊன்றி நாவினால் பஞ்சாகூர மந்திரத்தை ஜெபித்துக்கொண்டு தபசு செய்து வந்தனா. அங்ஙனம் சிறிது காலம் செய்துவரவே பஞ்சநதீசப்பெருமான் அவர் தபசுக்கு மகிழ்ந்து கிஞ்சித்தூ அவர் மனோதிடத்தை ஆராயவேண்டிமென்ற எண்ணம் கொண்டவராய்த் தேவேந்திரனாக வெள்ளை யானீமீது ஆரோகணித்து எழுந்தருளிவந்து காஹி தந்து ஏ கௌதமநந்தனரே! நீர் இச்சித்தவரங்களைக் கேட்கக் கடவீர் என ஆக்ரூபிக்க, சதாநந்தர் அவ்வசனத்தைக் கேட்டு அடங்காப் புன்னகை கொண்டு ஏ

மகபதி! யான் தேவதேவோத்தமனான பஞ்சநகர்பெருமா னுடைய திருவருட்பேற்றினைக் கருகி இத்தவம் செய்கின்றேனேயன்றி அநித்தியமாகி மறையத்தக்க உன்பதவிமுகல் பிரம, விஷ்ணுவாதி பதவிகளை விரும்பி இத்தவம் செய்கேன் இல்லே னீ எதற்காக வந்தாய் உன் இருப்பிடம் செல்லக் கடவாய் எனக் கூறிப் பின்னரும் தபத்தில் மனைத வியாபிக்கச் செய்துகொண்டு நின்றனிட்டனர். அங்மனமாக, தேவேந்திரன் ஆகி வந்த பரஞ்சுடர் சதாநந்தரது உள் ளக் கருத்தை அழிந்து மிக ஆனந்தம் கொண்டவராய் வெளிக்குக் கோபம் உடையவர்போன்று பின்னரும் அன்னவரை நோக்கி ஏ மகரிஷி! சகலபோக போக்கியாதி இன்பத்தையும், அமிரத பானத்தையும் தரத்தக்க என் உலகத்தையும் அதற்கு மேலாய பலத்தை தரத்தக்க பிரம, விஷ்ணுள்ளுடைய உலகங்களையும் இழிவெனக் கொண்டு, பூதப்பிரேத பைசாசாதிகள் புடை சூழ மயானத்தில் வசிப்பவனுய், பித்தனுமாகிய சிவபெருமான் அளிக்கும் பதவியாகிய உலகமே மேலெனக் கொண்ட அழிவில்லாதவர்கள் உன்னைப் போல இவ்வுலகத்தில் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார்களென இன்னும சில கொடும் சொற்களைத் திருவாய்மலாந்தருளினர். அவ்வசனங்களைக் கேட்ட உடனே மகரிஷியானவர் அளவில்லாத கோபத்தை அடைந்து தேவாகளில் அதுமனாகிய ஏ இந்திரா! சிவநிந்தை செய்த உன் நாவு என்பரிம, நினைத்த மனம எனபரிம, அழிவில்லாத வனே! வண்டுழறுந் தண்டுழாய் மாயோனிருமாப்பும், புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தேளிருமாப்பும், அண்டர்தோழ வாழன்னிருமாப்பு மாலாலம், உண்டவனை பூஜித்த பேறென்றுணர்ந்திலையால், பிரமரங்கன் சப்திக்கின்றதும் குளிர்ச்சியை உடையதுமான துழமமலை அணிந்த விஷ்ணுமூர்த்தி வைகுண்ட பதவி யைப்பெற்று செருக்குறயிருப்பதும், தாமரைபை ஆதனமாக யீற்திருக்கும பிரமன் சத்யலோக பதவியைப் பெற்று செருக்குறயிருப்பதும், தேவர் யாவரும் வணங்கி வாழும் உன்னுடைய செருக்கும ஆலகால விஷத்தை உண்டவனைப் பூஜித்ததால் ஆகிய பேறு எனக்கூறும் அருமை மொழியின் படி பாற்கடலில் பிறந்த ஆலகால விஷத்தால் மரணபயம அடைந்து எங்களைக் காத்து ரெகழ்த்து அருளவேண்டும் என்று நீங்கள் முறையிட்டலற அது சமயம் எம்பெருமான் திருபை கூர்ந்து சுந்தரமூர்த்தி, சுவாமிகளை அவ்விஷத்தின் பராக்கிரமத்தை அடக்கிக்கொண்டு வரும்படி ஆக்களை இட்டு அன்னவரால் கொண்டுவந்து கொடுக்கப்பட்ட விஷத்தை உன் அருளாவிடின அருமாவம் படைத்தீதாய்.

பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் என்ற நீங்கள் இறந்த இடம்புல் முளைத்துத் தோன்றுமே, ஏ பாவி! நூறுகோடி பிரமர்கள் நங்கினார், ஆறுகோடி நாராயணரங்ஙனே, ஏறு கங்கை மணலெண்ணி இந்திரன், ஈறிலாதவனீசனெருவனே நூறுகோடி பிரமாக்கள், ஆறுகோடி விஷ்ணுக்கள் மேன்மையுடைய கங்காநதியிலுள்ள மணல்போல அளவில்லாத இந்திரர்கள் அழிந்துபோயினர், முடிவில்லாதவன் அநாதி மலமுத்தனாகிய சிவபெருமான் ஒருவனே எனக்கூறும், மறைமொழியின்படி தோன்றி அழியும் உங்கள் பதவியின் இழிவை நீ உணர்ந்திலாய்போலும், ஏ புத்தியில்லாதவனே! செல்வசெருக்குடையார்க்கு நல்ல அறிவு இராடுதன்பது உன்னிடத்திற் கண்டாம். ஏதுரோகி சிவ நிரதை செய்த உன் முகத்தை நோக்க நோக்க உன்மீது எனக்கு உண்டாகும் கோபமும் அதனைக் கேட்ட டாபியாகிய என் உடல் நீங்காதிருப்பதினால் உண்டாகும் துக்கமும் சொல்லும் தரத்தது அல்ல, ஏ மதிரீனா! இனி நீ என்முனனிற் பையாகில் எம்பெருமான் உடைய அருட் பிரசாதத்தால் உண்ணீச சபித்து நீருக்குவதோடு சிவ நிரதை கேட்ட எனனுயிரையுர் துறப்பேன். மூற்கனே! இங்கு நில்லாது அகலுதி எனக்கூறிக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தவத்தில் நின்றவிட்டனர். அங்ஙனம் நிற்க தேவேந்திரன் ஆகி வந்த பரம்பொருள் சதாநந்தருடைய திடசசித்தத்தையும், சிவ நிரதையைக் கேட்கப் பொருத மனவலியையும், பிரமவிஷ்ணு தேவேந்திராதி பதவிகளைத்துச்சம எனக் கொண்டிருக்கும் உறுதியையும், தளது சரணத்தில் வைத்திருக்கும் பக்தியின் ஊக்கத்தையும் கண்டு அன்னவர்மீது நிறம்பிய கிருபை உடையவராய் உடனே மகபதியாகிய உருவத்தை நீக்கிக் காளகாண்டம், திரிரேத்திரம், சடாமகுடம், சதுர்ப்புஜம், நாகாபரணம் மான், மழு, முதலிய தன் திருக்கோலத்தோடு உமையம்மை வாமபாகத்தில் வீற்றிருக்க ரிஷபாருடராய்ப் பிரத்தியக்ஷமாகி ஏ ரிஷி சிரேஷ்டர்! பக்தியின் வலிமை உடையாய்! உன் தவத்திற்கு மிக மகிழ்ந்தோம்வேண்டும் வரங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளக் கடவாயெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள் அம்மொழியினை கேட்டவுடனே சதாநந்தர் கண்ணைவிழித்து நித்தியமங்களை மூர்த்தியின் திருக்கோலத்தை நோக்கித் தன்னை மறந்தவராய் இரண்டு கைகளையும் சிறசின்மேற் வைத்துக்கொண்டு என்னப்பனே! கைலாச பதே! அஞ்ஞானிகளால் அறியப்படாதவனே! ஞானியருள்ளத்தமர்ந்தவனே! வேத வேதாங்க ஆகமாதிகளால் முறையிடப்பட்டவனே! உள்ளன்போடு பூஜிப்பவர் அவித்தையை நாசஞ் செய்யப்பட்டவனே,

ஈஸசுபத்தத்தின் பொருளாயுள்ளவனே எனப் பலவாராய்க் தோத் திரந்து செய்து, கருணைநீதே! சம்சாரமாகிய பெருங்கடலினின்றும் துறப்போகக் கரையேத்தி ஜெனன மரணநி துக்கத்தை யான் துணி அடைபாவண்ணம் கிருபை பாலித்தருளல் வேண்டுமென்று அறியற்ற மரம்போல் பூமியில் வீழ்ந்துத் தியானஞ் செய்து கொண் டிருந்தனர். அவ்வாறு இருக்க சிவபெருமான் அந்நகரத்தாரைத் தோஷ முடையராய் தனது இரண்டு திருக்கரங்களாலும் தூக்கி எடுத்து கண்மணி! சதாநந்தா! இன்னும்வேண்டுவதையும் கேட்டுக்கொள் ளக்கடவாய் எனத்திருவாய் மலர்ந்தருள சதாநந்தா பின்னும் சாஷ் டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்து சுவாமின்! எப்பொழுதும் உனது சரணமலங்களில் நீங்காத பக்தியும், தேவீரது சொருபதியானக் தன்றி வேறென்றிற் செல்லாத மனதையும், சிவநாம சங்கீர்த்தனத் தில் விசுவாசமும், உன் திருவுருவத்தை இடைவிடாது கண்டு தெரி சிக்கும், பெறும்பேற்றையும் தூச்சுணுடைய சலகாசமின்மை யும், இந்திரிய நிக்கிரகவைராக்யமும நல்லொழுக்கமும, நல்லவர் களுடைய உறவும் நான் செய்யும் ஜெபதயாதி சித்தியுங் கைகூடு மாறு கிருபை பாலித்து ஆண்டருளவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டனர் பஞ்சநகரிசப் பெருமான் அவர் வேண்டி கோரின்படி அனைத்தை ஈந்தருளி ஏ சதாநந்தா! நீ இப்பஞ்சநக ளுக்கேத்திரத்தை விட்டு நீங்காது வசிக்கக்கடவாய். கொடிய பிரமஹத்தியாதி பாபங் களைப் போக்கத்தக்க இவ்விடத்தில் வசிக்கும் ஜீவர்களது யோக ளுக்கேதமங்களை நாம் வகித்து நடத்துகின்றோம். புண்ணிய காலங் களில் காவேரிஸ்நானஞ் செய்து எம்மை தெரிசிப்பவாகட்கு சிவ லோகங்கிடைப்பது சத்தியமாகும், இங்கு வசிக்கும் எவையும நமது சொருபமேயாம். அவைநிற்க சிவராத்திரியாகிய புண்ணியதினத் தில் எவராயினும் காவேரி ஸநானஞ்செய்து தங்கள் தங்கட்கு உறிய நித்திய கருமங்களை முடித்து அன்று முழுவதும் ஆகார நித் திரையின்றி புராணசிரவணம், நம்முடையதெரிசனம், நமது ஆல யப்பிரதக்ஷணம், பஞ்சாக்ஷரஜெபம், ருத்திரஜெபம், முதலியவை களைச் செய்து மறுநாள் உதயத்தில் ஸநானஞ்செய்து தான தரு மாதிகளைச் செய்து பாரணம் செய்வார்களாகில் அவர்கள் ஜெ னன மரண துக்கத்தினின்றும் நீங்கி நம்முலகில் வாழ்வார். அன் றியும் நமது ஆராதனைக்குவேண்டிய சாமக்கிரிகைகளை சேகரித்துக் கொடுப்போர் நம் சொருபத்தைப் பெற்று உயவர். எனத்திருவாய் மலர்ந்து கொள்தமநந்தனா! இதற்கு சாக்ஷியாக ஓர் கதை சொல்லு

கின்றோம் கேட்கக்கடவாயென கூறுவான் புகுந்தனர். முன் ஒரு காலததல் காஞ்சிமா நகரத்தில் பிரமகுலத்தில் பிறந்த துற்போதனென்னும் ஓர் பிராமணன் இருந்தான் அன்னவன் தனக்குள்ள பொருள் யாவற்றையும் வேசிகளுக்கு அளித்ததோடு ஆங்குள்ளவர் மீது பொய் வழக்கிடீமே, பொய்சாகுதிகளைக் கற்பித்தும் அதனாற் கிடைத்த பொருளையும் (ரஃபுடையார் போன்று அகப்பட்டவரையில் பரித்துக்கொண்டு அனாதியாய் விடும்) அவ்வேசையர்கட்கே கொடுத்து அயோக்கியர்களுக்கு ஆச்சாரியராய் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் அவ்வாறிருக்க அதை அறிந்த அரசனானவன் இத்துஷ்டனை இங்குவைப்போமாகில் நம அரசரிமைக்கே கேடுவினை விப்பன். ஆதலால் நகரத்தை விட்டு அகற்று வதே தகுதியென வீரட்டிவிட துறப்போதன் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டவராய் அனேக தேரசனூசாரம் செய்து ஆங்காங்கு திருடியும், அதைக்கண்டவர்களால் உதை பட்டும் அன்னபானதிகளுக்கு வழியின்றி மிகக்கஷ்டமடைந்து கடைசியாய் பஞ்சநதக்ஷேத் திரம்வந்து சோந்து பகலமுழுவதும் ஆகாரமின்றி இரவு ஆகார விருப்பத்தால் சிவாலயத்தை சுற்றிச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தான். அங்ஙனம் அவன் சுற்றிக்கொண்டிருக்க அன்றுதினம் சிவராத்திரி ஆகலாலும் ஆகாரமின்றி சிவாலயத்தைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த புண்ணிய விசேடத்தாலும் தூர்வாசமகரிஷியானவர் அவனைக் கண்டு ஞான திருஷ்டியால், பாபிஷ்டன் என்பதாக அறிந்துகொண்டு அவனை நோக்கி ஏ பிராமணா! நீ அனேக பாதகங்களைச் செய்து மகா பாபியாய் இருக்கின்றபடியால் இப்போது உன்னைப் பிடித்துக்கொண்டு போக எமபடாள் வந்து உன் அருகில் நிற்கின்றார்கள் அவர்களைப்பாருளன்று அவன் கண்ணுக்கு அவர்கள் புலப்படுமாறு அனுக்கிரகம் செய்தனா. அவ்வனுக்கிரகத்தைப் பெற்று தூர்ப்போதன் திரும்பிப் பார்க்க எமபடாள் நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டு மிகப் பயந்தவராய் மகரிஷியின் பாதத்தில் வீழ்ந்து சுவாமின்! அடியேன் இவர்கள் கையில் அகப்படாவண்ணம் காப்பாத்தி அருள வேண்டிமென பிரார்த்தித்து நின்றான். அங்ஙனம் நிற்கவே தூர்வாச மகரிஷியானவர் அன்னவனை பயப்படாதே என தைரியம் உண்டாக்கும்படி ஆதரித்து காவிரியில் ஸ்நானம் செய்யச்சொல்லி சகல பாபத்தையும் நாசனூசெய்யும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசித்துத் தன் அருகிலிருந்து ஜெபிக்கும்படி ஆக்ஞாபிக்க அன்னவனும் அவ்வாக்கனூயின்படி அவர் பக்கத்தில் இருந்து ஜெபம் செய்து

கொண்டிருந்தனன். அவ்வாயிருக்க இரவும் நீங்கியது, எம்படா
 னும் மறைந்துபோயினா. அவர்கள் போகவே துறப்போதன் மக
 ரிஷியை என் ஐயனே! சங்களுடைய அனுகிரகத்தால் எம்பாதை
 யினின்று நீங்கினேன் என் காம வரலாற்றைத் தெரிவித்துக் காப்
 பாற்றி யருளவேண்டுமெனக் குறையிரந்து நிற்க மகரிஷியானவா
 ஏ தூர்ப்போதா! உனக்கு இந்த ஜென்மத்தில் வயது மூன்று எனக் கற்
 பிதமாயிருந்தும் அது நீ செய்த பாபமிசூதியால் நசித்துப்போனது
 அரனெழுத்தைக் குருமுகமாயறிந்துரைக்கில், அமருலகில் கணக்கனெ
 முத்தழிக்கலாமே. அரசப்தவாசசியனாகிய சிவபெருமானது ஸ்ரீ பஞ்
 சாக்ஷர மந்திரத்தை உள்ளன்போடு உசாரித்தால் பிரமமதேவனால்
 வரைந்துள்ள தலையெழுத்தையும் அழித்துவிடலாமெனக் கூறும்
 உண்மை மொழியின்படி இப்போது நாம உபதேசித்த பஞ்சாக்ஷர
 ஜெப மகிமையினாலும், காவேரி ஸ்ரானம் செய்த புண்ணியததாலும்
 எம்மைத் தெரிசித்த மேன்மையினாலும், சிவராத்திரியாகிய இத்தின
 விசேடத்தாலும் அதுநீங்கி பூரணஆயுள் உண்டாகவே அபமிருத்துரு
 பமாய் வந்த எம்படாள் மறைந்துபோயினர். இனியும் நாம சொல்லு
 கின்றபடி நடந்துகொள்வாயாகில் மேலான பதவியையும் அடைவாய்
 என்னுடன் வரக்கடவாயென அழைத்துக்கொண்டு சென்று காவிரி
 ஸ்ரானமும் சிவதரிசனமும் செய்துவைத்து தனது உச்சிஷ்டத்தைக்
 கொடுத்து போஜனம் செய்துகொள்ளச்சொல்லிப் பின்னா இந்த
 ஷேத்திரத்திலே வசித்துக்கொண்டு இருக்கக்கடவாயென அக்ஷரா
 பித்தருளினர். துற்போதனும் அவ்வாக்கையின்படி பஞ்சரதஷேத்
 திரத்தை விட்டு நீங்காது வசித்து மரணம் அடைந்தனன். மரணம்
 அடையவே அவனை நந்திகேஸ்வரரால் சிவலோகத்துக்கு வரழை
 த்து நமது சார்பத்தை அளித்ததோடு சிவகணங்களுக்கு அதிபதி
 யாக்கி பிருங்கிரிஷிகணநாதன் என்னும் பெயரையும் தந்தனம்.
 ஆகையால் சதாநந்தா! நீ இங்குதானே வசித்து சகல சித்தியையும்
 பெற்று உய்யக்கடவாய் எனத் திருவாய்மலர்ந்து மகாலிங்கத்தின்
 உள்ளே மறைந்தருளினார். மகரிஷிகள்! உண்மைஞானம்பெற்று
 உய்வதற்கும் மகத்துக்களின் தெரிசனையே முக்கிய காரணமாதலால்
 அவ்வழியில் நிற்போர் சிவசாயுச்சியத்தைப்பெற்று வரூழ்வர் இது
 உண்மையாகும் தெரிந்துகொள்ளக்கடவீர்களென சதாநந்தர் ஜெப
 சித்தி அடைந்த சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து சூதபுராணிகரான
 வர் ஜப்பியேச்சரமெனப் பெயர் வந்த சரித்திரத்தைத் திருவாய்
 மலர்ந்தருள ஆரம்பித்தனர்.

அ. ஜெப்பியேச்சுரப்பெயர் வந்த காரணம்

உணாத் அத்தியாயம்.

ஏ நாயிச்சாரண்ணியவாசிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள். அனவத் தியாகேஷியானவர் நாதசன்மாவாகிய நன் உயிரக்காதலனை நமஸ் கரித்து பிராணநாயகர் பஞ்சநத கேதததிரத்திற்று ஜெப்பியேச்சுரம் என்றநாமம் ஒன்று கூறப்படுகின்றதே அப்பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் அடியேன் தெரிந்தவொளநாமமு தெரிவித்தன அருளால் வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் பொறுகொண்ட அருளைக் கேட்ட பிராம ஜெக்கமரானவா அரணவளை நோவி என் ஆசைக்கு உயியாய்! செல்லுகின்றேன் கோக்ககயலைய முன் நடு காலத்தில் இமய மலைச்சாரலில் தாம பெய்ச்சொவமருந் தபேரகபசியானவா நாள் தோறும் சிவகரிசனவ பெய்ச்சொவ பந்தாந்நாஜெபம் பதினூயிர டும் ஜெபிப்பார்கொண்டு வந்தனா அந்த கமக நீண்டகாலம் ஜெபிப்பார்கொண்டு வந்தாழ தனயா தாபேரம் சித்தியாகாதா போக அப்பெயர் பெரிசு நாம நினை ஒன்றை மு சிவ கேதததிரத்தை யும் அடைந்தா பசாரந்த னது பாறு வகுதம இந்ருந்து ஜெபம் செய்பவ வந்தன . அவ்வயனவாகவும சித்தியாகாதா போக மிருத னுக்கம் உடையவராய் டைப்பாய் மகசா பருநதநந்த அடைந்து அவ்விடத்திலும் நூறு வருஷம் ஜெபம் செய்ய செய்ய ஆங்கும சித்தியாகாதாநாவே கோர தாபியானவா அளவுகடந்த சோகமஉடையவராய் சிவபெருமானைத் தொந்திரம் செயது எமபெருமானே! ஏன் மறோரதம்பூர்ச்சியாகும வண்ணம் கிருபை பாலித்து அருளால் வேண்டுமென்று குறையிராந் தின்றுகொண்டிருந்தனா. அங்கனம் நிற்கவே, அன்னவா செவிககி புலப்படுமாறு அசரீரியானது ஏ தப சிரோஷ்டா! கிலேசத்தை ஒழிக்கக் கடவாய். நீ இப்பொழுதே காவி ரிநகிக்கு வடபாகத்தில் விளங்கும் திருவையாறு என்னும பஞ்சநத கேதததிரத்தை அடைந்து காவிரி வநானம் செய்து சிவாலயத்தின் உள்ளே மூலஸ்தானத்துக்கு மேல் பாசத்தில் அதி விநாயகமூர்த்தி, சப்தமாதர்கல் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோவிலுக்கு மத்தியிலிருந்து ஜெபம் செய்வாயாகில் அது சித்தியாகி உனக்கு நல்ல பலனை அளிக்கும். ஆகையால் ஆங்கு செல்லக்கடவாய் என்று கூறிற்று. அவ்வசனத்தைக் கேட்ட உடனே கோரதபசியானவர் அப்பொழுதே ஜெப சித்தி அடைந்தவர் போன்ற மகிகரி உடன் கிருவை

யாற்றை அடைந்து காவிரி ஸ்நானம் செய்து ஆலயத்தின் உட்
சென்று சிவதேரிசனம் செய்துகொண்டு அசரீரிகூறிய ஸ்தானத்தை
நோக்கிச் செல்லும்பொழுது மாக்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்
கௌதமர் முதலிய மகரிஷிகளைத் தெரிசித்த பின்னா தூவாச மக
ரிஷியைக் கண்டு வணங்கி பக்தி விசுவாசத்துடன் சுவாமின்! திரி
கால வர்த்தமானம் அனைத்தையும் நன்கு உணர் வல்ல தாங்கள்
என்னுடைய நிலைமையையும் அறிவீர்கள். ஆகையால் அடியேன்
பிறவியைப் போக்கத்தக்க சிவப்பிரசாதத்தை அடையும் வழியினை
அனுக்கிரகம் செய்து அருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து
நிற்க, மகரிஷியானவா அங்நமை வினவிய கோர தபரியைப் பார்
த்து ஏ தபசிரேஷ்டா! நீ கற்பொழுதனை ஆகாரமாகக்கொண்டு அச
ரீரி கூறியவண்ணம் அவ்விடத்தில் இருந்து தபம புரிவையாகில்
அதிசீக்கிரத்தில் மந்திர சித்தியை அடைவாய் இது நமது பூரண
ஆசீர்வாதம் செல்லக் கடவாய் எனது ஆக்ஞாபிபக. உடனே தபசி
யானவர் மேற்குறி இடத்தைச் சார்ந்து கற்பொழுதனை ஆகாரமாகக்
கொண்டு ஆறுமாத காலம் தபம செய்துகொண்டிருந்தனர். அவ்
வாறு இருக்க பஞ்சநூதீஸ்வரப்பெருமான அவா தபசுக்கு இரங்கின
வராய் பிரத்தியக்ஷமாகி ஏ கோரதாசி! உனது அரியதுபுத்திற்கு பகி
ழ்ந்து காசு தந்து அருளிநீமை வேண்டி வரங்கடிக் கேட்கக்
கடவாயெனத் திருவாய்மலாநதருளத் தபசியானவர் ஆமமொழி
யினைக் கேட்டு ஆனந்த சாநந்தில் அம்புநதிப் பாவாயாய் கரு
ணைக் கடலின் சாண கமலங்களில் சாந்தடாகமாக வழுந்து பளி
ந்து எழுந்து இரண்டு கரங்களும சேஷன் மெழுகிய கண்களில்
ஆனந்த வெள்ளம் பெருக சாராத்யாகம் மயிர்க் கரசலுறத்
தன்னை மறந்தவராய் எமபெருமானே! நினைது திருவடியில் என்
றும் நீங்காத பக்தி ஒன்றே வேண்டியதால் அதனைத் தந்தரு
ளல் வேண்டுமென்ப பின்னரும் வணங்கி நிறக பஞ்சநூதீசப்பெரு
மான் பக்தசிரேஷ்டா! அவ்நமம் தந்தருளிநீமை எப்போதும்
நமது அம்சமாகிய தூவாச முனிவனிடத்தில் என்று நீங்காத
குருபக்தியை வைத்து வாழக்கடவாய் எனத் திருவாய் மலர்ந்து
மறைந்தருளிணர். கோரதபசியும் ஜெபசித்தி அடைந்து மகிழ்ந்த
னர். ஏ அனவத்தியா! இது காரணம்பறமிததான் திருவையாற்று
க்கு ஜெப்பியேச் சரமென்ற பெயர் வந்தது அறிந்துகொள்ளக்கட
வாயெனக் கூறினர். ரிஷி சிரேஷ்டர்காள்! நன்கு உணரக்கடவீர்
களெனச் சூத புராணிகர் ஜெப்பியேச்சரமென்ற பெயர் வந்த சரித்

திரத்தை பூர்த்தி செய்து பஞ்சநத என்ற பெயர் வந்த காரணம் கூறுவான் பஞ்சநதன்.

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

க-வது பஞ்சநதப் பெயர் வந்த காரணமுரைத்த அத்தியாயம்.

ரிஷி சிரேஷ்ட பரமஹம்ஸி அளவததிபா ரிஷி பின்னரும் நாதசன் மாவைவை சிவ வாயின் திருவையற்றுகுப்பஞ்சநதமெனப் பெயர் வந்த காரணத்தைக் கூறியிருக்கிறார். மெனது விண்ணப்பஞ்ச செய்துகொள்ள நாதசாமாவானவர் அதனைக்கேட்டு பெண்மணி நன் குவினாவியும் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக்கடவாயென்று கூற ஆரம்பித்தனர். கோரதபசிபரமஹம்ஸி சிவாகனையினியடி தூவாச மகரிஷி எழுந்தருளி இருந்தும் இடஞ்சேராதது சிவபெருமானால் தான் அடைந்த அருங்கிச் விசேஷத்தைக் கூறி நிறக அதனைக் கேட்ட ரிஷி பும்புவர் அந்நாத நதேஷமுடையவாய கோர தப சியையூரிக்களையெய்துகொண்டு வ தப சிரேஷ்டர்! இந்தக்ஷேத் திரத்தை சாமான்யமாக நினைத்துவிடாதே, ஜீவாகளடைந்த பாபநதைப்போக்கி அளவதமேத முதலிய யாகாநிகளைச் செய்ததி னாலாகும் பயனையும், கங்கை முதலிய அறுபத்தாறுகோடி நீர்த்தங் களில் ஸ்நானம் செய்துவிடலாகும் பயனையும் ஒருங்குசேர ஆளிக் குந்தன்மைபயமுடையது “ உலகின்மேலாவைத்த தலமிது வென்றா லியாவரே யிதன் பெருமைவழுத்தற்பாலார் ” பூவுலகில் மேலான தல மிதுவே என வேதாகமத்திற் கூறுவாயின நான் சொல்வது என் னவாகளேனும் இந்நக்ஷேத் திரத்தில் வசித்தது சிவநாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டு இருப்பாராயின அன்னவர்க்கு பஞ்சநதீஸப்பெரு மான் நித்தியானந்தப் பேரின்ப வீட்டையளித்தருளுவார். ஆதலால் நீ இந்தக்ஷேத் திரத்திற்குள்ளே வசிக்கக்கடவாயென்று திருவாய் மலாந்தருளினார். அதனைக்கேட்ட கோரதபசி பின்னூந்தூர் வாசரி ஷியை நோக்கி என்னையே பாபத்தைப் போக்கி முத்தியையளிக்கு மென்றீர்களே அப்பாபம் என்பது எத்தன்மையையுடையன அத னைத் திருவாயமலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள மக ரிஷியானவர் அதனைக்கூறுவான் துடங்கி கோரதபசியே! பாபத்தின் விரிவைக் கேட்கக் கடவாய், உலகத்தில் பிரம்மகத்தியெய்தல்

கட்குடித்தல், பிறாதிர வியங்கவர்கல், தரையப்புணாபவனோடு சோ
 தல், * தாயையொத்த மாதாகளைப் புணர்த்தல், தன்புத்திரி, உடன்
 பிறந்தவள், புதநிசனமனைவி, இவர்களைப்புணர்த்தல், எவ்வித ஜீவா
 களுக்கும் துன்பம் விளைததல், யாகங்களுக்குக் கெடுபி செய்தல்,
 வீட்டுக்குப்புறம்பான மாகரையும், கொப்பமுடைய பெண்ணையும், பு
 ணர்த்தல், சேவகாமசமுடைய வீடுகிரகங்களை உடைத்தல், வினாபிலத்தை
 அபகரித்தல், பிறனமனையானே அவள் நாயகன்போன்ற வேஷம்
 பூண்டு கலத்தல், நெற்றி முதலிய அங்கங்களில் டீ விபூதியில்லா
 திருத்தல், விபூதியில்லாத மறறவைகளைத்திரிகக எண்ணுதல், சங்கு
 சக்கரத்தாற் குறுகுதல், எகளுயாகாடிகளைக் கற்றுணாநேபோலேத
 பாராயனஞ் செய்வோ, வேதாகமாதிரி புராணங்களை அறிபகடி கிரக
 தையோடு கோ போய், துவீவர்கள் மனையனைப்புணர்த்தல், தன் மனைபா
 ளோடு சேராதிருத்தல், தூசுகாநிநேறவைகளின் விடுகிரகங்களைப்
 போத்தல், தன் பந்தினியின் பாவங்கள், தன் கோதிரி, திற பிறந்த
 பெண், பிராணபபெண், நகர்பாதி ஆரகிராமம் பெற்றபெண், தானை
 உடைக்கலமடைந்த பெண், இவாசாரப் புணர்த்தல், யாவரையும் திர்
 தித்தல், கிராமத்தில நீயிடுதல், பெயர் பெறாமை, கோட் கொல்லு
 தல், ஆசாரியாக்கு, துன்பமகிரி, தாவிவசாயபுரிபோய்ப்புகளு
 உணாந்து மறறதுவிடுதல், ஆசாரியன் மனம் வெளவாசாரியன்லாதிருத
 தல் பாரணமபுதித்தல், தாய் தந்தை உடையதாத், தாமதம் தீவக
 ளை விவக்குதல், உண்ணாதவாடதபதாதசங்களை உணர், ஆல் போ
 த்திர விண்ணுகு யாகாநிராமங்களைப் பெருநாயகனால் செய்து
 வைத்தல், பெருநரித்தது துறையிடுதல் பெயர் புறமன்மலிலாக
 லே ஒருவாக்கு வீடுகளைத் தறித்தல், சேவநதில மீளாபிய சந்திரமங்
 களை விடுதல், தந்தம் வருணாசிரம ஓடுநாசகரை விட்டிருத்தல்,
 யாவராலும் திறநிக்கப்பட்டவனுக்குக் கருநாமாசிரியத்துவைத்
 தல், விருகதங்களை வெட்டிவிற்றுச் சீவனம் செய்தல், பிறரிடத்தே
 உண்டான கோபத்தால் அவாக்கு தீங்குண்டாடாம வண்ணம் ஏவல்
 முதலிய தீய காரியங்களைச் செய்வீத்தல், தனக்கு மாத்திரம் அன்
 னம் சமைக்கச்செய்தல் புத்திரோர்ப்பத்தி த்கான காரியங்களைச் செய்
 யாதிருத்தல், நாஸ்திகசாஸ்திரங்களைக் கற்றல், அது கற்றவர்களோடு

* தாயையொத்தமாதர்கள்—பெற்றவள், வளர்த்தவள், தமயன்மனைவி, ஆச
 சாரியின்புணைவி கிணைகன்மனைவி, இவர்களாம்.

ஓ நீதில்லா நெற்றியாழ் என்றார் ஓளையயாரும்.

பழகுதல், சூரபானம் செய்யும் மாதரைப் புணாதல், எவர்க்கேனும் ரோகம் உண்டாகும்படி செய்தல், கஞ்சா கள் முதலிய மயக்க வஸ்துக்களை முகாதல், உலகத்தாக்கு மாறுபட நடத்தல், யிருகங்களைப் புணாதல், பூமியில் இருதிரியத்தை விடுதல், ஏகாதசி, பெளர்ணமி, அமாவாசை, விதிபாதம், நாயிற்றுக்கிழமை, சிரார்த்ததினம், மாசப்பிறப்பு, இவைகளில் புணாதல், கிராமத்தில் கலகம் செய்தல், ஆரண்ணியத்தை அழித்தல், யிருகங்களுக்கு உபத்திரவம் செய்தல், தர்ம திரவியங்களை அபகரித்தல் ஜாதியினர்களுடைய அன்மம் உண்ணுதல், யாவரும் சிந்திகுமபடியான ஜீவனம் செய்தல், விபாபரம் அதன் முறையைக் கடந்து செய்தல், பகழி, யிருகம், இவைகளைக் கண்ணி வைத்துப் பிடித்தல், சூநாடுகல், கள்ளுடன் அன்னத்தை கலந்து உண்ணல், சந்திரா வாதனத்தை குழித்த கா லத்தில் செய்யாது விடுதல், அகாலத்தில் செய்தல், * ஓளபாசனம், வைசுவதேவம், பிரமளஞ்சும், அநித்யூகை, தேவாச்சனை ஆகிய பஞ்சமகா எக்ரங்களை விடுத்தல், சிவ, விஷ்ணு நாம சங்கீர்த்தனம் செய்யாதிருத்தல், நெண்டினைக் குறிப்பரை விடுதல் உரிபரல்லாதவரைத் தெண்டித்தல், இறை யிசுவாக வாங்கல், யுத்தத்தில் பயந்தோடல், குறைந்த படிக்கல்லல் வீற்றல், மாமசம், கள் இவைகளை விற்றல், § காராம்பசுவின் பால் உணவை, யீசனைச் சேர்தல், பணிலிடைகாரணப் புணாதல், கொடியநகை சிந்தித்தல், நாயகனாகக் கொடுத்த விவாதகல், பாருமகன் குலஞ் சுவாகளைப் புணாதல், மாமன் மாமிபை சிந்தித்து எதிர்நாயிப்பகல், கொழுந்தன் மார்களை அலக்கியம் செய்தல், § ௩௩ போல் இன்னும் அளவிறந்த செய்கைகளெல்லாம் யாருமாதல். சிவகம்பவைகள் யாவாக்கும் பொதுவாயினும் பிரம சந்திரிய வைபவ சூத்திரர் என்ற வகுப்பினக்கும் பெண் பாலாகரும் சிந்தித்துக்கொள்ளக்கூடியவைகளும் உண்டு அவைகளைப் பிரித்து நீ உணரக் கடவாய். இப்பாவங்களைச் செய்தோர் அனுபவிக்கவேண்டிய நகரங்கள் எண்ணிறந்தன. அதன் விரிவைக் கூடப்புவில் மிக விரியும் ஆதலின் கெருட புராணத்தால் உணர்க, பின்னர் மனிதர்கள் செய்த பாபத்துக்குத்

ஓளபாசனம்—சமைத்த அக்கினியை எடுத்து அதில் தேவப்பிரீதியாகச் செய்யும் அவிர்ப்பாகம், வைசுவதேவம்—சமைத்த அன்னத்தால் பூதங்கட்கு பலியிடல், பிரமளஞ்சும்—வேதமோதுதல்.

§ காராம்பசுவின் பால் சிவலிங்கப்பெருமான் அபிஷேகத்துக்குரியன ஆவின், உண்ணல் பாவமென்றார்.

தக்கவாறு ஏற்பட்டுள்ள நாக வாதனை யை அடைந்தான். அதன் முடிவில் பூமியினிடத்து கொடி, கொடி, மரம், பக்ஷி, யிருகம், சண்டாளன், சங்கராஜாதி, குண்டன், கோளகன், நுதலிரன், வைசியன், கூலத்திரியன், பிராமணன் என்ற சர அசராதி மனிஷிய ஜென்மங்களில் தேசன் திப் பின் பாகுததமிஷீனயுடைய அமமனிஷிய ஜென்மங்களில் “மன ஏவமனிஷியாணம் காரணம் பந்தமோஷ்யோ:” என்ற உண்மை வானபாடி. இது நீது இது நவமை எனபதை உணர்ந்து சத்கருமங்களிலே றொடைய சிவபெருமான திருவருட்து பாத் திரதை விளம்பலே சகல பாத் திலிலே உரம பரிசுதருய பிரதிச ஆனந்தப் பேரினபகலகப் பெற்று மகரூச திருபாபன் என்று முடிக்கவே கோர தபரி பின லும றாவா பகரிஷை பேராக்கி கூவாயின்! மேறகூறிய பாய்க்கோர் பெயேயா நாக வாக்னை யை அடியாயிபாதி ருக்க அது அதுகருசுருத தகவ பிப்பயி ருதம சாவிநிவங்களில் கூறியிருக்கும அந்நையுத நிமவாயமவாசுருதால் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனா. அந்நை கீட்டட மகரிஷியானவா ற கோரதபசி பிப்பயசிருதம அந்நிமதகவ உலாதி அதுவும அபு ததி பூரவாய் தெரியாது பாய்க்கோர் பெறதபகரு அபபாயவ க்கோப் போக்கு விசுருமீமவையி பாய்க்கனா, புணையமேது, சாஸ்திரமேது, சமாதிரதாயமேது, ஜாதிநிபதமீமது, வருணசுரமேது, இன்ன இன்ன வருணத்தார இன்ன இன்ன ஒழுக்ககயகளை உடைததாயிருததல் வேண்டி எனபது வது இவைபொன்ற இன்னுஞ் சில விஷயங்கள் சில பைதநிபாபாகன் கூய்க்கட்டி வைத்த கட்டாகும் எனப பலவராய் வேதகமாதிபுராணபகனையும் அவைகளை உலக நன்மையின் பொருட்டு உண்டாகவிவைத்த மகா முாத் திகளையும் நிகதிதது “ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலால் ஒழுக்கம் உயிர்னும் ஒம்பப்படும்” என்ற மறைமொழிககு பாரூப கண்டதே காக்கி, கொண்டதே கோலம என மனதுக்குத் தோனவியவாறெலலாம் நடந்து மாபதித்கவாய் விளங்குவோர் செய்த பாததை எட்டுணையும் போக்கவேமாட்டாது. அவாகடகு செய்த பாதததுத்தக்க நாக வேதனை யை அனுபவித்தலே பிராயசசித்தமாகும். இது சத்தியமென்றுணரக் கடவாய் அது நிக அப்பிரயாசசித்தமும சிவசேஷத்திரங்களில் பனிரெண்டு வருஷம் வசித்திருந்து செய்தால் பாவிமோசனமென்றும், அதிலும் இருத பஞ்சநத சேஷத்திரத்தில் ஆறு வருஷம் வசித்திருந்து செய்யில் மிக விசேஷமென்றும் மறை முதலியவை கூறுகின்றபடியால், இதற்கு இணையானஸ்தலம் இம்முவுல

விவாகத்தைச் செய்து முடித்து சதிபுருஷாளிருவரையும், ஆசீர்
 விதித்து இல்லறம் நடத்துமாபடி அனுப்பிவிட்டுத்தான் ஆச்சிர
 மத்தை அடைந்து ஆனந்தமாயிருந்து கொண்டிருந்தனர். அந்
 நனமாகப் பத்தினி சமேதமாய்ச் சென்ற கோரதபதியானவா இல்
 றறம் நடாததிக்கொண்டு வரும்நாளில் அவர் பத்தினியாகிய சாரு
 லெகூணையானவள் குணமேருவாகிய ஓர் புத்திரனைப்பெற அக்கு
 முந்தைக்குச்செய்யவேண்டிய சடங்குகளை எல்லாம் முறையே
 செய்து சைலாதி என்ற நாமகரணஞ்சூட்டி சகல சாஸ்திர பாண்டித்
 திய முடையவனாகச்செய்து வைக்க உடனே உப்புத்திரமூனவர்
 பஞ்சநக சேஷத்திரம வந்து ஓர் காலப் பூநியில் ஊழி இரு கரங்
 களையும் அப்பாதையில் தூக்கி சூரியனை இமையாது நோக்கின வண்
 ணமாய் பரிபூரண சசிதானந்த சொரூபமாகிய சிவபெருமானைக்
 குறித்துத் தபம் செப்பவராயிரா அங்கவமை செய்யவே பஞ்சநக
 சப்பெருமான் அவர் தந்திரஞ் சீட்டுந்து பிந்ததியகூடமாய் வசலா
 தமுனிவன் வர புத்திர சீரேஷ்டம்! என்று விளிக்கருள, உடனே
 சைலாதியானவர் எம்பெருமானது திருக்கோலக காசூயைக் கண்டு
 சரீர வசமில்லாதவராய் கண்களில் ஆனந்த வெள்ளம் பெருக சாக்ஷ
 டாங்கமாக விழ்ந்து பணிந்து எழுந்து உன்மை அனபருள்ளத்
 தமர்நக இலபத்திரவுநிலை! நாயினும் கடையனாகிய அடியேனை
 ரெகிழ்த்தருள எழுந்த பாமகாருண்ய மூத்திரியே! எனப் பலவா
 ராய்த் தோத்திரம் செய்து இரு கரங்களையும் சிரசின் மேல் குவித்து
 வின்றுகொண்டிருக்க சிவபெருமான் மிகக் கருணையோடு நோக்கி
 யருளி ஏ சைலாதி! உனது பகதியின் வலிமைக்கு மிகச் சூதோஷ
 மடைந்தோம். வேண்டு வரங்களைக் கேட்கக்கடவாயெனத் திருவாய்
 மலர்ந்தருளச் சைலாதியானவா என்னை ஆண்டருளிய நிகதியமங்கள
 மூர்த்தியே! அடியேன் தேவீருடைய சநநிதானத்தை விட்டு எப்
 போதும் நீங்காதிருக்கும்படியான வரம் ஒன்றே தந்தருளால் வேண்
 டும் என்று விண்ணப்பித்து நிற்க பரம்பொருள் அங்கவமை தந
 தருளிளேம் பெற்றுக்கொள்ளக் கடவாயென்று உடனே சூரிய
 புஷ்கரணீ, கங்காநதி, சந்திரகிரகணத்தினின்று முண்டாகிய அமி
 ர்தநதி, கௌரியினிடத்தினின்றும் தோன்றிய பாலாறு, நந்திவாய்
 நாராதீர்த்தமாகிய ரிஷபநதி, ஆகிய நீந்தையும் நிரமித்து அபிஷே
 கம் செய்வித்து பூதகணங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாய் விளங்கும்
 தன்மையையும், தன்னு சாரூபத்தையும், தன்னையும் அன்னவரையும்

உமையம்மையார் வேறுபாடறிய *ரிஷபத்தின் முடிந்தையும, நந்தி கேஸ்வரரென்னும் திருநாமத்தையும் ரொத்தினவேத்திரத்தையுங் கொடுத்தருளி உண்டொண்டு சிவபரஞ்சுடர் அந்தாந்தாவாமாயினர், ஏ மகரிஷிகாள்! சைலாதிக்கு நந்திகேஸ்வரத்திருவுருமை எம்பெருமான் அளித்தகாலத்து உண்டான நதி ஸ்தாநாயக்யால் இந்த கேசுத்திரத்திற்கு பஞ்சநத மென்ற பெயர் வந்தது. அவைகள் எங்குள்ள தென்னில் பின் சொல்லப்போகிற காவேரிநதியில் மறைந்து விட்டனவாகும். தெரிந்துகொள்ளக்கடவீரகவெச சூதபுராணிகர் பஞ்சநதப் பெயர் வந்த காரணமுரைத்த சரித்திரத்தைப் பூத்தி செய்து காவேரியின் வரலாறுரைத்த சரித்திரத்தைக்கூறுவான் துடங்கினர்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

11. காவேரியின் வரலாறு உரைத்த அத்தியாயம்.

முன்னொருகாலத்தில் அகஸ்திய மகரிஷியானவர் தன் மாணுக்கர்களோடு திருநெண்காட்டில் திருக்கோவில் கொண்டருளிய சிவபரஞ்சுடரைத் தெரிசிக்கவேண்டி அவ்விடம் வந்துசேர்ந்து சிவதெரிசனஞ்செய்துகொண்டு சிலகாலம் வசித்திருந்தனார். அன்னவர் அங்கு எழுந்தருளியிருப்பதை சமுத்திரராஜன் கேள்வியுற்றுவந்து சேர்ந்து மகரிஷியை சாஷ்டாங்கமாய்வணங்கி கவமின்! தங்களுடை தெரிசனையைப்பெறவேண்டுமென்று பலகாலமாய் நினைத்துக் கொண்டிருந்த அடியேன் இன்று கிடைக்கப்பெற்று கிருதாரத்தையினேன். தங்களால் எனக்கு ஆகவேண்டியகாரியம் ஒன்றுள்ளது அது என்னெனில், யான் உலகத்திலுள்ள கங்கைமுதலாகிய நதிகளுக்கெல்லாம் நாயகனாயிருந்தும், சிவப்பிரசாததால் கவேர ராஜரிஷிக்கி புத்திரியாய்ப்பிறந்து சைய்யபருவத்தில் வசிக்கும் காவேரியை மனைவியாகப்பெறாத குறையொன்றை அடைந்தவனாகியிருக்கின்றேன் அக்குறை தங்கள்கிருபையால் நீங்கத்தக்கதாகலின் கருணைசெய்தருளல்வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனன். அவ்வசனத்தைக் கேட்டும்பொத்பவசானவர் ஏ சமுத்திரராஜனே! உன்னுடைய கோரிக்கையை பூத்திசெய்துவைப்போம் கவலையுறாதே என ஆக்ரூபித்து தான் பிரயாணமாகி கவேரிஷி ஆச்சிரமம் வந்துசேர, கவேரிஷி

*ரிஷபமுகம்—நந்திகேஸ்வருக்கு நஸ்வரனால் முதலில் வானமுகம் அளிக்கப்பட்ட தெனவும் பின்னர் இராவணன் ஸ்ரீ சமயம் அதைக்கண்டு நகைச்சுவையால் அதை நீக்கி ரிஷபமுகம் கொடுக்கப்பட்டதெனவும் ஆன்ருர் கூறுவர்.

யானவர் அகஸ்தியமகரிஷியின் வரவை எதிர்கொண்டு முகமணுநா
 வழங்கி அழைத்துக்கொண்டு பானாலையிடமேசேர்ந்து ஆசனமுத
 ளிய உபசாராதிகளையும் அதிதிபூஜையும் செய்வித்து ஏ அகஸ்திய
 மகரிஷி! தங்கவ்வரவால் யான் மெத்த சந்தோஷமடைந்தேன.
 வந்தவிஷயம் என்ன அனைத்தெரிவித் தருளவேண்டுமென்று கேட்
 டெக்கொள்ள, அவ்வசனத்தைக்கேட்ட அகஸ்தியரானவர் கவேரி
 ஷியைநோக்கி ஏ மகரிஷி! நீ சிவப்பிரசாதமாகிய பெருமபேற்
 றிணைப்பெற்ற மேன்மையுடையவா, திரிகால வர்த்தமானத்தையும்
 அறிவீர், அங்ஙனமாக யான்வந்தவிஷயம் தெரிந்திருந்தும் நான்
 சொல்லக்கேட்டே வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் கேட்கின்றபடி.
 யால் சொல்லுகின்றேன் கேட்கக்கடவீர். அது என்னெனில், சமு
 த்கிரங்கட்குத் தலைவனாகிய சமுத்திரராஜன் உமது புத்திரியாகிய
 காவேரியை மனைவியாகப் பெறவேண்டி. என்னை உமயிடத்துக்கு
 அனுப்பினான். அக்காரியமாக நானிங்குவந்தனன். ஆனால் பெ
 ண்ணை ஒரு நாயகனுக்கு குடிக்குமவிஷயத்தில் விசாரிக்கவேண்டு
 வது மிக உள்ளனவாயினும் நான் சொல்லுகின்ற சம்மந்தத்தைப்
 பற்றி பேசவேண்டுவதும், விசாரிக்கவேண்டுவதும் ஒன்றுமேயில்லை
 யாதலால் நிச்சயதாயபுலம செயது கல்யாண மகோத்சவத்தை முடி
 த்துவையுமென்று நீர்மானமாய்க்கூறியருள அதைக்கேட்ட கவேர
 ரிஷியானவா அத்யந்த சந்தோஷமடைந்து ஏ மகரிஷி! தாங்களே
 வந்தும் கல்யாணத்தை முடிக்குமபடி நீர்மானஞ்செய்தும் சொல்
 லுகின்றபடியால் என்ன ஆசைநீயிருக்கின்றது புறப்படுவோ
 மென்றுரைத்து தன் புத்திரியை அழைத்துக்கொண்டுபுறப்பட எல்
 லோருமாய் திருவெண்காட்டை நோக்கிவருவாராயினா. அப்படி
 யாகவரும்போது பஞ்சநகேஷத்திரத்தில் தங்கி பஞ்சநகிலநானஞ்
 செய்து செமபொற்சோநீஸவரையும் அறமவளாதத நாயகியானா
 யும் தெரிசனை செய்துகொண்டு அவ்விடமவிட்டுப்புறப்பட காவேரி
 யானவர் அந்தஸ்தலத்தைவிட மனமில்லாதவளாய்த தங்கிநிற்க மக
 ரிஷியிருவரும் அதனைநோக்கி குழந்தாய்! ஏன் நிற்கின்றனை புறப்
 படு என்றுகூறவும் மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லாது பின்னரும் கிர்
 க்கவே அதனை நோக்கி இருவரும்வருமபடி கையைபிடித்து இழு
 க்க காவேரியானவள் பரமசிவனை மனதிலேகியானித்து வாய்விட்டு
 அழுவாளாயினள். அங்ஙனமாக, அன்னவளாறு நீனசப்தத்தைக்
 கேட்டருளிய சிவபெருமான் உடனே அவள்முன் பிரத்தியக்ஷமாகி
 பெண்மணி! ஏன் அழுகின்றாய் உன் எண்ணத்தை தெரிவிக்கக்கட

வாயென்றாக்கொடுக்கின்ற காவேரியானவள் உமாநாயகனது பாதி பதுமங்களில் விழ்ந்து எட்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து பரமகாருண்ய மூர்ந்தியே! அடியென் என் தநதையோடும அகஸ்திய மகரிஷியோ டுமவந்து இங்கு உமமுடைய திருவுருவத்தை தெரிசித்த உடன் இவ்விடம்விட்டுச்செல்ல மனமில்லாதவளாகயிருக்க அதையறியாது இருவரும் வரும்படி பலாத்காரம் செய்தபடியால் உன் சரணமே கெதியென வாய்விட்டுக்கதறினென், ஆகையால் அடியென் இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்காது நதிரூபமாய் தேவரிதைத் தெரிசித்துக்கொண்டிருக்கும்படியாய்க கிருபைபாலித் தருளவேண்டுமென்று பின்னரும வணங்கிநிற்க, சிவபெருமான காவேரியின் பக்திக்கி மிகமகிழ்ந்தவராய் அன்னவோடுநாக்கி குழந்தாய்! அகவனமே செய்விக்கின்றேம்பயப்படாதே எனக்கடியருளி அகஸ்தியபால கிருபாய்க்ஷண்யஞ்செய்து ஏ அகஸ்தியா! நீ எல்லாம் உணாதவனாகியும் “பேதமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்” அறியாத்கனமே பெண்கட்கு ஆபரணமென்பதை உணராது காவேரியானவள் இவ்விடமவிட்டு வாரதுநின்றபுடன அவன்மனோபாவதனை அழிந்து அகத்திரிய ரூயங்களைக்கூழி சமாதானத்துடன் அழைந்துகொண்டு செல்லாது பலாத்காரஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனை அது நீ கோரிபகாரியத்தை முடித்து விடவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு போலும் பரவாயிலை உன் எண்ணத்தையும் பூர்த்திசெய்க்கின்றேனென கொஞ்சம்பொருக்கக்கடவாயென்று திருவாய்மலையது பின்னரும காவேரியையநோக்கியருளி ஏ பெண்மணி! உலகில நுநவருகரு பெண்பிரதனுவிட்டால் அது மிகுந்த துக்கத்தகுது எதுவான காரியமாகும். அத்தனக்கம அப்டெண்ணை ஒருவனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுக்குமவரையில் நீ வகவேமாட்டாது. ஆகையால் விவாகஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டியது பிதாவின் கடமையாகும். நீயும் யெவ்வாபருவரதையடைந்தது “பந்தாநாக்ஷி சோமாதே” நாயகனால் கொடுக்கப்படுவது யெளவனபருவம் என்ற உண்மைவசனப்படி புருஷனால் பாதுகாசு குந்தன்மையை அடைந்துவிட்டாய். ஆகையால் உனக்குள்ள நாத் ரெருகலைகளில் ஒருகலைபுடன் அகஸ்தியரோடுசென்று சமுத்திர ராஜனை மனம்புணாந்து வாழ்வதுடன், நூறுகலையோடு நதிரூபமாய் இரத்தகேசுத்திரதத்தில் வசித்து உன்னிடத்தில் வநானஞ்செய்வோர் பாபத்தைப் போக்குவிக்குந் தன்மையோடு விளங்கிக்கொண்டிருக்கக்கடவாய் என்று ஆக்ஷாயித்து அகஸ்தியருக்கும் அழைத்துக் கொண்டுபோகுப்படி விடைகொடுத்தருள இருவரும் சிவாக்களு.

பைப்பெற்றுக்கொண்டு கவேரராஜ ரிஷியுடன் திருவேண்காட்டி
 னிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆங்கு வந்து சேரவே, அவர்கள்
 வந்த சங்கதியை சமுத்திர ராஜன் அறிந்து அவ்விடம் தானும்
 வந்து சேர்ந்து நல்ல சப முகூர்த்தத்தில் காவேரியை மணம்புரிந்து
 சுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க கவேர ரிஷியானவர் தனது இருப்
 பிடமாகிய சையபர்வதத்தை அடைந்தனர். உடனே சமுத்திர
 ராஜன் அகஸ்தியரை வணங்கி சுவாயிகாள்! தங்கள் அனுக்கிரகத்
 தால் என்னிசைச ரிஹைவரியது, அடியேனுடைய வேண்டுகோளுக்
 கிணங்கி சையபாவதத்துக்குச் சென்ற தாங்கள் இத்துணைக்காலந்
 தாழ்த்ததற்கு காரணம யாதோ அதை அடியேன் தெரிந்துகொள்
 ளுமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள
 அகஸ்தியரானவர் அங்ஙனம் வினவிய சமுத்திரராஜனை நோக்கி
 நடந்த சங்கதியாவற்றையும் கூறினவராய் காவேரியானவள் பஞ்ச
 நதக்ஷேத்திரத்தில் நூறு கலைகளுடன் தங்கி ஒரு கலையோடு இவ்
 னிடம் வந்து சேர்ந்த சங்கதியைத் திருவாய்மலர்ந்தருள அதைக்
 கேட்டவுடனே சமுத்திரராஜன் காவேரியை மணம்புணர்ந்ததின
 லாகிய சந்தோஷத்தினின்று நீங்கினவராய் பின்னரும் வணங்கி
 சுவாயின்! பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் வசிக்கும் காவேரியுடன் வாழ்
 வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டிருக்கிறேன் ஆகையால் அது
 கைகூடுமாறு கிருபை பாவித்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்
 துக்கொள்ள அதனைக் கேட்ட அகஸ்தியரானவா அங்ஙனமே செய்
 யக்கடவா என்று விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு தானும் ஆசிர
 மத்தை நோக்கிச்சென்றனர். சமுத்திரராஜனும் அவ்விடம் விட்டு
 நீங்கி பஞ்சநதக்ஷேத்திரம் வந்து சேர்ந்து சிவபெருமான் அனுக்
 கிரகத்தால் ஆங்குள்ள காவேரியுடன் கலந்து எய்பெருமானுடைய
 ஆலயத்திற்கு வாய்வு மூலையில் தடாக அபயாம் வாழ்ந்துகொண்டி
 ருக்கின்றனன். ஏ மகரிஷிகாள்! கவேரராஜ ரிஷியுத்திரியாதலால்
 காவேரி என்ற நாயன்வந்தகோடு திருவையாற்றில் நூறு கலைக
 ளோடும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றபடியால் ஆங்கு ஸ்நானஞ்
 செய்பவர்கள் மோகநானந்தத்தைப் பெற்றுவாழ்வா. அறிந்து
 கொள்ளக் கடவீர்களை காவேரியின் வரலாறுரைந்த சரித்திர
 ரத்தை பூத்தி செய்து சிவதாசப்பிராமணன் முக்தி அடைந்த
 சீர்த்திரத்தைக் கூறுவார் புருந்தனர்.

பத்தாவது அக்தியாயம் முற்றிற்று.

மிக-வது சிவதாசப்பிராமணவர் முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

முனடுறூ காலத்தில் மகாயோகியாகிய சிவதாசனென்ற பிராம
ணோத்தமர் அனேக தீர்த்தயாதிகரை செய்ததோடு ஆங்காங்குள்ள
சிவகோத்திரங்களையும் தெரிசித்ததுகொண்டு கடாசியாய் ஜீவன்
முத்தி கோத்திரமாகிய திருவையாற்றை அடைந்து காவேரி ஸ்நா
னம் செய்து, விபூதி ருத்திராகூடம் அணிந்து நித்திய கருமானுஷ்
டானங்களை முடித்துக்கொண்டவராய் சிவாலயத்தினுள்சென்று சிவ
தரிசனஞ்செய்துகொண்டு ஐந்தாவருஷகாலம் ஜெப்பியேசசுர மண்
டபத்திலிருந்து ஸ்ரீ பஞ்சாகூடஜெபம் செய்துவந்தனார். அங்ஙனம்
நிகழுமநாளில் ஓநாள் காசியிலிருந்து மரணம் அடையில் முத்திசித்
திகுமென்று வேதாகமங்கள் கூறுகின்றபடியால் இவ்விடம்விட்டு
ஆங்குசெல்வதுதான் விசேஷமென்ற தோற்றம் உண்டாக உடனே
காசிகுக்குப் போகவேண்டுமென்று புறப்பட்டு விரதமலைக்குச் சமீப
மாய்செல்லும்போது ஆங்குவுசுததுக்கொண்டிருந்த ஓ ஏரண்ட
பக்ஷியானது அன்னவரை எடுத்து விழுங்கவே அதை சகிக்காதவ
ராய் பிராமணோத்தமரானவா சிவபரஞ்சுடரை மனதிலேபினைத்துப்
பலவாறாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்யவே, அடிபாக்கெளிபன யானெ
ன்று உலகமறியசெய்து எங்கும் வியாபகமாய் விளங்கு சிவபெரு
மான் அவாதோத்திரத்திற்கு மகிழ்வதவராய் ஓ அரசன்போல் வே
டம்பூண்டு அலவாளுடராய் திருக்கரத்திற் குந்தாயுகத்துடன் அவ்
விடத்திற்பேன்று ஏ பிராமணோத்தமர்! பயபபடாதே இதோ உன
னைவிழுங்கும் பக்ஷியை சமமாரஞ்செய்து காப்பாத்துகின்றேனெ
ன்று அவ்வாயுகத்தால் பக்ஷியை இரண்டுதுண்டாககிப்பூமியில் வீழ்
த்தினார். அங்ஙனஞ்செய்யவே பிராமணோத்தமர் பக்ஷிவாயினின்றும்
நீங்கிமூறசாக்கிரந்தனாய் பூமியில்வீழ்ந்தது சற்றுநேரஞ்சென்று சோ
பமநீங்கி எழுந்தவராய் சமீபத்திலினை அரசனாகிய பரமசிவனைப்பார்
த்து ஏராஜன்! ஆபத்துக்காலத்தில் உயிர்ததுணைவனபோன்று வந்து
எனக்கு ஜீவதானஞ்செய்தனை. அதற்கு பிரதி உபகாரமாய் சக்கிர
வர்த்தி திருமகனாகிய உனக்கு மிக எளிய பிராமணனாகிய யான் செய்
யத்தக்கதுதான் அமில்லைபாயினும் என்னுடைய பூர்ண ஆசீர்வாதமே
அளிக்கத்தக்கது ஆகுமென்று மிகுந்த விகவாசத்துடன் ஆசீர்
வாதஞ் செய்து பின்னரும் ஏ ராஜன்! நீ எந்த தேசாதிபதி அத்தனை
யானறிய அன்புடன் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று வினவிப் பார்க்கவே

எம்பெருமான் ராஜ உருவத்தினின்றும் நீங்கி காலாண்டம், திரி
 நேத்திரம், சடாமகுடம் முதலிய அருடிருமீனியோடு உமை
 யமமை வாமபாகத்தில் விளங்கி லிஷ்பாருடராய் காகிதநகருளி ஏ
 சிவதாசனே! ஆபத்துக்காலத்தில் நமமை நீனை கதமையால் உணனை
 ரெகிக்கும் பொருட்டு அரசுகோலகதுடன் றொனயி காப்பாறயி
 யருளிணைம், இப்போது நீ யெங்கு செல்கின்றாய் அதனைக் கூறக்
 கடவாபென்று திருவாய் மலர்ந்தருளிப் பிராமணோதமர் சாஷ
 டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிநெழுந்து இருகரங்கோயும் சிரசின்மேல்
 குவித்தவராய் கண்களிலானந்த நீரெட்டுப்பாலவாராகத் தோத்
 திரஞ் செய்து என்னப்பினே! அடியேனைக் காக்குமென்பருட்டு அர
 சுகோலங்கொள்ள எங்கு கற்றையோ, அதுவும் ஓர் திருவிளையாட்
 டுப்போலும். உன்னளவை வேதா கமாநிகலைகளும் அறியாது மயங்கு
 மென்னில் கிஞ்சிக்குணுகிய யான் ரொலலக் கிடந்ததென்று மில்லை
 யாகும். அதுநிற்க அடியேன் பஞ்சாகசேஷத்திரகநில் வசித்திருநது
 இப்போது மரணத்தால் முத்தியை பக்கரத்தக்க காசியில் வசிக்கவேண
 டுமென்ற எண்ணத்தடன் ஆங்கு ரொலகின்றேன் என்று கூறி நின்ற
 னா. அப்பொழுது கூறவே சிவபெருமானா அகனை ரகேட்டருளி ய சிவ
 தாசனே! மண்ணுலகத்தில் சிவஸ்தலங்கொவறயி மருமேலானதாய்
 ஒப்புவதை அறியாய் ஆங்கு வசிப்பவர்களது மரணாகத்தில் நாம
 எழுந்தருளி தாக்கமத்தோபிதேசஞ்செய்து முத்தியை பக்கரத்தக்க
 தாயுமளிய மரும அக்தலத்தின மகிமையை உணராது வீழ்ந்துவந்தமை
 யால் இவ்விதமான மரணபத்து உனக்கு வேந்தது. அப்பஞ்சாகசேஷ
 த்கிரம் ஜெனனத்தாலும், மரணத்தாலும், நினைத்ததினாலும், தெரிவித்
 ததினாலும், வாசம் செய்வதினாலும், மாபாதகங்களை எல்லாம் போ
 க்கி முத்தியை அளிக்கத்தக்கதாகும். அதன் பெருமையை எடுத்
 துக்கூறப்புகில் மிக விரியும் ஆகையால் நீ இப்போதே ஆங்கு செல்
 லக்கடவாபென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி இத்தடாகத்தில் மூழ்கி திருவை
 யென ஆக்குபித்து மறைந்தருளினா. அங்ஙனமாக பிராமணோத
 தமர் உடனே சிவாக்களையின்படி தடாகத்தில் மூழ்கி திருவை
 யாற்றில் காவேரியின் மத்தியில் எழுந்த பார்க்க எம்பெருமானுகிய
 கருணைபங் கடல் அவ்விடத்து லிஷ்பாருடராய் காகிதநகருளி ஏ
 சிவதாசா! காசியும் இணையாகாத இத்தலத்தில் உன் மரண பரியந்
 தம் வசித்து முடிவில் நமது சாயுச்சியம் பெற்று வாழக்கடவாய்
 என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளி
 னார். பிராமணோதமரும நீண்டகாலம் அவ்விடத்து வசித்து மர

ணந்தத்தில் சிவபரளுகடரின் சரணாவிரத நீழலை அடைந்து வாழ்ந்தனர். ஏ ரிஷிபுங்கவர்காள்! சிவபெருமான் திருவருடயிறத்தை நன்கு உணரக்கடவீர்கள். என்று சிவதாசப் பிராமணன் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து தூததமன் முத்தியடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான புகுந்தனா.

பதிலேராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

102-வது தூர்த்தமன் முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

நைமிசாரண்யவாசிகள்! கேட்கக் கடவீர்கள். முன்னொரு காலத்தில் பிராமண குலத்தில் தோன்றி சிறு பருவத்திலேயே தாய் தந்தையருடைய அனுமதிக்குள் அடங்காது மூர்க்களாய் வளரந்து வந்து யெளவன பருவம் வந்த உடனே தன் மனதுக்குத் தோன்றியவாறு நடக்க ஆரம்பித்து பஞ்சமாபாதகத்துக்கு ஓர் நிலைக்களமாய்க் கெட்ட வழியாலும் திருட்டுத்தொழிலாலும் பொருள் சம்பாதித்து மானவெக்கமென்பதின்றி முறை கடந்து நீசஸ்திரியே ஆயினும் குல ஒழுக்கத்துக்கு மிக இழிவான காரியமாசசே வன்பதை மனதில் எட்டுணையும் எண்ணாவனாய் காலவேறுபாட்டையும் நோக்காது புணர்ந்தும், ஆகாரம் இன்ன இடத்தில்தான் உண்ணல்வேண்டும், நம் குலத்துக்குரிய ஆகாரம் எதுவோ அதைத் தான் உண்ணல் வேண்டுமென்று முறையை கடந்து இழிந்த வருணத்தவர்கள் கிரகங்களில் மதுமாமச முதலிய ஆகாரங்களை உண்டும் கையில் கொலைக்குரிய ஆயுதங்களை வைத்துக்கொண்டு பார்ப்பவர்களை இவன் மகர வேத வித்துப்போலிருக்கின்றது எனக் கூறுமாறு பரமசாதுக்கள் போன்ற வேடம் தரித்து பிறா பொருளை வஞ்சனையால் கவர்தும், இன்னும் அளவிறந்த கெட்ட காரியங்களைச் செய்துகொண்டு வந்த தூர்த்தமன் என்ற ஓர் பிராமணனிருந்தான். அன்னவன் ஓர் நாள் அளவிறந்த பிராமணோத்தமர்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் சிவநாம சங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டு மார்க்கத்தில் செல்லுவதை நோக்கி அவர்களிடத்தே உள்ள பொருளைக் கவர வேண்டுமென்ற ஏண்ணங்கொண்டவனாய் தானும் பரம வைதீகன் போன்றவன்வடம் பூண்டு அவர்களுடன் கலந்து கவாமிகாள்! சர்வகாருண்ய மூர்த்தியாகிய உமாநாயகன் உலகத்தவர் கண்டு தெரிசித்துக் கடைத்தேருமாறு பல திருவுருவத்தைக் கொண்டெழுந்த ருளிணம் போலக் காணப்படுகின்ற கிங்களினை வரும் எங்கு செல்கின்

றீர்கள். அதனை அடியேன் தெரிந்துகொள்ளக் தெரிவித்தருளல் வேண்டுமென்று சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்து மிக பயபக்தியுடையான் போல வின்றுகொண்டிருந்தான். அதனைக் கேட்ட பிராமணோத்தமர்கள் யாவரும் களக்கமற்ற மனதையுடையவர்கள் ஆதலின் பரம அயோக்கிய சிகாமணியாகிய அன்னவனை நோக்கி ஏ பிராமணோத்தமா! மேலான உனது பிராமணீகத்தன்மையையும் இனிய வசனங்களையும் கேட்டு மெக்க சந்தோஷம் அடைந்தோம். இப்போது நாங்கள் யாவரும் பஞ்சநத சேஷத்திரத்தில்துலாமாதம் முழுமையும் இருந்து காவேரி ஸ்நானம் செய்யில் அது மானிட ஜென்மத்திற்கு இன்றியமையாப் பெரும பேற்றென வேதாகமாதிகள் விதித்திருக்கின்றபடியால் அவவுத்தமோத்தம காரியத்தைச் செய்தற்பொருட்டு ழுங்கு செல்கின்றோம், எங்களை வினவிய நீ யாவன் என்கு செல்கின்றாய் அதனை ஒருவாறு சொல்லக்கடவாபென்று கேட்டனா. அவ்வாறு அவர்கள் வினவவே துர்த்தமனானவன் பின்னரும் அவர்களை வணங்கி பிராமணோத்தமர்காள்! என் வர்த்தமானத்தை ஏன் கேட்கின்றீர்கள் நாளை தாய் தந்தை முதலிய ஒருவரும் இல்லாத அனாதையாய் மிகுந்த துக்கத்துடன் அநேக தேச சஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றேன். அங்கனமாக வருஞ் சமயத்தில் மகாயோகி ஒருவர் என்னைப்பார்த்து ஏ பிராமண! நீ மிகுந்த கிலேசமுடையவனாகக் காணப்படுகின்றாய் அது நிவர்த்தியாதற் பொருட்டு நான் ஒரு மந்திரோபதேசஞ் செய்கின்றேன் அதனைப்பெற்றுக்கொண்டு பஞ்சநத சேஷத்திரஞ்சேர்ந்து காவேரிஸ்நானஞ்செய்து ஆங்கிருந்து ஜெபிப்பாயாகில் துக்க நிவர்த்தியாவதோடு ஜெப சித்தியுமாகி நல்ல கதியையும் அடைவாயெனக் கூறி ஸ்ரீ பஞ்சாகூட மந்திரோபதேசஞ் செய்தருளினார். அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு பஞ்சநதசேஷத்திரம செல்கின்றேனென்று மெய் யென்பது அணுவளவு மில்லாத பொய்யைக் கூறி நடித்து நிற்க, பிராமணோத்தமர்கள் அதனை உண்மையெனக் கொண்டு தங்களோடு அழைத்துக்கொண்டு திருவையாற்றினிடமவந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கனமாக யாவரும் வந்து சேர்ந்து எல்லோரும் வசித்தற்கே துவாகிய ஓர் இடமமர்த்தி அதில் அந்நிறவு தங்கியிருந்து உதயத்தில் துலாமாத ஸ்நான ஆரம்பமாகையால் யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஸ்நானஞ்செய்யப் போகப்பறப்பட்டு தங்களுடைய சாமான் முதலிய யாவற்றையும் பாதுகாத்தற்கு யாவரிருக்கின்றதென்று யோஜனை செய்துகொண்டிருக்க அதனைப் பக்

காத்திருடனாகிய தந்தையன் அழிந்து இது தான் சமயம் நம் எண்ணக்க முடித்துக்கொள்ளுவதற்கெனத் தீர்மானித்து யோஜனை செய்துகொண்டிருக்கின்ற அன்னவர்களை நோக்கி சுவாமிகளா! எதற்காக யோஜனை செய்தல்வேண்டும் அடியேன் இவ்ரு தங்களுடைய பொருளை யெல்லாம் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்து தாங்கள் யாவரும் ஸ்ரானஞ் செய்து வந்தவுடன் செல்வனே, ஆகையால் கொஞ்சமும் கவலையில்லாது காணொடுக்கி ரென்று ஸ்ரானஞ் செய்து வாருங்கள் என்று மிக வணக்கத்துடன் தெரிவிக்க அவர்கள் யாவரும் மெத்த சந்தோஷத்துடன் அதைக் கெட்டுக்கொண்டிருப்பதை யெல்லாம் பருவமுடைய ஒரு பெண்ணை விட்டு ஒருவன் நான் இவனைப்பாதுகாக்கின்றேன் கவலைவண்டாமென்று சொல்ல அதை நம்பிச் செல்கின்றவர்களேபோல) நம்பிக்கையுடன் ஸ்ரானஞ் செய்யச் சென்று விட்டார்கள். அங்ஙனம் செல்லவே தூததமன உடலே அவர்கள் பொருள்யாவையும் எடுத்து ஓர் மட்டையாங்க கட்டிக் கொண்டு தான் வந்த வழியை நோக்கிச் செல்ல ராஜ சேவகர்கள் இவன் செல்கின்ற தன்மையை நோக்கித் திருடனென்று அனுமானங்கொண்டு பின் துடர்ந்து செல்ல அதனைப்பற்றி தூததமனம் வன அவர்களிடத்தில் அகப்படாது ஓடிப்போகவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டவராய் காலேரியில் ஸ்ரானஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கின்ற கூட்டத்துட் பிரவேசித்து தானும் ஸ்ரானஞ்செய்யவே சேவகர்கள் தாங்கள் கொண்ட அனுமானத்துக்குத் தக்கவராய் இவன் மறைந்ததைக்கண்டு திருடனே எனது தீர்மானித்தவர்களாய் ஸ்ரானஞ் செய்துகொண்டிருந்தவனைப் பிடித்துக் கையிற கொண்டு வந்து டரிசோதனை செய்ய பொன் முடிப்பு முதலிய வஸ்துகளிரும்பதைக்கண்டு மடலோடு மடல் இருக்கக்கூடிய தாங்கள் அரசன் முன்பாகக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அங்ஙனம் விடவே அரசனானவன் சேவகர்களிடையவாய் இவன் திருடனாகிய என்பதை விசாரித்து அழிந்து திருடனான என்பதைய தீர்மானித்தவராய் பிராமணன் என்ற அபிமானத்தால் அவனைக்கொண்டு பொன் முடிப்பு முதலியவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அவனை விட்டிடுகிறபடி சேவகர்களுக்கு ஆக்ஞாபிக்க அவர்களும் அரசனோடொப்படி செய்யவே தூததமனனவன் திருவையாறனைவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டான். இங்கு இவ்வாறாக ஸ்ரானக்கிறகுடிபென்ற பிராமணைத்தமர்கள் யாவரும் வந்து சேர்ந்து ஒரு அடியைக்கொண்டும் தங்களுடைய முட்டைய முதலியவைகளையும் காஞ்சல் மிக்க கலை முட்டையாக்கி

ளாய் அரசனிடம் வந்து முறையிட அரசன் அருளைத் தெரிந்து அவர்களுடைய பொன்முடிப்பு முதலிய யாவற்றையும் கொடுத்தது நடந்த சங்கதிகளையும் கூறிய விடுக்கவே பிராயணோத்தமர்கள் அவ்வரசனை ஆழிவதிகத்து தங்கள் திரவியாதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டவர்களாய் கிரகத்தினிடம் வந்து தங்கள் ஓஷ்டப்படி சந்தோஷமாய் வசிக்கக்கொண்டிருந்தார்கள். ரிஷிபுங்கவாகாள்! கேட்கக் கூடவீரர்கள். இவை நிற்க திருவையாற்றை விட்டகன்ற தூதநமனானவன் அளவிறந்த தேரங்களில் சென்றும் துன்மாக்கத்தை அணு வளவேனும் விடாதவனாய் சீவனமசெய்துவருதமகடைசியாய் மணமடைய எமபடாள் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு தங்கள் உலகமசெல்லவே கைலையங்கிரிவாசனாகிய சிவபருகடா நந்திகேஸ்வரரை விளித்து ஏ நந்தி! எமபடாளால் பிடிக்கப்பட்டு அவர்கள் உலகமசெல்கின்ற தூத்தமன் மாபாபியாய் ஓர் காலத்துப் பயத்தால் காவேரியில் மூழ்கினவனானாலும், துலாமாதப் பிராதக் காலத்தில் அது கிடைத்தபடியால் சகல பாபத்தினின்றும் நீங்கி நம் சிவலோகத்தில் வசிக்குமபடியான தன்னமைய உடைந்துவிட்டனன். ஆகையால் நீ சென்று அவர்களிடத்தினின்றும் அவனை விடுத்து இங்கு கொண்டுவரக் கடவாயென்று ஆக்ஞாபித்தருளா நந்திகேஸ்வரர் அவ்வாக்கையின்படி சென்று தூத்தமனை அழைத்துக்கொண்டு வருது ஈஸ்வரசந்நிகானத்தில் விடவே சிவபெருமான் அனைவனுக்கு கணத்திபத்தியம் கொடுத்து தன் உலகத்தில் வைத்தருளினார். இதனை அறிந்த எமதர்மனானவன் உடனே சிவ சந்நிகானத்தில் வந்து எமபெருமானே! மாபாதகனாகிய தூத்தமன் சிவலோகத்தில் வசித்தற்கான பெரும்பேற்றை அடைந்த காரணம் உடியேன தெரிந்துகொள்ளுமாறு திருவாய்மலாதருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து அஞ்சலியஸ்தனாய் நிற்க உபாநாயகன் அங்கனம் வினவிய எமதர்மனை நோக்கி ஏ தண்டதரா! காவேரி ஓலதசில பட்ட காற்று மாபாதகன் மீறப்படினும் அவனைப் பிடித்தினின்றும் விடுத்து முத்தியை அளிக்குமென்னில் மாபுண்ணிய தினமாகிப துலாமாதப் பிராதக் காலத்தில் அதில் படிந்து ளநானம் செய்த தூத்தமன் பெறும் பேறறைக் கூறவும் வேண்டிமே இதனை அறிந்து நடந்துகொள்ளக் கூடவாய் உன் உலகம் செல்லென ஆக்ஞாபித்தருளா எமபெருமன் பரம்பொருளின் பாதபதுமங்களில் வீழ்ந்து பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டவனாய் தன் உலகம் சோந்தனன் மகரிஷிகாள்! காவேரியின் மகிமை என்னொரு நாவினால் சொல்லும் திறத்ததா அயிந்து

கொள்ளக் கடவீடுகளென துர்த்தமன் சரித்திரத்தை பூர்த்திசெய்து
துஷ்ப்பிரக்ஞாப் பிராமணன் முத்தியடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறு
வான் புகுந்தனர்.

௨௩-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨௩-வது துஷ்ப்பிரக்ஞாப் முத்தி அடைந்த அத்தியாயம்.

கைமிசாரஸ்பவாசிகாள் கேட்கக்கூடவீடுகள். பூர்வத்தில்
மண்ணுலகத்துக்கு தேவாகளென உலகமறித்துப் பூரிககத்தக்க
பிராமண குலத்திற் பிறந்தும், அக்குல ஓழுக்கங்களைவிட்டு, மாநா
பிதா, குரு பந்துக்கள முதலிய மேனமையுடையாரின சொல்வழி
நடவாது மகா துன்மார்க்கச் செய்கைகளை கைக்கொண்டவனாய்
துஷ்ப்பிரக்ஞாள் என னும நாமத்தையுடையவோ பிராமணனிருந்
தான். அன்னவன் தன் புனைவியை விலக்கிவிட்டு ஓர் இழிந்த
குலத்திற் பிறந்தாளாகிய வலைசிகைய வைப்பாட்டியாகக்கொண்டு
அவள் வீட்டிலேயே போஜன முதலியவைகளும் உண்டு மது மாம்ச
பகூண ஆகாரியாய் உலகத்தவா நிரசிககுந தன்மையோடு காலங்
கழித்துவருஞ் சமயத்தில் ஓர் நாள் பஞ்சநத சேஷத்திரத்தில் செம்
பொற்சோலைவருடைய ஈசத்திரோமசுவம நடப்பதைப் பார்க்க
அளவிறந்த ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் சிவானுமச்சங்கீர்த்தனஞ்
செய்துகொண்டு செல்வதைப் பார்த்த தானும் “சாமியுனைப்பிரியே
னென்முறைத்துப் பின்னசன்ற மின்னாடனனை நோக்கித், தோயிலா
நின் மாற்றந்திரம்பியதேதென்றேன்னீ தோகுப்பாய்த்தந்த, சாமியை
நான் பிரியேனென்றேற்றதல்லாலுனையச றுசாமியானால், பூமியிலுன்
மாத்தென்ன விலையென்ன விடையென்ன புகல்வாயென்றான்” (ஓர்
பாலியனாவன் மிகுந்த திரவியமுடையானாய் இருக்குஞ் சமயத்தில்
காமயிசுதியால் ஓர் வைப்பாட்டியை வைத்துக்கொள்ள அன்னவள்
அவனிடத்தே உள்ள பொருளைக் கவர வேண்டி ஆசையிக உடை
யான்போன்று நடித்து எனசாயி உன்னை எக்காலத்தம பிரியேனெ
னக் கூறிய அவனிடத்திலுள்ள பொருள் யாவும் தன் வசமானவு
டனே அவனைத் தன் விட்டுக்கு வராதிருக்குமடியான மார்க்கங்க
ளைச் செய்து பிறித்தவிடவே அன்னவன தன் தாய் தந்தை மிக
வருந்திச் சம்பாதித்த பொருள் போனதுக்குந் துக்கமுடையது
அவள் பிறிந்த விஷயத்தில் மிகுந்த துக்கமுடையனாய் ஏ பெண

மணி! நீ சாய்வுவிப்பிழை செய்து என்று கூறிய உன் குறாமில்லாத
வார்த்தையை மறந்து இடங்கனமானதெனென்று விளவ ஆன
வன் சாய்வியதை நினைப்பது ஒரு சாமாநுள்ளதை நியதிநதிலாய்
போலும், நான் அறியாதபடி எப்போதும் வட்டிப் பிழியமாட்
டேனென்று சொல்லிப்போனது உரையவன் நீ அந்த தீரவியம்
நான் தூள் என் கூறுபாயில்மாந்த, இடை, வீலை முதலியவை
கள் திரவியத்தாகுதல் என்ற பொருள் உரைக்கிறார்கள். தாயென்று
கூறும் தன்மையுடையாயின முத்து, பொதியு தன்மைபாட்டியுடன்
திருவையாற்றுக்கு வந்த பொழுது அன்று திமை எமமொருமான்
டைய ரதோதாமானநல்லாங்குடைய உமையாமமையா சமீகந
மாய் எழுந்தருளியிருப்பினால் உடைய தெரிவித்தது அன்றி
ரவு பல ஜனங்கள் பிறகு திரை சொயும் விழியில தானும் வைப்
பாட்டியுடன் புகுந்து பித்தரை வெறுக்கொண்டிருக்கின்றன. அந்ந
னம் பித்தரை வெறுக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் அநேகந திருடா
கள் கூட்டமாக அபுதபாணிகளாய் அங்கு வந்து சேர்ந்து பித்தரை
செய்துகொண்டிருக்கும் ஜனங்களைக்கொண்டு பொருள்களைக் சுவா
ந்த சமயத்தில் துஷ்டிரகருணை அவன் வைப்பாட்டியாகிய வலைச்சி
யும் அன்னவர்களால் வெட்டிண்டு மரணத்தைபடையவே இருவரும்
சிலிலோகரு சேர்ந்து அனாதமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர்.
நிஷி சிரேஷ்டாகாவல் தன்னை ஸபரிசீபதி எனினும் அதை
தன்மையான பொன்னாக்குவது ஸபரிசீபதி எனினும் சிலைக்குள்
ளது போன்று பருசுகதத்தில் வசித்து எமமையடிமைகொண்டரு
ளிய சிவபரநு கடரைத் தெரிசிப்பவர்கள் எத்தனை பாதசமுடைய
ராயினும் அவையாவும் அனலிடைபாட்ட பருசுபோல் புகுத்து சிவ
மாந்தன்மை பெற்றுய்வது சத்தியபாரதம் நன்ருணரக்கட வீரகளை
எச்சு கபுரணிகா துஷ்டிரகருண சரித்திரத்தை பூக்திசெய்துப்பாடி
கள் ஜென்பமடைநிலை சரித்திரத்தைக் கூறுவான் ஆரமபித்தனர்.

விடு-வது அதசியாயம் முறலிற்று.

**யச-வது பாபஞ்செய்தவர் ஜென்மம் அடையும்
வரலாறு உரைக்க அத்தியாயம்,**

அனவத்தியா தேவியானவள் நாகசன்மாவாகிய தன்னையகளை
கண்ணகி ஏசுவாயின்! உலகத்திலுள்ள ஜீவர்கள் செய்த பாபத்து
க்குத் தச்சுவது நாகவேதனையுயனு பசித்தாலும் அதன் சேஷத்

தால் பூநியில் வடிவ அளவிற்கு ஜென்மங்களை அடைகின்றார்கள் என நிராகளே. அந்நினம் என்ன என எ பாபம் செய்கவர்கள் என்ன என ஜென்மத்தை அடை யின்றார்கள் அகளை அடியென் தெரிந்து கொள்ளுமாறு ஒருவாறு தெரிவித்ததனால் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள நாசசனமாவளவா புநனைக் கேட்டு என்னன்பிற குமியாய் கூறுகின்றேன கேட்டுக்கடவாய, பிரமமகத்தி செய்தவன், கழுதை, பனல், வட்டை, சஜம், பகடி, மாவ, நாய முதலிய ஜென்மங்களை அடைவதோடு புலாலுண்ணும் சண்டாளனாகவும், அரசாரியன் மனையாண்புணர்தவன், மலத்தை உண்ணும் பன்றி, நரி, காசம், கழுதையாகப் பிறப்பகோடு, மனிஷிய ஜென்மத்தையும அடைந்து திருடனாகவும், கடசூடி கசவன், கோட்டான், ஏறுமபு, ஈ, கொசு, மூட்டைப்புசியாகவும் பிறந்து மனிஷிய ஜென்மத்தில் பிணம் சடும வெட்டியானாகவும், சுவாணத்தைத் திருடினவனும், அவனுடன் சினேகிததவனும், எலி, குரங்கு, தவளை, ஆமை, புழு, புறா, அன்னம், கொக்கு, எருமையாகவும் பிறப்பதோடு, மானிட ஜென்மத்தில் நீசனாகவும் ஒருவா சொத்தை அபகரித்தவன், பிரம ராகூசனாகவும், தானியங்களைத் திருடினவன் பெருசசானியாகவும், தண்ணீர் திருடினவன் நீர்க்காகமாகவும், நெய் திருடினவன் கல், மண் முதலிய தாவரமாகவும், கீரியாகவும், காய்கறி திருடினவன் மயிலாகவும், வாழை பலா நாரத்தை தேங்காய் திருடினவன் சிறு குருவியாகவும், மாமசம திருடினவன் கழுகாகவும், எண்ணெய் திருடினவன் கழுதையாகவும், பட்டு வஸ்திரம் திருடினவன் சிசுக்ஷியாகவும், வெண்பட்டுத் திருடினவன் தலையாகவும், புஷ்பத்தைத் திருடினவன் குரங்காகவும், விளையும் பயிரைத் திருடினவன் ஊர்க் குருவியாகவும், வைக்கோல் புல் திருடினவன் புலவட்டையாகவும், பாய் கட்டில் தலையனை வாகனம் பல்லக்கு இவைகளைத் திருடினவன் ஓட்டகமாகவும், தேவாலய அதிகாரத்தை வகித்து நஷ்டம் விளைத் தவன் பிசாசாகவும், விபூதி ருத்திராகூடம் வஸ்திரம் இவைகளைத் திருடினவன் பெருவியாதி உடையவனாகவும், பொய் சொன்னவன் மழைக்காலத் தவளையாகவும், சாய் தந்தை தமையன் குரு வேகியா சிவபக்தி சந்நியாசி சூரியன் சந்திரன் நவக்கிரகம் மற்ற தேவர்கள் திரிமூர்த்திகள் இவர்களையும், வேதாகமாத் புராணங்கள் யாகும் இவைகளையும் நிந்தித்தவன் தேள் பாம்பு நடவெக்காளியாகவும், ஒருவருக்குக் கொடுத்த தானத்தை கொடுக்கவொட்டாது செய்யவனும், அடியார்க்கு அன்னமிடாதவனும், உண்ண ஆகாரம்ன்றி வளந்

தும் தரித்திரானாகவும், ஒருவருக்கு ஒன்றைக் கொடுக்கின்றவர் என்று பின் கொடாதவன் தூநாற்றமுள்ள மூக்கை உடையவனாகவும், வேதத்தில் கூறியுள்ள விதிகளை விட்டு விலக்கை அனுசரிப்பவன் முள் நிறைந்த செடியாகவும், தேவாலயம் சாவடி குளம் கிணறு இவைகளைக் கெடுத்தவனும், சிலப்பம் பழகல், சரீரத்திலுள்ள அழகுகை ஏதாரண காலத்தில் தேய்த்துருட்டல், காலமல்லாத காலத்தில் புணாதல், எண்ணெய் தேய்த்து வானம் செய்தல், வித்திரை செய்தல், சூரவரம் செய்துகொள்ளல், அதிக அன்னம் உண்ணல், சூகாடுதல் இவைகளைச் செய்தவனும் நீர்ப்பாம்பாகவும், தேவாகளையும் அடியாகளையும் நிர்சீபயதைக் கோட்பவன் மண்ணுளிப்பாம்பாகவும், அத்தவிசுகதை நிர்சீபப்பவன் முகந்திலும் காதினும் சீயொழுதும் சோகம் உடையவனாகவும், சூத்திரப்பெண்ணை புணர்ந்த பிராமணன் முகலைபாகவும் நிகைவும் ஆமையாகவும் பிறந்து உழலுவர். ஏ அனவத்தியாதீவி! இதன் வினைவக் கூறப்புகில் இன்னும் அளவிற்றதனைவாகும், ஆலல் சிலர் இங்கு கூறிவந்த ஜென்மங்களனைத்தும் உலகில் உள்ளவாயினும் இந்த பாபத்தைச் செய்தவர்தான் இந்த ஜென்மத்தை அடைந்தவர்களென அறிதற்கு ஆகம்பிரமாணமேயென்பி காக்கப்பிரமாணம் இல்லையே ஆதலால் எவ்வாறு அனை நம்பக்கூடுமென மறுத்துக் கூறுவர். கண்மணி! அவர்கள் ஆகம்பிரமாணத்தை நம்பாவிடினும் “சாஸ்திராயசகாயச்சா” சாஸ்திரங்களனைத்தும மக்களது சுகத்தின்பொருட்டுடெனக் கூறிய உண்மை வசனப்படி பாபகாரியங்களைச் செய்வார் உலகத்தாரால் நிர்சீபிக்கப்படுவதோடு தனக்கும் ஓ சுகமில்லாதிருப்பதைக் காக்கிப் பிரமாணத்தில் காண்கின்றபடியால் பாபத்தைச் செய்ய அஞ்சவேண்டுகிற முக்கியமாகும் அதுநிறை மேற்கூறிய பாபங்களைச் செய்தவர் அதனைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு பஞ்சநத, சேஷத்திரம் சேர்ந்து பத்துவருஷகாலம் அவ்விடத்திலே விசித்து பிராதக்காலத்தில் காலேரி ஸ்நானமும் ஒரு வேளை ஆகாரமும் செய்துகொண்டு பரம கருணாநிதியாகிய சிவபரஞ்சுடரின் தெரிசனை செய்து வருவார்களாகில் பாப நிவிர்த்தியாய் நல்ல பதவியைப் பெற்றுய்வார் அந்நதுகொளவாயெனக் கூறியவாறு ஏ நகரிஷிகாள்! உங்கட்கு தெரிவித்தருளினாலும் நங்குணரக் கடவீர்களெனச் சூதபுராணிகர் பாபிகள் ஜென்மம் அடையும் சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து மரணக்குறி உரைத்த சரித்திரத்தை கூறவான் ஆரப்பித்தனர். பதினான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

யிரு-வது மரணக்குறி உரைத், 5 அத்தியாயம்.

அனவத்தியாதேவி பின்னும் நாதசம்மாளை வணங்கி கவா
 மின்! மரணக் குய்யையும் அசுறகுப பிராயசசித்தகதையும் கூடி
 அருளல்வேண்டுகென்று கேட்க நாதசம்மா ஏ பெண்ணே! இராக்
 காலத்தில் சந்திரனைச் சூரியணைப்போல உஷ்ணமாகக் கண்டாலும்,
 சூரிய கிரணங்கள் கண்ணுக்குத் தோன்றாதிருந்தாலும், ஆகாசம்
 சுவப்பாக இடை இடையே விட்டு விட்டுத் தோன்றினாலும், எளி
 வளைபோல் ஆசனத்துவாரம் இருந்தாலும், காக்ககூடுபோற்றுர்க்
 கநதந்தலையில் வீசினாலும், சீக்கிரத்தில் மரணமுண்டாகும். சூரிய
 னில் துவாரமாகக் கண்டாலும், தன நிழலில் துவாரமாகக் கண்டா
 லும், ஒரு மாசத்தில் மரணமுண்டாகும். ஜலததிலாவது கண்ணாடி
 யிலாவது, தன் சிரம் வக்கிரமாகவும் அற்றதாகவும் கண்டால், எமன்
 தன் வீட்டில் வந்திருக்கின்றான். கண்ணை மூடித் திறக்கும் காலத்தில்
 பூச்சி பறந்ததுபோலிருந்தால், உடனே மரணம். காதைப் பொத்
 திச சத்தம் கேளாதிருந்தால், எமன் சமீபத்திலிருக்கின்றான். நெரு
 ப்பு மயிலின் கழுத்துப்போல தோன்றினாலும், மேகமில்லாத கால
 த்தில் மின்னல் தோன்றினாலும், மின்னல காலத்தில் ஒளி தோன்ற
 திருந்தாலும், மேகத்தில் சூரியகாந்தி தோன்றினாலும், பதினைந்து
 நாளில் மரணம். பூமியில் சுவலை தோன்றினால், ஏழு நாளையில்
 மரணம். சந்திரகாந்தி - துருவநகரத்திரம் - அருந்ததிநகரத்திரம் -
 கண்ணுக்குத் தோன்றாதிருந்தால், ஒரு வருஷத்தில் மரணம். கிர
 ணமில்லாமல் சூரியனையும், காந்தியில்லாமல் அக்கினியையும் கண்
 டால், பதினொருமாசத்தில் மரணம். அகாரணமாகத் தன உடம்பு
 பருமனாகவும், இளைப்பாகவும், கழிப்பாகவும் கண்டால் எட்டு மாச
 த்தில் மரணம். புற - கழுகு - பருநது - காசம். தலையில்பட்டால்
 ஆறுமாசத்தில் மரணம். சலத்திலிசுத்திரதனுசு கண்டால்; இரண்டு
 அல்லது மூன்றுமாசத்தில் மரணம். தேகத்தில் வேம்புவாசம் பிண
 வாசம் கண்டால், ஒரு மாசத்திற்குமேல் மரணம். இருதயம் வர
 கடியாகி இருந்தாலும், தலையில் புகைச்சல் கண்டாலும், சரீரமுழு
 தும் நடுக்கிழந்துளும், பத்துநாளையில் மரணம். பிராணவாய்வு வேக
 மாக அறுந்ததுபோலிருந்தாலும், பகல் காலத்தில் நகரத்திரத்தைக்
 கண்டாலும் இராத்திரியில் இந்திரதனுசைக் கண்டாலும் சிவப்பு
 கருப்பு வர்ணமாகச் சந்திர சூரியர்களைக் கண்டாலும், சூரிய உதய
 காலத்தில் எதிர் நின்று நரி ஊளையிட்டாலும் சீக்கிரத்தில் மரணம்.

நாக்கு, அதிகக்கூறுப்பாகவும், முகம் அவலக்ஷணமாகவும்; கன்னிஞ் சிவப்புடன் கலந்த கருப்பு வர்ணமாகவும் கண்டாலும், மேற்பாலை சிவப்பாகவும் கருப்பாகவும் இருந்தாலும், சரீரத்தில் உஷ்ணமின்றி யிருந்தாலும், எமன் சமீபத்திலிருக்கின்றான, நாபியிலும், மாபி லும் ஓட்டையாகக் கண்டாலும், தணல்போல் மூத்திரமிருந்தாலும், பல் கறுத்த நிறமாக இருந்தாலும், சீக்கிரத்தில் மரணம்.

சித்திரையில் பன்றியாற்றானடிபடுவதாகவும், குரங்குதன்ற லையைபசுப்பதாகவும், சுருக்குவாய்வு வீசுவதாகவும், பொன்வாந்தி யெடுப்பதாகவும், தேனைக்கடித்துத்தின்பதாகவும், தாமரைக்கிழங் கைத்தின்பதாகவும், வெண்டாமரைப்பூவைத் தரிப்பதாகவும் கழுதை பன்றி இலைகள கட்டின வண்டியிலேமிச சவாரிபண்ணுவதாகவும், கறுத்த பசுவின் மேலேறுவதாகவும் விளாமிச்சம்வோ மாலைதரித் துத் தென்றிசை போவதாகவும் பூதப்பிரேதப்பிசாசங்களைக் கண்ட தாகவும் ஆகாயத்திற் கந்தாவ பட்டணத்தைக் கண்டதாகவும் விருக்ஷங்களைச் சிவப்பு நிறமாகவும் தன் கால வெட்டுப்படடதாகவும் சேற்றிலாவது புழுதியிலாவது தன் காலகப்பட்டறுரத்ததாகவும் தன் வஸ்திரஞ் சித்திரவாணங்கறுப்பு வாணமாக இருப்பதாகவும் கருநிற முடைய மொட்டைமனிதன்றனை வாதிப்பதாகவும், கறகளாலடி பட்டதாகவும், தன்றலையை விரித்துச் சிரித்து ஆடிக்கொண்டு தென றிசையிலோடுவதாகவும், கோமயமடுவில விழுந்ததாகவும், எண் ணெய்க்கொப்பரையில் விழுந்ததாகவுஞ் சொப்பனங்கண்டால் சீக் கிரத்தில் மரணமுண்டாகும். அத்தற்குப் பிராயச்சித்தமாகப் பஞ்ச நதக்ஷேத்திரத்தையடைந்து காவேரிஸநானம் பண்ணிச் செப்பியே ஸ்வரரைத் தெரிசித்து மரணபரியந்த மங்குவசித்தால் எமலோக மடையாமற் சிவலோகமடைவார்களெனச் சூதபுராணிகர் மரணக் குறி உரைத்த சரித்திரத்தைப் பூத்திசெய்து ஆலயவரலாறுரைத்த சரித்திரத்தை கூறுவான் துடங்கிரை.

பெருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பெருவது ஆலயவரலாறுரைத்த அத்தியாயம்.

ரிஷி சிரேஷ்டர்கள்! கேட்கக் கடவீர்கள் முன்னொரு காலத் தில் சூரியவம்சத்திற்றென்றி அககுல அரசர்களுக்கு ராஜகாலியாய் விளங்கும் அயோத்தி மாநகரத்தில் மனுச் சக்கிரவர்த்தி புதல்வனும் சப்தத்திவிக்கு அரசனுமான பிரிய விரதமகாராஜன் இருந்து மனு

முறைவழாது அரசு செலுத்திக்கொண்டு வருங்காலத்தில் தனிசேஷத்தால் பிறந்த தன் புத்திரர் எழுவாக்கும் வழிவிடிகளை பாசித்துக் கொடுத்துவிட்டு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கரு நாளில் ஓர் நாள் கேசசஞ்சாரஞ் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டவனாய் மேற்குதிசையை நோக்கிப் பிரயாணமாகி செல்ல அது சமயத்தில் ஆகாயவாணி அவ்வரசனை நோக்கி ஏ பிரிய விரதீன! நீ இன்னுங்கொஞ்ச தூரஞ் சென்றவுடன் ஒரு அழகுக்கலகக் காண்பாயென்று உரைத்தருள அதைக் கேட்டு அளவிறந்த சந்தோஷமுடையவனாய்ச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அங்ஙனமாகப் பிறிது தூரம் சென்றவுடனே ஈரேழுலகக்கையடிம ஊடுருவிச் செல்லத்தக்க பிரகாசத்துடன் மகாலிங்கத்தினினம சிவபெருமான திருவருட் கோலத்தோடு எழுந்தருளி அனைவனுக்குக் காக்கிவந்து ஏ பிரிய விரதனே! இவ்விடத்து உலக சிருட்டிக்கற்காவாகிப் அளவிறந்த பிரமர்களும, அச்சிருஷ்டியைப் பாதுகாக்கின்ற அளவிறந்த விஷ்ணுக்களும் தோன்றி மறைந்தார்கள். எமது மயாரத்தி விஷ்ணுதநம் செய்யப்பட்ட தாவர ஜங்கம செஞ்சாங்கனும் அங்ஙனமாகவே ஆயின நாம மாத்திரம் இங்கு இடைவிடாது எழுகருவியி நுககின்றோம அதன் பி உனக்கு காக்கிவந்தருளிப் இவ்விடம் பஞ்சகதேசத்திரமெனவும், தெய்வியேச்சரமெனவும் உலகமெய்யை விவாழவிளங்கும். ஆகையால் இங்குள்ள நமதாலபம் பிகுச்சிரமாயி நர்பதால் அதனை ஜீரணேத்தாரணஞ்செய்து சிவலோசப் பேறறிண்பெற்று உய்யக் கடவாயென்று திருவாய்மலாந்தருளி மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினார். அங்ஙனமாகப் பிரிய விபகமகரஜன மகத்தான சந்தோஷத்தால் பரம்பொருளின் திருவருட் பெருக்கத்தை வியந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக இரண்டு கைகளையும் சிறத்தின் மேற்கு வித்த வண்ணமாய் எம்பெருமான் திருவருட் குறியாகிய சிவலிங்க முகூர்த்தத்தின் அருகு செல்லவே ஆங்கு பதினென்குலகத்தை ஊடுருவி எழுந்த ஜோதியானது மிக வெட்டுங்கி மூன்று ரேகையுடனும் அனேக துவாரங்களுடனும் உருக்கியூற்றிய தங்கம் பொலொளிவிட்டு சிற்றும் அச்சிவலிங்கத்தினுள்ளே அடங்குந்தன்மையையும் துவாரங்கள்தோறும் பிரமவிஷ்ணுவாதி தேவர்களையும், தூர்வாசர்களையும் சதாரந்தர், ததீசி, எசிட்டர் முதலான மகரிஷிகளையும், மற்றுமுள்ள உலகமனைத்தையுங்கண்டு சாஷ்டாங்கமாய் விழ்ந்து பணிந்தெழுந்து சிவாக்கையின் படி உடனே சுவர்ணத்தினால் ஆல்

யத்திருப்பணியும், ஆபரணதி முதலிய மற்றவைகள் நவரத்தனங்களி னாலும் செய்வித்து அளவிறந்த கிராமங்களையும் திரவியங்களையும் எம்பெருமானுக்களைவாகக் கீழ்ப்படுத்தியும் வீடுகளிலும் திருவிளக் கிட்டு வேதபாரபண உதவனை உட்பலவாதங்களையும் மறைகளில் ருத் திராட்சியாபாதிற் கூட்டிபாறு சிவசந்திகளானத்தினின்று ஸ்தோத் திரஞ் செய்து நிராக செபெபற்றி லீவையப்பெருமான் அறம்வளர் த்தகராகியும், விநாபயபெருமான், ஷண்முகபெருமான் இவ் கள் இருமருந்தும் விநாங்கரியபெருமான் அன்னவனுக்குக் காகழி தந்தருளி ஏழிரிபளிர்களை! உனக்கு வேண்டிம வளங்களை நிகட்கக் கட்டப்பென்று திரவியம்வலாதகரவ பிரிபளிர்களை பாய்பெருளின் றிருக்கொலக் கக்கிபைக்கட்டுகளை மறத்தலைப் அடியற்ற மரம் போற் பூமியில் வீழ்த்து பணமுறை பணிதெயுடது அஞ்சலியோடு எம்பெருமானை! அடிபெண உளதாசுண நீழலில் என்று நீங் கானு காறும் பெறப்பெற்றிணைபிரிந்தருளுவதேடு இத்தகலத்தின் நாமக்கை நானினாலுப சரிக்காட்டு மறத்திபெற்றிணைபண - துய்யு மாறு வரக்கந்தருளல் வேண்டி பெறாறு கீட்டுக்கொள்ள சிவபெரு மான் அங்கவலையே நத்தளம் என்க திரவியம்வலாத மறைந்தருளி னா. ஏழுகரிபுகள் திருவையாற்றினிடக்கே உள்ள சிவாலயம் அனேக சுறாக்களும் அழிபாது விளங்குந் தனமையையுடையது. அது உகாக்கியியிப காலம் எனரும் அப்பா. தெரிந்துகொள்ளக் கூடியிகளெனச் சூக்யுபணிகா ஆலய வரலாறுரைக்க சரித்திரத்தை பூத்தி பெயது நாதவமையுக்குக் காகழி, தந்தருளிய சரித்திரத்தை கூறுவான் புகுக்கனர்.

பதினாறுவது அத்திபாயம் முற்றிற்று.

யிளவது நாதசன்மாவுக்கு சிவபிரான் காஷித்தந்தருளிய அத்தியாயம்.

மகத்தான தலவொழுக்கத்தையுடைய ரிஷிகாள்! கேட்கக்கடவீர் கள். நாதசன்மாவனவர் ஓர் திணத்தில் தீயைகளைத்தும், அதிகரித் தோங்கும் கலியுகத்தில் வருணச்சிரமநாமம், ஆச்சாரம், அணவ் டானம், சந்தியாவந்தனம், காயத்திரிஜெபம், சிவராத்திரி, சோம வாரம், ஏகாதசி முதலிய விரதங்கள், பஞ்சமகா எக்கும், காலத்தில்

செய்யத்தக்க உபரயனம், செளசம், சுத்தாசமனம், திக்கறிந்து செய்யும் மலமுத்திராதி விசாச்சனம், விதிப்படிக்குச் செய்யும் ஸ்ரானம் இவைபோன்று இன்னும் அளவிறக்கன மனிதர்கள் அவசியம் செய்யவேண்டியதென வேதம் விதித்திருக்கும் கிரிகைகளைச் செய்யாதவர்கள் இம்மையில் பத்தத்தனமையோடு பாபத்தைபுர பெற்று மறுமையில் நரகங்காணிபாகப் பெறுவார்கள். அங்ஙனமாகியவைகள் நீங்கப் பஞ்சகக்ஷேத்திரம் சோநது காவேரிக்கானம் செய்து விபூதி ருக்கராசூதம் அணிந்து, நித்திபகாமானுஷ்டானங்களையும் முடிததுக்கொண்டு பனித்திரிபாணிபாய் சங்கற்பம், லக்ஷத்திர சிராத்தம், பித்திராப்பணமுடி முடிதவர்கள்ளாய் பஞ்சகூர ஜெபத்துடன் எம்பெருமான் எழுக்கருளிபிருக்கும் ஆலயத்துடனென்று தெரிசனம், ஸ்தோதிரம், பிரதக்ஷணம், சிவாமஃகீர்த்தனம் முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு ஆங்கு வசிப்பார்களில் அவைநிராத்தியாய் மோக்ஷநந்தத்தைப் பெற்றுய்வா என்று கூறிய மறைமொழி சத்தியமாயின இப்பெ முத்தெ சிவபெருமான பிரத்தியக்ஷயகிரிகுரபபாலிக்கக்கடவரெனக் கூறத் திருவருளை சித்திதகக்கொண்டு தீர்க்க, கருணைபங்கடல் உடனெ ரித்ய ரூபாய் அன்னவர்க்குக் காக்கி தந்தருளி ஏ நாதசன்மா! நம் அனாதாமாகிய நீ கூழ்பவனைத்தும் உண்மையேயாம். இதனைப் பெயரெனக் கொள்வோர் எக்காலத்தும் மேன்மையுற்று வாழமாட்டார். இது சந்திரமாரூர், இக்கல்லத்திலேயே நீ வசிக்கக்கடவாபெனந திருவாய்மலநது மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைக்கருள நாதசன்மாவும் சிவாக்ஷரூபின்படி பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்திலேயே வசித்து நஸ்வரகதிபானம் செய்துகொண்டிருந்தனர். ஏ மகரிஷிகளர்! “மூத்தோசோல்வார்த்தையிற்” பெரிபோர் வாக்கிபமாகிய ச ள்நிபங்களினதும் உண்மைபென்ற நீதிவசனப்படி சாஸ்திரம் கூழ்பவனைத்தையும் உண்மைபெனக் கடைப்பிடித்து அவ்வழியில் நடப்போர் எப்போது உமென்மைபெ பெறுவார். இது நம் ஆச்சாரியரின் ஆக்கருபாய். நமபக்கடவீகளைசைச் சூகபுராணிகள் நாதசன்மாவுக்கு சிவபிரான காக்கித்தருளிய சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து உண்ணத்தகாத வஸ்துக்களை உண்பதால் வரும் பாபவீவர்த்தி கூறிய சரித்திரத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தனர்.

பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

**பி.அ-வது உண்ணத்தகாத வஸ்துக்களை உண்டதால்
வந்த பாப விமோசனம் உரைத்த அத்தியாயம்.**

நெமிசாரண்யவாசிகாள் : உலகில் ஜீவர்களுடைய ஆகாரத்துக்
கென ஏர்ப்பட்டவஸ்துக்கள் பலவாயினும் உண்ணத்தக்கன இவை
உண்ணத்தகாதன இவை என வேதம் விதித்திருக்கின்றபடியால்
அதில் நிவர்த்திக்கத்தக்கதைக் கூறுகின்றேன் கேட்கக்கடவீர்கள்
அவை என்னெனில் வெள்ளைப்பூண்டு, வெங்காயம், கத்திரிக்காய்,
முருங்கக்காய், சரைக்காய், பிரக்கங்காய், முள்ளங்கி, அத்திக்காய்
மண்ணிலுண்டாகும் உப்பு, பன்றி, கழுதை, ஒட்டகம், யானை, கா
கம், பூனை இவைகள் முகர்தல், அல்லது உண்டமிச்சமாகிய பதார்த்
தங்கள், முலைப்பால், கழுதைப்பால், பழய அன்னம், கள்சம்மந்த
மான அன்னம், எலிப்புமுக்கை வீழ்ந்த அன்னம், நகத்தாற் கிள்
ளிய பதார்த்தங்கள், லேவை விழ்ந்த அன்னம், புனற்பாகம், தேங்
காய்நீர், கன்றுபோட்டு பத்துநாள்க்குள் கறந்தபால், கன்றில்லாத
பசுவின்பால், ஒட்டைப்பால், காரம்பசுவின்பால், ஆட்டுப்பால்,
யானை, குதிரையால் ஸபரிசிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள், ஜாதியினால்
தொட்டவஸ்துக்கள், நென்னமரணத் தீட்டுடையவர்கள் அன்னம்,
வீட்டுக்குத்தாரமான பெண்ணின் அனுமதியின்பேரில் சமைத்த
அன்னம், உபநயனமில்லாதவருடைய அன்னம், சந்தியாசிரி தொட்ட
அன்னம், கண்ணில்லாதவன் அன்னம், ஜாதியினால் சமைக்கப்
பட்ட அன்னம், வேதாத்தியாயனம் செய்யாதவன் அன்னம், வேத
விதிக்கிப்புறம்பான நடையையுடையவர்கள் அன்னம், வேதாகமாத்
களை நிந்திப்பவர்கள் அன்னம் வருணாச்சிரம ஆசாரத்தை விட்டவன்
அன்னம், நன்மிமறந்தவன் அன்னம், பெருவியாதியாளன் அன்னம்,
விபசாரஞ்செய்பவர்கள் அன்னம், கோட்சொல்லுகிறவன் அன்னம்
சிரார்த்தஞ்செய்யாதவன் அன்னம், “புக்துவேட்டகத்தினிலுண்ணும்
புன்மையோர்மக்களூட்பதடி என்றுரைக்கும் வையமே” மாமியார்
வீட்டிந்கிரமமீறி இருந்து உண்பவன் பனிதிற்பதராவான் என்ற
கீதிவசைப்படி மாமியார் வீட்டிலிருந்தேனும் அல்லது அவர்கள் பொ
ருளாலேனும் சார்பிடப்பட்டவன் அன்னம் மிகத்தரித்திரமுடையான்
அன்னம், பெரியோர்களை நிந்திப்பவன், எவரையுந் தூஷிப்பவன்,
தூஷிக்கதிய முடையவன், பரமதுஷ்டன் மரியாதை இல்லாத
வன், புரோகிதன், தொழிற் செய்வோன், உலோபத்தன் மையுடைய

வன், தேவத்துரோக முடையவன். விபூகிருத்திராகூடம் அணியாத வன், பாகஸ்தர்களை மோசஞ்செய்கவன், “மண்மாசுபடப்பூசம்” மண்ணைக்குற்ற முண்டாகப்பூசம் என்ற மறைமொழிப்படி வேதம் விதிக்காத நாம நதிரிப்பன் தாசி, வேசி, இவர்கள் முகலானவர்களுடைய அன்னத்தை உண்ணாதலும் பாபமாகும். ஆதலால் அங்ஙனம் செய்தோர் அவைகளால் வந்த பாபத்தைப் போக்கிப் புனிதராகவேண்டில் திருவையாறறை அடைந்து காவேரிஸநானஞ் செய்து செம்பொற்சோதிஸ்வரப் பெருமான் சரணா விந்தத்தில வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து ஜெப்பியேச்சுர மண்டபத்திலிருந்து ருத்திராத்தியாயத்திற் கூறிப் மநசிரங்களை ஒலிக்கும் முறைவழாது அங்கநிபாசம், கரநிபாசத்தோடு ஜெபித்து மரணபரியந்தம் வாழ்வுர்களானில் அது சிந்திக்கும். அறிந்துகொள்ளக் கடவீர்களென்று கூறிமுடித்துப்பின் னும் ஏ மகரிஷிகள் மேற்கூறி வந்தவற்றுள் சில இந்திரியங்களை நலவழியிற் செலுத்தாதனவும், சில ரோகவுத்தி க்கி காரணமாயுள்ளனவும், சில ஒழுக்கக்குறைவைத் தரத்தக்கன வும், சில அசுத்தநன்மைபைத் தரத்தக்கனவும், சில அறிவின பொக்கத்தை குறைக்கக்கூகனவுமாகி மனிதாக்கு கேடுவிரோக் குந் தன்மையுடையதாகலின ஆன்றோர் விலக்கத்தக்கது என்று ஏப்படித்திவைத்தார்கள் ஆதலால் “உலகமேன்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்ற உண்மை செனப்படி நல்லறிவுடையோர் சாஸ்திர மகூறியுள்ள அவைகளை அணுகித்து நடந்து மேன்மையடைவர். அல்லாதா கூறியவற்றொல்லாம லுர் குருட்டு ஞாயங்கள் கற்பித் துக்கெட்டுமுலுவர். இது சந்திரமாமுகம் என்று உண்ணத்தகாததை உண்டாதல் வரும பாபவிமோசனம் உரைத்த அத்தியாயத்தை பூர் த்திசெய்து விசரநாமவேதியன் முந்நி அடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுந்தனா.

௭-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முக-வது விசரநாமவேதியன் முத்தி அடைந்த
அத்தியாயம்.

மகரிஷிகள்! கேட்கக்கடவீர்கள் முன்னொரு காலத்தில் காஞ் சிமாநகரத்தில் பிறந்து வேதவேதாங்கம யாவற்றையும் கன்னுணர்ந்து மகாவிரத சீலனாய் விளங்கிய விசனென்னும் பிராமணை

தமன் தீர்த்த யாத் திரையாகப் புறப்பட்டு அனேக தீர்த்ததாடனம் செய்து காவேரிதீர்த்தமடைந்து ஸ்ரீநாமம் செய்து ஆங்காங்குள்ள சிவாயை தெரிசனம் செய்து கொண்டு கடாசியாய் பஞ்சநதிக்ஷேத்திரம் வந்துசேர்ந்து ஸ்ரீநாம சந்தியாவந்தனாதி நித்தியபுருமங்களை முடித்துக்கொண்டவனாய் திருக்கோளிலுடனென்று ஆங்கு தம்சபவாத் தனி சமேதமாய் அடிபவர் உய்த்து கடைத்தீருமாறு திருக்கோலங் கொண்டருளிப் பிரணகார்த்திகரேஸ்வரரை வணங்கி பூஜை முடித்து கெற்றுவாயிலுக்கு மேல்புறமாய் பன்னசாலை ஒன்றமைத்துத் தன்னில்லாநீளாடு வசித்துகொண்டுவந்தனன். அங்ஙனம் வசித்துக் கொண்டு வருகாலத்தில தனுமாதாபிரவேசமாக சும்மாத முழுவதும் காவேரியில் திரிகாவலாவை செய்து, உபவாசமாயிருந்தும் உருகதிர ஜமகத்தடல் பஞ்சகூடா பந்திரம ரெயித்தும், நால் ஓலயக்கு நூய பிரசகூடம செய்து வநுயா, மாதாந்தத்தின், * அகமருடண ஸ்ரீநாமம், காயத்திரிஜெபா ஓளபிராமம் பிராம எக்ளம், சூரியோபாசனம் முதலிப கிரிகைகளை செய்து முடித்து எம் ரெருமன் சந்திநாமம் சேருகவாய் ஸ்வர சரணாவிசுத்திவீழ்ந்து பணிசெழுந்து அஞ்சலிபெயி கண்களில் ஆனந்தமெள்ளம் பெருக திரிலேசனா, தீவரிகேவாத் தமா, காமதகனா, சிவசங்கரா, அந்தகார்தகா, ஓங்காரதிமந்திரசொரூபா, ஜெபசித்திகரா, திரிசிபாதிரிசிபப்பிரபஞ்சசொரூபா, ரெயஞானஞா தருசொரூபா, சத்தியோஜாதாதிபஞ்சமுபாயுஜா, பிரணகாத் திகரா, அடிபிகாபதீத எனப் பலவாய் தேர்த்திரம செய்து நின்றுகொண்டிருக்கப் பரம சிவன் மலையரையன் திருப்புக்கிரியாகிய பார்வதீதேவியார் வாய்பகத்தில் விளங்க நந்திபிருங்கியாதி சிவகனங்கருடன ரிஷபரூடராய் அன்னவனுக்குக் காசுதி தந்தருளி ஏ பிராமண சிரேஷ்டா, உனது பக்தி மிகுந்த ஸ்ரீதாத் திறத்தால் மெத்த ஆனந்தமடைந்தோம். வேண்டும வரங்களைக் கேட்ககடவாய எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, பிராமணைத்தமன் கருணைபங்கடலின் அருள் நிறைந்த சரணபங்கயகவலில் வீழ்ந்தெழுந்து எனனை அடியைகொண்டாளக் காசுதி தந்தருளிய தேவதீவாத் தமா! நாயினை காஞ்சிமாநகரத்தை விட்டு இங்கு வந்து வசித்து உன் சரண சேவைக்காளாய் விளங்

* அகமருடண ஸ்ரீநாமம்— ஜலத்தின் உள்விருந்து பஞ்சகூடஜெபம் 108-
 மூலத்துள் பின்னர் செய்யும் ஸ்ரீநாமம்.

கியபிறகு அங்கு செல்ல மனமில்லாதவனாய் இருந்தும் ஆங்குள்ள கம்பா நதிபைத் தெரிசிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாயிருக்கின்றபடியால் அகணைத் தேவரீர் இங்கு வரவழைத்துத் தந்தருளுவதோடு சந்தித்திரப்பெற்றிணையும், மரணப்பிரகடம் இத்தலத்தைவிட்டு நீங்காதிருக்குமா எண்ணத்தைகடும், பரணந்தத்தல் உனது சரண நீழலில் வாய்பா பெரும்கேற்றிணையும் தெரித்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிக பஞ்சநதீயப்பிரயாண அங்கனமே அன்னவனுக்கு வந்தத்து மகாலிங்கத்தினுள்ளே மறைந்தருளினார். அவ்வாறாகவே பிராமணன் சன்வர அகணையின் படி ஆங்கு வந்த கம்பாநதியில் எந்நாடமெய்யு ஓர் புத்திரனைப்பெற்று உன்னவனுக்கு பிரணதார்த்திகரண எவற நாமமிட்டு சிலநாளிருந்து சிலலோகம் அடைந்தனை. எய்மெருமான அக்ஷையின்படி பூமியின் வழியாக வந்த கம்பாநதி பரமேஸ்வரி எழுந்தருளியிருக்கும் அலயத்திற்கு வடக்கில் அமரநது துணைடத்துப் படிநீலா பரமத்தைப்போக்கி முக்தி அளிக்கும் கண்ணமீட்டு விளக்கிக்கொண்டு இரக்கின்றது. மகரிஷிகள் அழிகுவெள்ளக்கடவி களைசஞ்சு பராணிகர் விரச நாமலேதிபன் முக்தி அடைந்த சரி சதிரத்தை பூத்திசெய்து ததிச முகலிய மகரிஷிகள் முத்தி அடைந்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுந்தனர்

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உய்வது ததிச முகலிய மகரிஷிகள் முத்தியடைந்த அத்தியாயம்.

ரிஷிசிரேஷ்டர்கள்! கோடகசடவிகள் முன்றொரு காலத்தில் சிவப்பிரயாணத்து சரணாவிற்கத்தின் நிறைந்த புகதியுடையாரும் விபூதி ருத்தியாகுகாரும், வேதவேதாங்க பரங்கதரும், பஞ்சாக்ஷஜபத்தியாபரரும், ருத்தியாராயணம் செய்வருமான ததிச முகலான மகரிஷிகள் இமயமலைச்சாரலிலிருந்து ஜீவன்முத்தியைத் தரத்தக்க தலம் உன்னதென்பதை அறியவேண்டி சிவமெருமானுக்கு வித்து தபச செய்தார்கள், அப்பெ முக பரமசின் பிரசன்னமாக மகரிஷிகள் எழுது நமஸ்காரம் செய்து, தேவதேவா முத்திசாதன மாயுள்ள சிவஸ்தலத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென விண்ணப்பித்து நிற்க, பரமசிவன் அன்னவர்களை நோக்கி யத்தியுடைவிட்ட

யாகம் தபசுஜபம் சித்திக்கத்தக்கதும், கௌதமர் - நூர்வாசர் - சதாநந்தர் முதலான மகரிஷிகளும், பிரம விஷ்ணுக்களும், யக்ஷகின்னரகும்புருட-வித்தியாதர - கந்தர்வ சித்தகசாக்தியசாரண - அப்சரசு முதலானவர்களும் தவசித்தி அடைந்ததுமாயுமுள்ளது பஞ்சநகரேகைத்திரமாகும், ஆகையால் அங்கு சென்று சுபமபுரிவீரர்களாகில முத்தி சித்திக்குமென்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருள மகரிஷிகள் இமய யருவதசசாரலை விட்டுப் பஞ்சநகரையடைந்து, காவிரிநதியில் ஸநானம் செய்து, ஜாபால உபநிஷித்திற் சொல்லியபடி விழுதி ருத்திராகூடம் தரித்து ஆலயம் வந்து ஜாயியேகவர மண்டபத்தில் நூறு வருஷகாலமிருந்து, சிவபூஜை நூரகராகளாகத் தவம் செய்தார்கள். அப்பொழுது பரமசிவன் பிரபலமாகி ஏ மகரிஷிகளாள்! உங்கள் தவத்தால் ஆனந்தமடைந்தோம். மறை வதலத்தில் அனேககோடி கற்பகாலமிருந்து செய்காலம் சிந்தியாகாதபக; இந்த வதலத்திற்கணப்பொழுது செய்யினும் சிந்தியாகும். அப்படிக்கிலலாமல் நூறு வருஷ காலமிருந்து தவஞ்செய்தமைய ல் நீங்கள் மோகூடம் அடைவதற்கையமில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தருள மகரிஷிகள் அநேக காலமசித்திசெய்த சித்தி முக்திபை அடைந்தார்கள். அறிந்துகொள்ளக் கடவீர்களெனச சூதபுராணிகர் ததீசி முதலிய மகரிஷிகள் முத்தி அடைந்த சரித்திரதைப பூர்த்திசெய்து பிரணதார்த்திஹரநாமம் வந்த சரித்திரத்தைக கூறுவான துடங்கினர்.

உய-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உக-வது பிரணதார்த்திஹரரென்ற பேர் வந்த காரண முறைத்த அத்தியாயம்.

திருதயுகத்தில் எல்லாச சாஸ்திரங்களையுங் கற்றவனுஞ் சகல மந்திரார்த்தங்களுந் தெரிந்தவனும், வேதாறுஷ்டானந்தவரூத வனுமான சிவசன்மனென்று பிராமணன் கூதபரோகத்தாற் பீடிக்கப்பட்டிக் கர்மகாண்ட விதிப்படி அநேக தருமங்களைச் செய்தும், நிவர்த்தியாகாமல் மிகுந்தவிசனத்துடன் பஞ்சநகர தலமடைந்து, கௌதமநந்தனரான சதாநந்தரைக்கண்டு, நமஸ்கரித்துச் சுவரீழீன்! நான் இவ்ரு நாளாக வியாதியால் வாதனையடைந்து, கர்மகாண்ட விதிப்படியே அநேக தர்மங்கள் செய்தும், அது நிவர்த்தியாகவில்லை தேவரீர் என்னைத் திருபைசெய்து, இது நிவர்த்திக்கி ஓர்வழிசொல்லல்லேவண்டு

மென்றான். சுவசன்மனோர் நானதிருஷ்டியால்வன் பூர்வகருமநாதத்
 தெரிந்து, சிவசன்மனோர் நீ பூர்வசென்மதத்திற் பூரிய நிகரணபுண்
 ணிய காலத்தில் ஒரு வண்டி தானியம் தானமாததருளின்தேனென்
 றோர் பிராமணனுக்கு சொல்லிப்பின் கொடாததனும் பிர்மதத்தி
 யவத்துக்கிணையான இந்த க்ஷயரோகம் வந்தது. இது உன்னை
 மூன்று சென்மர்வரையில் விடாது. ஆகையால் இப்பொழுதே சிவர
 ராதனமும், தினமொன்றுக்குப் பிரணவநதுடன் பதினாயிரம் பந்தா
 க்ஷரசெபமும், நூறு வீதிப்பிரதக்ஷணமும், ஆயிர நமஸ்காசமும்,
 இந்தக் க்ஷேத்திரத்தில் நீ செய்தால், வியாதி நீங்குமென்று ரொல்லி
 யருளினார். சிவசன்மன் தன் குருவாசிய சதாநந்தர் மொல்லியவரே
 லா மாதம் வரையிறசெய்து, கடைசிகள் இராத்திரி சித்திரைசெய்
 கின்ற சமயத்தில் சிவசன்மனருகிற் சிவபெருமான் சந்நியாசியாச
 வந்து, கையில் விபூதி எடுத்தாச சிவசமுதயபாதமவரையிலுந் தடவி
 திருவடி நீக்கை செய்து, மறைந்தருளினார். சுவசன்மா விபூதி தட
 வுங்காலத்திலறியாமல் நீக்கை செய்யுங்காலத்தில் விழித்தழுந்து,
 தன்றேகம் ரோகமில்லாமல் தங்கம்போலிருப்பகை கண்டு, ஆசாசி
 யமடைந்து வந்தவர் பரமசிவனை பென்று தெளிந்து, ஊவாமடை
 ந்து, வேதங்களாலும் ஸ்மிருதி புராணங்களாலும் தோக்திராளுசெய்
 து, பிரணதார்த்திகரணை! கிருபைசெய்தல்வேண்டுமென்று விண்
 ணப்பித்திரிந்த, உடனே பரமசிவன பிரசன்னமாகிச்சிவசன்மனோ!
 சென்ற இரவுசந்நியாசிவேடமாகவந்து விபூதி தடவித் திருவடி நீக்கை
 செய்தது யாமே; உன்றும் பிரணதார்த்திகரணென்றழைத்த பெய
 ரை இந்த ஸ்தலத்தில் யாம் தரித்து அந்த நாமதகுனால் எம்மை
 அழைக்கின்றவர்கள் பாய நாகஞ்செய்வோம். நீ இந்த ஸ்தலத்திற்
 றானே வசிப்பாயென்று திருவாய்மலாந்து மறைந்தருளினார். அதன்
 பின் சிவசன்மா திருவையாற்றியலேயே நெடுங்காலமிருந்து, மாண
 மடைந்து, சிவலோகமடைந்தான்.

2-க-வது அத்தியாயம் முற்றியது.

22.-வது சர்வ விஜயனை வதைத்த அத்தியாயம்.

இரணியாசுரன் வேரணும், பிரகலாதன் புகுகிரணுமான் சர்வ
 விஜயனென்னும் அசன் தான் எல்லா உலகத்திற்கும் ஆதிபதியாத
 லெண்டுமென்று, இவையருவாதசாரணினிருந்து பிரயோகவகை நெருந்
 தித் தவஞ்செய்யவே, பிரமதேவன் அவன் தவத்திற்குய்ய்கி அம்சா

ருடனாகப் பிரசன்னமாக, உடனே அவ்வசாரனெழுந்து நமஸ்கரித்துரின்று சுவாமின்! பதினான்கு உலகங்களிலுமுள்ள வர்களாலும் நான் அபஜெயமடையாத வரம் தரவேண்டுமென்றனன். அவ்வாமே தந்தோமென்று சொல்லிப் பிரமதேவன் மறைந்தார். உடனே இமயபருவத்தைவிட்டுத் தன்னகரத்தையடைந்து, சொக்கலோகத்தை ஜெயிக்கவேண்டுமென்று தன் மந்திரிகளுடனாலோசித்துப் பதினாயிரலக்ஷம் யானை, கோடிலக்ஷங்குதிரை, கோடிலக்ஷந்தேர், கோடிலக்ஷம்பதாதிபுடன் புறப்பட்டு இந்திரலோகமடைந்து நானகு வாயிலிலும் வளைந்துகொண்டனன். அதை இந்திரனயிந்து தன் சேனைகளுடன் யுத்தத்திற்குவந்துசேர இருதிறச்சேனையுங்கலந்து போர்செய்யும்போது, சர்வவிஜயன் குந்தாயுதமெடுத்துத்தேவர்கூட்டத்திற்குட்புகுந்து, அடிக்கவே. அதற்காற்றா மற்றேவர்கள் இங்கிரனை நோக்கி முறையிட்டார்கள். இந்திரன் அக்கினியை நோக்கி அக்கினி தேவா! நீ சிக்கிரம் கவசம் பூண்டு, இரதமேரிச் சென்று, சர்வவிஜயனை யுத்தத்திற் செயித்துவருவாய் என்று சொல்லினன். உடனே அக்கினி தேவன் இரதமேயி யுத்தகளத்திற் சென்று சூலாயுதத்தை எடுத்துப்பதினாயிரமசூரர்களைக் கொன்று சர்வவிஜயனுக்கெதிர்போகும்பொழுது, சர்வவிஜயன் கண்டு ஒரு கதாயுதத்தை யெடுத்து, அக்கினி தேவன்மலையிற்றாக்கினான். தாக்கினவுடன அக்கினிதேவன் வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, பூமியில் விழுந்து மரணமூர்ச்சை அடைந்தனன். உடனே அசுரன் தேவர்கூட்டத்துட்புகுந்து யுத்தஞ்செய்ய, அதைச் சகிக்கமுடியாமல் தேவர்கள் முறையிட்டார்கள். அதை இந்திரன் கேட்டு வாயுவை நோக்கி நீ அசுரனைச் சம்மாரஞ்செய்துவாவென்றான். வாயுதேவன் ஊழிக்காற்றைப்போற் போர்க்களத்தினுட்புகுந்து, ஐயாயிரம் அசுரர்களைக்கொன்று திரிகின்ற சமயத்தில் அசுரன் வாயுவைச் சக்தியாயுத்தத்தாலடிக்க, வாயு தேவன் மறைந்தோடிப் போய்விட்டான்; அதன் பின் எமனை அனுப்பினான். எமன் புகுந்து யுத்தம்பண்ணுங்காலையில் அசுரன் இருப்புலக்கையைச்சுழற்றியடிக்க அதற்காற்றாமல் எமன் ஓடி ஒளித்தான். அதன்பின் வருணையனுப்பினான். வருணன் வந்து யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது அசுரன் தண்டாயுதத்தாலடிக்க அதற்காற்றாமற் சமுத்திரத்துளோடியொளித்தான். அதன்பின் இந்திரன், குபேரன், அஷ்டவசக்கள், சப்தமருத்துக்கள், தெந்தருவர் முதலான அநேகர்களைக் கூட்டமாகவனுப்ப அவர்கள் வந்து யுத்தத்தினுட்புகுந்து யுத்தம பண்ணவே அசுரன் தன்

சேனை குறைவதைக் கண்டு, அதிக கோபத்துடன் உலக்கையைக் கையிலெடுத்துக் கீறுகிறென்று சுழற்றியடித்தான். அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் வந்தவர்கள் திசைகள்தோறு மோடி யொளித்தார்கள்; பின் தேவோந்திரன் ஏகனாக நிற்பதை யசுரன் கண்டு இந்திரன் சமீபத்திற் போயினான். போனவுடன் இந்திரன் வச்சிர பாணியாக ஐராவதத்திலேயி அனேகமசுரர்களைக் கொன்று, தன் கையிலிருந்த வச்சிராயுதத்தால் அசுரன்மலையிற்புடைக்க, அந்த அடியினால் சர்வவிஜயன் இரண்டு நாழிகையளவு முாசசையடைந்து பூமியிறகிடந்து பின்னெழுந்த கையை மடித்து இந்திரன் மார்பிற் சூத்தினான். சூத்தினவுடன் இரென் யானையினின்றுங் கிழே விழுந்து காயமடைந்து மூர்ச்சையைடைந்தான். அத்தருணத்தில் மாதலியாகிய சாரதி மறைந்து இந்திரனைத் தூக்கிக்கொண்டு அமராலதியடைந்தான். அப்பொழுதே சாவனியன் அமராவதிப்பட்டணத்துட் புகுந்து, தேவமாகாகேர சிறைபிடித்ததோடு காமதேனு கற்பகவிரகூதம்முதலான இந்திரன் செலவங்கையெல்லாங் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு தன் நகரமாகிய இரணியபுரத்தையடைந்தான். இந்திரன் இறந்தவர்கள் போக இருந்தவர்களோடு சத்தியவுலகத்தையடையச் தேவருலகம் பாளாய்ப்போயிறறு. சத்தியலோகத்தையடைந்த இந்திரன், தகூதப்பிரசாபதி, ராரதர், சனகர், சனந்தனர்-சனர்க்குமாரர் - சனச்சுநாதர் முதலான யோகிகள் புடைசூழ சரஸ்வதி சமேதராக வீற்றிருக்கும சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரம தேவரைக் கண்டு நமஸ்கரித்தெழுந்து நின்று 'கமலாசனா; சுவாமின்! பிரகலாதன் புத்திரனான சாவனியன் தாங்கள் கொடுத்த வரத்தின் பலத்தால் மிகுந்த கருவங்கொண்டு, தேவர்கள், பிராமணர்கள், மகரிஷிகள் முதலான பெரியோர்களுக்குச் சகிக்க முடியாத விடுக்கண் செய்வதுற்கவிற எனினையும் அமராவதிப்பட்டணத்தைவிட்டுத் தூரத்திவிட்டான்; நான் வசிப்பதற்கோ விடமில்லை, அடியேனை ரகுவீத்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அதைக் கேட்ட பிரமதேவர் இந்திரன் முதலான தேவர்களைப் பார்த்து பூமியிற் பஞ்சநதமென்கின்ற சிவகூகத்திரமிருக்கின்றது. அதில் வசிப்பவர்களுக்குச் சர்வ சத்துருநாசமும், சகலரோகநிவாரணமும், சம்சாரபந்த நிவர்த்தியும், சென்னமரணத்தால் வருந்துக்கமும் நிவர்த்தியாகும். அன்றியும் பரமசிவன் காலபரவரற்றுஷ்ட நிக்கிரகஞ்செய்தருளவர். அசுரர், இராசூதர், பிசாசு, துஷ்டக்கிரகங்களும், அந்த விடத்திலணுகமாட்டாது. ஆகையால், அந்த சூகத்திரத்திலு

தேவரோடு நீ வசிப்பாயேல் அதையறிந்து சர்வஜ்ஜயன் அங்கு வந்து அசைநாடு செய்ய ஆரம்பித்து காலபரவரால் மரணத்தை உடையவனென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, அதைக் கேட்டுக்கொண்டு இந்திரன் தேவரோடு திருவையாற்றையடைந்து, சிவபூஷா துரந்தரனாக ஸ்ரீருத்திரத்தால் ஸதோத்திரஞ்செய்து நிற்க, பரமசிவன பிரசன்னமாகி, இந்திரனே; நீ பயமடையாதே; இந்த ஸ்தலத்தில் பாவிக்காக்கிய விருக்தங்களுககுக் கோடரியாய் நமது கிண்கரனாகிய காலபரவரனிருக்கிறபடியால் அவனால் சர்வஜ்ஜயன் மரணமடைவானென்று சொல்லி மறைத்தருளினான். பிரமதேவா, இந்திரன், பஞ்சநகத்தை யடைந்ததின் நாரதரை கோக்கி நாரதமே! நீ நிர்த்தயாததிரைகருப் போவதுபோல் பூமியையடைந்து, சாவஜ்ஜயனைக்கண்டு, இரதிரன் பஞ்சநகத்திலிருக்கின்றனென்று சொல்லி, அநத விடத்திருகுச சர்வஜ்ஜயன் போகும்படி சொகுவாருமென்றார். அவ்வண்ணமே நாரதா பூமியில்வந்து அநேக தெய்வ நதிகளில் ஸநானஞ் செய்து, திருவையாற்றையடைந்து பரமசிவனை தெரிசித்து, ஸதோத்திரமயண்ணினார். அப்பொழுது பரமசிவன பிரசன்னமாகி நாரதர் உனக்கு வேண்டிய வாய்க்கலை பெற்றுக்கொள்வாயென்றும், நாரதர் 'ஐயனே! தேவரீ! யாததெரிசனதையன்யி அடிபையனுக்கு வேறென்றும் வேண்டிவெசிலையெனப் பரமசிவன் அங்கனமளித்ததோமென மறைத்தருளினான். நாரதர் திருக்கோயிலைவிட்டு வெளியில் வந்து, திருப்பமுனத்தை யுத்தேசித்துப் போகுநதருனத்தில் இஃதிரன் நாரதரைக்கண்டு நாரதமே! அசுரரால் சொக்கத்தை விட்டுப் பூமியில் வாசஞ்செய்வது யப்பொழுது செ்குமென்று கேட்க, நாரதர் பயப்படாதே வினாவில் அசுரர்கள் நரசமடைவார்களென்று சொல்லித் திருப்பமுனத்தை யடைந்து, அப்தசகாயரைத் தெரிசித்துத் திருச்சீசாற்றுத்தறைபையடைந்து, முதலேசுவரைத்தெரிசித்து திருவேதிருடியடைந்து, யுத்திவேதேசுவரைத் தெரிசித்து, திருக்கண்டியூரையடைந்து, கண்டிகுவரைத் தெரிசித்துத் திப்பூரதருக் திகையயடைந்து பூஷ்பலையேரிவரைத் தெரிசித்துத் திருநெயத்தான மடைந்து, திருத்தரணேசுவரைத் தெரிசித்து திருவாணைக்காவையடைந்து, செம்புநாதரைத் தெரிசித்துத் திருசிராமலையையடைந்து, தாயுமானவரை தெரிசித்து கிழக்கேதிரும்பிச் சுவாமியலையையடைந்து, ஸவ்யமிநாதரைத் தெரிசித்து, ரும்புகோணமடைந்து, ரும்பேசுவரையும் உடம்பாகேசுவரையுஞ் சோமநாதரையுந் தெரிசித்து, கத்திவார்ச்சனத்தையடைந்து மகாலிங்கேசுவரைத் தெரிசித்து,

இராமலிங்கத்தை தெரிவிக்கவேண்டுமென்று, இராமேசுவரத்துக் குச சமீபத்தில் போகையில் சாவலிஜயனைக்கண்டு தான் அவனருகில் போய்ச் சர்வவிஜயனை! நீ எங்குசெல்கின்றாயென்று கேட்டார். கேட்டவுடன், நமசிவாய நமஸ்கரித்து என் சததுருவாகிய இந்திரனோடு தேவர்கடையுந் தேடிப்போகின்றேனென்று சொல்லினான். அதைக்கேட்டு நாரதா புன்னகைகொண்டு அசுரனே தேவர்கள் திருவையாற்றில் காலபரவா காவலால் நிற்பயங்கரராக வசிக்கின்றார்கள். நீ இவ்விடம் போனால் உன் பாக்கியத்தைக்கண்டு, காலபரவர் ஒடிப்போவார். நீசேக்சிரமங்குபோவாயென்று சொல்லி, இராமநாதரைப் தெரிவித்து, அசுரன்பஞ்சநகத்தை யடைவதற்கு முன் தான் பஞ்சநகதையடைந்து, பாமசிவனை விதோத்திரந்தாழ் பிரகீர்த்தியாத்நாமம் நாரவழைத்து, சுவாமின்! சர்வவிஜயன் இவ்விடத்திற்கேவர்க்கி யுகின்றாராஎன்று யிருந்த கோபத்துடன் வருகின்றான். அவனைக் கொன்று தேவர்களைக் காத்தருளவேண்டுமென்று வின்னப்பிக் ஊழிற்கு பரமசிவன் நாரதா உன் னுடையவேவெடுதலின படி அவனைக் கொன்று தேவர்களைக் காத்தருள்வோமென்று திருவாய்மலிந்து காலபரவரையழைத்து, பைரவா! சாவலிஜயனென்னும் அசுரன் தேவர்களைக்கொல்ல இங்குவுட்கொண்டான். அவனைக்கொன்றுதேவர்களை நெடுக்கரசுடையென்று சொல்லி யறைந்தார். அதன்பின், சாவலிஜயன் இலங்கைநீட்டிப்படிவன் திருவையாற்றையடைந்து நாலாபரமமும் விளந்து, அசேவக பாணங்களை எடுத்துத் தேவர்கள்மேலும் பிராமணர்கள் மேலும் நிரபிதிகள்மேலும் வருஷிதகான். அதைப் பொறுக்கமுடியாமல் காலபரவரை நோக்கி முறையிட்டார்கள். காலபரவா குலாபுகநகத்தை நகரில் எடுத்துசுசுமுற்றி அசுராசேனைமேல் விசுலா. சூலமானது அசுரா சேனையுட்புத்து இரண்டு கபுகைக்குள் சாவலிஜயனோடு சேர்க்கையும்கொன்று திருப்பியது. அதன்பின் இந்திரன் பரமசிவனை வணங்கி விடைபெற்றுக்கதேவர்களோடு அமராவதிபட்டணம் அடைந்து வாழ்ந்திருந்தான்.

உ-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ-வது சசிகரவேதியனுக்கு கலிநீங்கியதை உரைத்த அத்தியாயம்.

அனவத்தியாதேவி நாதசன் மாவை வணங்கி சுவாமின்! கலியின் சயாவத்தையும் அதை நாசஞ்செய்யும் விதத்தையும் கூறியருளினார்.

வேண்டுமென்று கேட்க, நாடசன்மா பெண்ணே! நாலாவது யுகமா
 சிய கலியுகத்தில் கோடி ஜனங்களில் ஒருவன் திரிகரணசத்தியோடு
 தருமஞ்செய்பவனாகியும், பெருமைக்குத் தருமஞ்செய்பவன் ஆயிரத்
 சிலொருவனாகியும், அவாசனம், சந்தியாவந்தனம், வேதாத்தியயனம்
 செய்தல், தருமலாணைக்கண்டசூயைப்படுதல், விரதம், ஆகாரம், எக்
 சியம், குளம்பொட்டல் இவைகளை தடுத்தல்; பொறாமை, டம்பரிமித்
 தம் ஆசாரமாயிருத்தல், கொஞ்சம் வேதசாஸ்திரம் கற்ற கருவத்
 தால் பாவம் செய்தல், கோட்சொல்லல், காரியம் முடியுமளவும்
 சினேகனாகவும் பந்துவாகவுமிருத்தல், சிராந்ததத்தை விடுதல், பிதுர்
 துரோகம், புத்திரதுரோகம், மனையாந்துரோகம், நாயகந்துரோ
 கம், குருத்துரோகம், சிவத்துரோகம், நம்பிக்கைத்துரோகம், இர
 ண்டாசௌசயவிடுத்தல், பிராமணர் சூத்திரர்கட்குத் தாசராயிருத்
 தல், குதிரை, யானை, உதமுடையவன், உத்தத்திரியன், சண்டாளன்,
 சூகன், தூரமாதர், சாநிகெட்டவன், இவர்களைத் தொட்டு லதா
 னம் செய்யாதிருத்தல், சங்குசக்கரக்கால் குடுபடுதல், சங்குசக்கரச
 சின்னமுடையவர்களுடன் கலந்து விவாகம் செய்தல், அவர்களுடன்
 கூடி அத்தியயனம் செய்தல், நான்தான் உயர்ந்தவனென்று சொல்
 லல், அதம் இச்சையால் அற்பாயுளாகி பரணமடைதல், நான்கு
 வருணத்தாருஞ்சங்குசாதியாதல், காமக்குரோத அகங்காரத்தால்
 வயிரமடைந்து பிறருக்கு வருத்தம் செய்தல், உத்தமங்கள் நீசராகு
 தல், நீசர்கள் உத்தமராகுதல், அரசர்கள் நிரவிய ஆசையடைந்து
 தருமம் செய்வதுபோல் தருமத்திரவியத்தைக் கவர்தல், அபகாரம்
 செய்து பிறருக்குக் கெடுதி விளைப்பவரோடு கலந்திருத்தல், ஆசார
 மில்லாதவனையும், வேதங்கற்காதவனையும், சிராத்தத்தில் பிராமண
 னாக வைத்தல், சிஷ்டப்பிராமணனுக்குக் கொடாதிருத்தல், குல
 மாதர்கள் வேசிகளைப்போல் அலங்கரித்துக்கொள்ளல், ஓஷதிகள்
 பலத்தைக் கொடாதிருத்தல், மேகங்கள் குறைவாகவருஷித்தல், பால்
 கிமித்தமாக பசுவைப் பாலனம் செய்தல், நதிதீரங்களில் பரிமிடுதல்,
 தருமத்திற்கும், மூடர்களுக்கும், சாதுக்களுக்கும், விதவைகளுக்
 கும், பாலர்களுக்கும் அபகாரம் செய்து திரவியம் சம்பாதித்தல்;
 டம்பரிமித்தம் பிதிரீ எக்சிய முதல் பஞ்ச எக்சியங்களும் சோமாதி
 யாகங்களும் செய்து அபாத்திரருக்குத் தானங்கொடுத்தல், சவுசம்,
 ஸ்நானம் விதிப்படி செய்யாதிருத்தல், அகாலத்தில் கருமஞ்செய்தல்,
 சூயத்தியால் வேதநிந்தனை, விப்பிரநிந்தனை, எதிநிந்தனை, பதிவிரதா நிந்
 தனை, பரமசிவனிடத்தில் பக்தியில்லாமல் காட்டேரி, கருப்பன் முத

லான தூர்த்தேவதைகளிடத்தில் பக்தி வைத்தல், தேவார்க்களைச் செய்கிறவரைப் பரிசாசம் செய்தல், இராஜ சேவகர்கள் திரவியநிமித்தம் மனிதர்களை வாதைப்படுத்தல், தானம், எக்கியம், செபம் இவைகளால் வரும் பலனை விற்பல், சண்டாளரிடத்தில் வாங்கியுண்ணல், சூத்திரானம் புசித்தல், தாசி விசுவை இவர்களுடன் புணர்தல், மாதாகள் கணவனை நிரித்தல், கடவுளை மறத்தல் முதலான கெடுதிகளுண்டாகும். அங்ஙனமாக இந்தக் கலியுகத்தின் ஆதிகாலத்தில் வேதவேதாங்க பாரங்கதனும், தர்மசாஸ்திர மர்மத்தை அறிந்தவனும், வருணசிரமதருமம் தவரூதவனும், சிவத்தியானத்துடன் சிவபூஜாதூரந்தரனும், விபூதிருத்திராக்ஷரனும், பாவமில்லாதவனுமான சுகிரனென்னும் பிராமணன் இருந்தனன். அன்னவன் கிருஷ்ணன் வைகுந்தமடைந்த பின் கலிவாழை அதிகரிக்கத் தெந்தவிடங்களிலும் பாவிசுளாகவிருப்பதைக் கண்டு இந்த யுகதர்மம் நம்மையும்பற்றி நரகமடையச்செய்யும் ஆதலால் பரமசிவனைச் சரணமடைவோமென்று தன்னிடம் விட்டுத் தீர்த்த யாத்திரை செய்வானாகி புறப்பட்டுப்போக பிள்ளைக் கலியுருஷன் கருநிறத்தையுடையவனாகக் கையிற்கத்தியை பிடித்துக்கொண்டு தன்னை அடத்தி வருவதைக்கண்டு பயந்து பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைச் செபித்தனன். அந்த ஜெபம் கேட்டுக் கலியுருஷன் மறைந்தான். மறைந்தவுடன் இன்னும் அவன் நம்மைத் தொடர்ந்துவருவானேவென்று ஒரு விருக்ஷத்தினடியிலுட்கார்ந்து திரும்பிப் பார்த்தான். பார்த்தபொழுது நெய்தூரத்தில் கலியுருஷன் வருவதைக் கண்டு கீழே விழுந்து முர்ச்சையடைந்து தெளிந்து முன் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தால் மறைந்தவன் இப்பொழுது கண்ணுக்குத் தோன்றுகின்றான். இன்னும் அந்தப் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தையே செபிப்போமென்று தியானத்துடன் செபிக்கக் கலியுருஷனைக் காணாகி சந்தோஷமடைய அப்பொழுது ஆகாயத்தில் ஓ பிராமணனே ! கலியுருஷனுள்ளே எவ்விதத்திலும் பிடிப்பான் ஆகையால் பஞ்சாக்ஷரக்ஷேத்திரம் தவிர மற்றெல்லாவிடங்களிலும் கலியுருஷன் வியாபித்திருக்கின்றபடிபால் நீ சீக்கிரத்தில் பஞ்சாக்ஷரத்தை அடைவாயென்று அசிரீரியுண்டானது. உடனே பஞ்சாக்ஷர ஜெபத்துடன் பஞ்சாக்ஷரத்தையடைந்து திரிகாலக் காவேரிஸ்நானம் செய்து வேதமாதாவாகிய காயத்திரி மந்திரத்தை ஆயிரத்தெட்டுருச் செபிப்பதோடு பஞ்சாக்ஷர மந்திரமும் செபித்து பிராக்ஷண நமஸ்காரத்துடன் பஞ்சாக்ஷரத்தினால்தெரிசித்து ருத்திரமந்திரத்துடன் ருத்திராபிஷேகம்செய்து சதா ருத்திர மந்திரத்தாற் ருத்திர

ரம் செய்தனன். செய்யவே பரமசிவன் பிரசன்னமாக சுசிகரன் நமஸ்கரித்தெழுந்து நின்று சுவாமின்! என்னைக் கலீயனுடாகு காத்தருளவேண்டுமென்ன சிவபெருமான் சுசிகரனே! எம்மிடத்திலுள்ள பயத்தால் கலிபுருஷன் இந்த ஸ்தலத்தில் வரமாட்டான், அந்தப் பயமுன்கில்லை. ஜப்பியேசரபதி, பஞ்சநதீசா, பிரணதார்த்திகரா! வென்று நீ செபித்தாற ஹறசொப்பனம் ஹஷ்டககிரகம், பூதப்பிரேதப்பிசாசம, விஷம், ஆபிராரம், தாரிதிரம், ஆக் கமிவைகள் நாசமாகும். அர்த்தோதயம மக்ராதயம் சூரியசந்திரகிரகணம் இந்த நாடகளில் பஞ்சநத காவேரி ஸ்நானம் செய்பவர்கள் பரதிரவியாபகாரம், இமசை, பரதாரகமனம் முதலான காயிக பாககத்தையும், கோட்சொல்லல், மாறுபடப்பேசல், குளுரமாகச் சொல்லல், ஆனவாசிகபாககத்தையும்; பரதிரவியத்தியாயம், பிறருக்கு நஷ்டத்தைபெண்ணல், விணகநகாரப்படுதல், ஆனமானசிக பாககத்தையும் போகசிக கோடி கோதானம் செய்த பலத்தைபடைவார்கள். அன்றியும் காவேரி ஸ்நானம் கங்காநதியிலும் நூறுபங்கு அதிகப் பலத்தையும் பூமிதான பலதையும் கொடுக்கும். பஞ்சநதக்ஷேத்திரத்தில் வளநிரம் தானியம், இடனியம், இவை முதலாகிய தானங்கள் செய்தவர்கள், ஆயுள்நுகுத்தி தனதானிய சம்பத்து புத்திர பெளத்திர சமயுத்தராக அனேக ரௌநகியத்தையடைந்து, பரத்திற்சிவலோகசாயுசியத்தை அடைவார்கள். அவ்விடத்து வித்தியாதவக விரதமுள்ள பிராமணன் புண்ணியபராலங்களில் தானபாத்திரனாவான். மகரங்கிராந்தி முதலாகிய புண்ணிய காலங்களில் காவேரி ஸ்நானம் செய்து, நமமை தெரிசித்தவர்கள் மோக்ஷமடைவது சத்தியம்; ஆதலால் நீ இந்த ஸ்தலத்தில் வசித்துப் புண்ணிய காலங்களில் காவேரி ஸ்நானம் செய்து, நமமை தெரிசித்தால் மோக்ஷமடைவாயென்று பரமசிவன் சொல்லிமறைந்தருளினான். அவ் வண்ணமே சுசிகரன் மரணபரியந்தம் திருவையாற்றில் வசித்து மோக்ஷமடைந்தான்.

௨௩-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨௪-வது தருமநாசன் சாரூபபதவியை அடைந்த அத்தியாயம்.

திரேதாயுகத்திற் கோதாவரி தீரத்தில் முற்கலவம்சத்திற் பிறந்த தர்மநாசனென்ற பிராமணன் வருஷாசிரம தாடகதை

விட்டு, விலக்கான காரியங்களைச் செய்து வந்தான். அவனுக்குத் தாமசொருபியாக ஓர் புத்திரன் பிறக்க அப்புத்திரனுக்குத் தரும சேதுவென்று பெயரிட்டுச் சாதகாமமுதல் உபநயன பரியந்தம் வேறோ பிராமணனாக செய்விச்சு, விவாகமுஞ் செய்வித்தான். பின் தருமசேது புண்ணிப கிரத்தியெனும் பிசுர்சுடன் விவோசனென்றும பிரசித்தியடைந் தான். அக்காலத நிலைத் தந்தையாகிய தரும நாசன் மகோகா விபாதிபாற் பீடிகம்பட்டுத் தனக்கு சிக்கிரத்தில் மரணம் நேருமென்று நிச்சயிசூரப, புத்திரனை யழைத்துத் தரும சேதுவே! நான் சொன்ன முகல் வருணச்சிரம தருமத்தை விட்டுப் பாவத்தொழிலகளிற் பிரிவிசூரப பாவஞ் செய்தலாயால்; நரக மடைவேனென்று என்னிருகம நடுங்குகின்றது. நான் நரகமடையாமற் செய்வான் கடமை யென்றான். அழைக்கெட்ட தரும சேது ஐயா! பிதூர்வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டியது புத்திரா கடமையாதலால், நான் செய்யவேண்டியதை சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்க தருமநாசன் புத்திரன் சொல்லியதிற் சந்தோஷமடைந்து, தருமசேதுவே! நான் மரணமடைந்தபின் என்னுடைய அஸ்திகளை இராமசேதுவில் ஸ்தாபனமடவண்ணினால் எனக்குத்தம சென்மங்கிடைக்குமென்றான். தருமசேது தந்தைசந்த்தோஷிக்க அவ்வாறே செய்கிறேனென்றுரைக்கவே சொல்கின்றேன் பின் மகோதரவியாதியாற் தருமநாசன் மரணமடைய அவன்பணையாரும் அனுமரணமடைந்தான். தருமசேது தாய் தாழையிருவரையுந் தகனம்பண்ணி, அநதியேஷ்டி முகல் சவுண்டி கரணபரியந்தஞ் செய்து ததுந்தவிற வருஷாப்திகபரியந்தஞ் சேஷ்கருமங்கையுஞ் செய்து, இருவர் அஸ்தியையும ஓர் பெட்டியில் வைத்தெடுத்துக்கொண்டு சேதுவை யுத்தேசிந்து, சிபமத்துடன் புறப்பட்டு வருங்காலையிற் பஞ்சநதமடைந்து, சங்கற்ப பூவமாகக் காவேரிநீரானம, சேதத்தர சிரார்த்தம், தர்ப்பண முதலியவைகளுஞ் செய்து சிவாலயமடைந்து பிரணதார்த்திகாரைத் தெரிசித்துப் பிரதக்ஷண நமஸ்கார ஸ்தோத்திரத்துடன் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை செபித்து, அன்றையத்தினமுப வாசயிருந்து; மறுநாட்பராணை செய்து, தன்னுக்கமவைக் கிருதார்த்தகாகவெண்ணி; ஸ்தலமான்மியத்தையுங் காவேரி மான்மியத்தையும் விசாரித்து தூர்வாசர்-கௌதமர்-சகாரந்தர்-வசிஷ்டர் முதலான ஆறுகோடி மகரிஷிகளும், அநேகஞ் சந்திராசிகளும், வானப்பிரஸ்தர்களும், பிரமசரிய ஆச்சிரமத்தர்களும், சோமயாகமுதல் மற்ற யாகங்கையுஞ் செய்துமுடித்த தீகூடங்களூந் ஆங்கு தவகசெய்வ

தைக்கண்டு, நாமுயிந்தஸ்தலத்திலொருமாதம் வசிப்போமென்றொரு வீட்டில் அஸ்திப்பெட்டியை வைத்துச் சயம்பாகத்காலேகவாரம் போசனஞ் செய்து, பஞ்சாஶ்டாசெபத்துடன் வசிக்கின்ற நாட்களில் ஓநாள் நித்திரை செய்கையில் சொப்பனத்திற்றன் பிதாவைச்சந்திரார்த்த சேகரனாகவும், சடாதாரியாகவும், முக்கண்ணாகவும், விபூதிதிரித்த சரீரமுள்ளவனாகவும் கண்டு எழுந்து நமஸ்கரித்து நோக்கி என் ஐயனே! யுனக்கிரத சிவசொருபம வந்தகாரணத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய தருமநாசன், நானிறந்தபின் எமதூதர்கள் இருப்புப் பாசங்களிற்கடடியெண்பத்தாரூயிரம் யோஜனே தூரமுள்ள பயங்கரமான எமமார்க்கத்திற் கொதித்த சேற்றிலும் கொதித்த மணலிலும், கல்லிலுமுள்ளிலும் முசலாயுதத்தாலடித்திழுத்தும், கல் மழையாலும் நெருப்புமழையாலும் வாதையடையச் செய்து பத்து நாடசென்று பதினோரநாற் எமலோகத்திற்கருகே போகையிற் பாவினாற் கடக்கக்கடாத வைதரணியென்னு நெருப்பாற்றைக்கண்டேன். அதிலிறங்கென்று எமபடாள் சொன்னதைக்கேட்டுப் பயந்தேன்; உடனே எமதூதர்கள் என்ணையதிற்றள்ளினூர்கள்; நானதிலொருநாள் முழுதுங் கிடந்து தத்தளித்தேன். பனிரெண்டாநாள் பசுவொன்று வந்து தருமநாசனே! நீ வைதரணி நதியைத் தாண்டவேண்டி யுன்புத்திரனாற் பனிரெண்டாநாள் சவுண்டி கரணத்திற் சதப்பிராமணனுக்குத் தானங்கொடுத்த பசு நான்; என்வலை நீ பிடித்துக் கொள்ளு, உன்னைக் கரையேற்றிகிறேனென்று சொல்லிற்று. அவ்வாறே நான் வலைப்பற்றிக்கொண்டேன். உடனேயந்த வைதரணி நதி குளிர்ந்து முழங்காலளவானது. கரையேறினவுடனெமதூதர்களென்னை யெமன் முன்கொண்டிபோய் விட்டார்கள். எமன் என்பாவகர்மத்தைத் தெரிந்து, என்னை நரகத்திற் பகனம் பண்ணிவைக்கும்படி யெமதூதர்களுக் குத்திரவுபண்ணினான். அப்படியே யெமதூதர்கள் நரகத்திலிருத்தினூர்கள். நானதிலொருவருஷமிருந்து வாதையடைந்தேன். ஒருவருஷமானபின் நரகம் சவர்க்கலோகம் போலானதுமன்றி இரத்ச் சரீரத்தையும் அடைந்தேன். அடைந்தவுடன் தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள் அப்பொழுது எமதூதர்களென்னருகில் வந்து நமஸ்காரஞ் செய்தெழுந்து, அஞ்சலிபத்தத்துடனினின்று, பிராமணைத்தமனே! நீ தவசீலனாயினைப் உன்னை நரகத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தி மரியாதையாகத் தன்னிடமழைத்துவரும்படி யெமன் எங்களுக்குத்திரவுகொடுத்தார், ஆகையால்

வரவேண்டுமென்றார்கள். நானவர்களோடு எமனருகில் வந்தேன். வந்தவுடன் எமனென்னைக் கண்டெழுந்து அர்க்கிய பாத்தியம் ஆசமன முதலான உபசாரத்துடன் நமஸ்காரஞ்செய்து பிராமணேத்தமனை! உன் புத்திரன் தருமசேது உன்னஸ்திகளை யெடுத்துக் கொண்டு சேதுக்குப் போனவன் திருவையாற்றிலொருமாதம் வசித்தான் அங்கவன் வசித்த புண்ணியத்தால் நரகவாதை நீங்கிவிட்டது, இனிச் சிவலோகமடைவாபென்று சொல்லியதோடு, உன் புத்திரனுக்கு நடந்தயாவுஞ் சொல்லவும் வேண்டுமென்றான். அதைக்கேட்டு நானிங்கு வந்தேன். நீ சேதுக்குப் போகவேண்டியதில்லை, யென்னைச் சிவலோகத்துக் கனுப்பும்போது எமன் தன் தூதர்களை யழைத்து, வேறெங்கேயாவது மரித்தவர்கள் தலைமயிராவது, அல்லது சாமபலாவது திருவையாற்றில் இரண்டு கடிசையளவு தங்குமாயின் அவர்கள் சிவலோக பதவியை அடைவார்கள்; அவர்களிடத்தில் நீங்கள் போகக்கூடாடுதன்று உத்திரவு தந்தான். பார்வதி ரூபத்தைப் பெற்ற உன தாயும் சிவரூபத்தைப்பெற்ற நானும் தேவ விமானத்திலேயிச சிவலோகம் போகின்றோம். நீ சுகமாக வாழக்கடவாயென்று ஆசீர்வதித்து மறைநகனன். தருமசேது சித்திரை தெளிந்தெழுந்தாசசரியமடைந்து, காவேரிக்குப் போய் ஸநானம் பண்ணி சிந்தியகருமங்களை முடித்துச் சிவாலயமடைந்து, சிவதேரி சனஞ்செய்து, அங்கெழுந்தருளியிருக்கின்ற மகரிஷிகளைக் கண்டு நமஸ்கரித்துத் தான் ராதகிரிக்கண்ட சொப்பனத்தைத் தெரிவித்தனன். அதைக்கேட்ட மகரிஷிகள் ஆச்சரியமடைந்து உடனே அவன் தாய் தந்தையின் அஸ்திவைக்கப்பட்டிருந்த பெட்டியைக் கொண்டு வரச்செய்து திறந்து பார்க்க அஸ்திகளெல்லாம் சிவசொரூபமாகக் காணப்பட்டு அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே பெட்டியினின்று நீங்கி பஞ்சநதீசப்பெருமான் அருட்குமியாகிய சிவலிங்கத்தினிடத்தே லீக்கியமாதலும் மகரிஷிகள் ஆச்சரியமடைந்து திருவருளை வியந்துகொண்டாட தருமசேதுவும் பேருவகையுற்று பஞ்சநதத்திற்றினே வானஞ் செய்துகொண்டிருந்தனன் ஏ அனவத்தியா! அறிந்துகொள்ளக் கடவாயென்று நாதசன்மாவானவர் கூறி முடித்தலும் அனவத்தியாதேவியானவள் பின்னரும் 'அன்னவரை வணங்கி சுவாயின்! ஒருவன் மாபாபியாயிருப்பினும் அவன் மாணமடைந்தவுடன் அவனை பத்தினி அவனோடுகூடவே அனுமாரஞ் செய்வாளாகில் அன்னவன் பபத்தினின்று நீங்கி மேலான பதவியைப் பெறுவானென்று சாஸ்திரங்கள் விதித்திருக்க இத்தரும

நாசன் மாத்திரம் அவன் பத்தினி அனுமரணஞ் செய்திருந்து நரக வேதனையை அடைதற்கு காரணமென அத்தனை ஒருவாறு கூழியருளல் வேண்டியென்று விண்ணப்பித்துக்கொள்ளா நாதசவ்மாவானவர் ஏ அனைவத்தியா! நான்கு வினாவியை உண்மணி! தருமநாசன் செய்துள்ள பாபத்துக்கு அளவிறந்த கழல்கோடி காலம கிடந்து வருந்தவேண்டியதிருக்க அவன் பத்தினியின் அனுமரணமானது அக்கொடுமையை நீக்கி ஒரு வருஷம் நரக வேதனையடையுமாறு செய்து சிவலோகத்தைதநது மேன்மை பெறச் செய்தது. தெரிந்துகொள்ளக் கடவாயென்று கூழி முடித்தனா. ஏ மகரிஷிகள் நன்குரைக் கடவீர்களென்று சூதபுராணிகள் அச்சரித்திரத்தை பூர்த்தி செய்து சில மிருகங்கள் உத்தமஜெனமத்தை அடைந்த சரித்திரத்தை கூறுவான புருந்தனா.

உ-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உருவது மிருகங்கள் உத்தம ஜென்மம் அடைந்த அத்தியாயம்.

ஓர் காலத்தி தரிசி மகரிஷியானவா கந்தமாதன பர்வதத்தினின்று புறப்பட்டு தனுக்கோடி வானாளு செய்து பஞ்சநத கேதந திரத்தை நோக்கிவருமா மாசுநதில் கழுதை, நாய், மான, முள்ளம் பன்றியாயிவானாரு மிருகங்களும கூட்ட மாய்வின்று தங்கள் தங்கள் குறைகளை மனிதா போலவாழ்பாற பேசிக்கொண்டு சிந்த மகரிஷியானவர் அத்தனைப் பாபத்து இவைகள் மிருகஜென்மமாக மனிதர்கள போலப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் காரணமென வென்று அவைகளாகிற் சென்று விசாரிக்க அம்மிருகம் நான்கும் மகரிஷியின் பாபத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி நவமின்! நாங்கள் பூர்வஜென்மத்திற் பிராமணர்களாகப் பிறந்து சகல சாஸ்திர பாண்டித்தியமுடையாராக விளங்கியும் குருமணியைப் புணர்ந்த பாபத்தால் நாய், ஜெனனத்தையும், பறிகுப்பிராமணனுக்கு வேதாத்தியயனம் செய்து வைத்த பாபத்தால் மான ஜெனனத்தையும், தாய் தந்தையரை அடித்து உபத்திரவஞ் செய்த பாபத்தால், முள்ளப்பன்றி ஜென்மத்தையும், சிவனடியாறை சிந்தித்த பாபத்தால் கழுதை ஜென்மத்தையும் அடைந்து ஏதோ புண்ணிய வசத்தால் மானிடபுருஷன் சஞ்சரித்துகொண்டிருக்கின்றோம். ஏ மகாமூர்த்தியாகிய மகரிஷி; தேவர்களை வம்பெயங்கள் தெரிவிக்கப் பெற்றமையால் இனியும் இம்மிருக

ஜென்மத்துடன் வருந்தா திருக்க ஓர்வழி காட்டியருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்துநிற்க, தநீசிமகரிஷிபானவாகிருபையோடு அவைகளை உடன்கொண்டு திருவையாற்றையடைந்து அவைகளை கோபுரவாயின் அருகே நிருத்தித்தான் காவேரிஸ்ரீமானரு செய்து செம்பொற்சோதீஸ் வரரைத தெரிசித்து வந்து தன் கமண்டலத்தில் நிறைந்துள்ள காவேரி தீர்த்தநதை ஸ்ரீ பஞ்சாகூர மந்திர பூர்வமாகப் புரோகிதிக் காணகு யிருகங்கனும் சேவாருபத்துடன் சுவாக்கலோகஞ்சென்று வாழ்ந்துகொண்டிருந்தவ. மகரிஷிகாள்! மிருகங்களுக்கும் பஞ்சநதிகூரத்திரம ரொமநிலைக பதவியைக் கொடுத்த தென்னில், மானிடஜென்மமுடையர் நிறைந்த அயிவோடு எம்பெருமானைப் பூஜித்து அத்தலத்தில் வாழ்வாராநாகில அவர்களடையும் பேற்றினை கூறவும்வேண்டுமோ அயிருதுகொள்ளக்கடவீர்களென்று சூகபுராணிகா அர்ச்சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து, மகரிஷிகாள்! இப்பஞ்சநதிகூரத்திரத்தில் முநநியடைந்தார் அளவை ஆதிசேஷ னாலும கணித்துக் கூறுவது அபிநாகும. ஏன் ஆசிரியர் கூறியவாறு இன்னும் எத்தனை கதைகள் கூறினும் அவைகள் யாவும் செமபொற் சோதீஸ்வரப்பெருமான் அடியாக்கருளபாலிதக அற்புதத்தையும் அன்னவருளால் அங்கு நூறுகலைபுடன் வசிக்கும் காவேரியின் மேன்மையையே விளக்கும் என முடித்து ஜெப்பியே, சுரமான்மியம் உறைத்த சரித்திரத்தைக் கூறுவான் புகுநனா.

29 -வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உசு-வது ஜெப்பியேச்சுர மான்மியம் உரைக்க அத்தியாயம்.

நாமசாரணயவாசிகாள்! கேட்கக்கடவீர்கள் பஞ்சநதிகூரத்திரத்திற்கு ஜெப்பியேச்சுரமென்ற பெயர் வந்த காரணம் முன்னமே கூறியிருக்கின்றோம். அவைநிற்க, அவ்விடத்து அகஸ்தியமகரிஷிபானவா பரம்பொருளைக்குறித்து தவம் செய்துகொண்டிருக்கவே சிவபெருமான் அன்னவாக்குக் காகி தந்தருளி, அகஸ்தியா! உனக்கு வேண்டும் வரங்களைக் கேட்கக்கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருள அகஸ்தியரானவா பரமன் பாதபதுமங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி சுவாயின்! அடியேற்கு தேவாரூடைய திருவடி தெரிசீனையன்றி மற்றொன்றும் தோன்றாதிருக்கவும், வாமனரூபத்தோடு புத்திமுத்தி சாதனமாபுள்ள பகத்தியையும் அளித்தருளவேண்டுமென்று கேட்க

டுக்கொள்ள, சிவபெருமான் அகஸ்தியா! இந்த சூரிய புஷ்கரணி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்வாயேல் அவை கைகூடுமென்று மறைந்தருளினர். உடனே சிவாக்களுயின்படி அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கவே தான் கைலாயசிகரத்தில் இருக்கக்கண்டு அத்பந்த சந்தோஷமுடையவராய் சிவசந்திதானஞ்சென்று பரம்பொருளை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ்செய்து நிற்க எம்பெருமான் அன்னவர்க்கு ஜீவன்முத்தி திசையைக் கொடுத்தருளினர். அப்பொழுது அதனைத் தெரிசிக்கவேண்டி அளவிறந்த தேவர் முதலிய யாவரும் ஆங்கு வந்திருந்தமையால் வடதிசை தாழ்ந்து தென்றிசையுடைய அதனைப் பரமசிவன் நோக்கியருளி அகஸ்தியரை அருகழைத்து நீ பூமிசமவத்தை அடையத் தென்றிசை செல்வாயெனவே மகரிஷியானவர் சிவபெருமானைப் பின்னும் வணங்கி எம்பெருமானே! தென்றாடு தமிழ்ப்பாஷையால் மிகச் சிறப்புடைத்தாயதே அதன் இலக்கணம் அறியாத யான் ஆங்கு எவ்வாறு செல்வேனென்று விண்ணப்பித்து நிற்க சிவபிரான தமிழிலக்கணத்தை உபதேசித்தருளி பொதிகாசலமடைந்திருக்கக் கடவாயென விடை கொடுத்தனுபுதலும் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு தென்றிசையை நோக்கி வருமபோது மார்க்கத்தில் அனைகருக்கு இடையூறியிருந்த விநகபர்வததைப் பூமியிலமுந்தசெய்தும் இவ்வவன், வாதாபி என்ற இருவரைக்கொள்ளும், கானவித்தையிற் றான் பெரியவன் நான் பெரியவென்று விவாதப்பட்டுக்கொண்டிருந்த தும்புருநாதரிருவரையும் அவர்கள் ஆங்குள்ள பளிங்குமலையில் வைத்திருந்த தாளம் அமமலையுருகிப் பிடித்துக்கொள்ளுமாறு இசை பாடி கர்வபங்கமண்ணியும், பின்னா தாளத்தோடு அம்மலையைப் பெயர்த்து மதுரைமாநகரத்தில் சாரதாபீடமாக விளங்குமாறு நிறு வியும், திருக்குற்றாலமடைநது ஆங்கு எழுந்தருளியிருந்த விஷ்ணு மூர்த்தியைத் தெரிசிக்கசென்றபோது ஆங்குள்ள வைஷ்ணவர்கள் மகரிஷியின் சிவவேடப்பொலிவைக் கண்டு பொழுது உட்செல்ல வெரட்டாது தடுக்க வைஷ்ணவ வேஷத்துடன் உட்சென்று விஷ்ணு வடிவை பஞ்சாக்ஷர மந்திரபலத்தால் சிவலிங்கமாக்கி வைஷ்ணவர்களை அவ்வூரைவிட்டு ஓடுமாறு செய்தும், கடாசியாய் பொதிகாசல மடைந்து மாணக்கர் பன்னிருவர்க்கும் தமிழிலக்கணத்தைப் போதித்து வீற்றிருந்தருளினர். மகரிஷிகாள் இவை நிற்க, சிவபெருமான் சைலாதிக்கு சாரூபபதவியும் சிவகணுதிபத்தியத்தையும் நந்திகேஸ் வரர் என்ற பெயரையும் கொடுத்தருளிய சரித்திரத்தை முன்னர் கூடியுள்ளேமல்லவா அதன் துடர்ச்சி கூறுகின்றோம கேட்கக்கட

வீரர்கள். பரமேஸ்வரன் நந்திகேஸ்வரருடன் கையையங்கிரிச்சிச்சென்ற வுடன் அனனவர்க்கு சிவதீக்ஷை செய்து வீற்றிருந்தருள சனற்குமார மகரிஷி அதையறிந்தவராய் அங்கு வந்துசேர்ந்து ஈஸ்வரனைப் பன்முறை வழங்கி எம்பெருமானே! அடியேற்கும் சிவதீக்ஷை செய்வித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க பாஞ்சடர் நந்திகேஸ்வரராஜ் அன்னவர்க்கு சிவதீக்ஷை செய்வித்து ஏ சனற்குமாரா! இன்று முதல் நீ நந்திகேஸ்வரனது மாணக்கன் என்றழைக்கப்பெருவாய் உன்னிடம் செல்லென ஆக்ரூபித்தருளி உடனே நந்திகேஸ்வரருக்கு திருக்கல்யாணம் செய்துவைக்கவேண்டுமென்ற திருவுளங்கொண்டவராய் வசிஸ்ட மகரிஷியின் பெளத்திரியாகிய சுயசையை திருமழபாடி என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் பங்குனிமாதம், சுக்கிலபக்ஷம், தசமி, புனர்பூசநக்ஷத்திரம்கூடிய சபதினத்தில் மணம் புணர்வித்து உலகத்தவர்க்கு கல்யாணமகோத்சவம் இங்ஙனம் கொண்டாடுதல் வேண்டுமெனத்தெரிவிப்பார்போன்று உமையம்மையார் சமேதமாய் மணமக்கள் இருவருடனும், சகல வாத்திய கோஷங்களுடனும் நந்திபிருங்கி முதலிய சிவகணநாதர்களும், சிவபக்தியில் சிறந்த அடியவர்கூட்டங்கள் சிவநாமசங்கீர்த்தனைகோஷத்துடன் பின்தொடர்ந்து வரவும் கொளசிகாச்சிரமமாகிய திருப்பழனம், கௌதமாச்சிரமமாகிய திருச்சோற்றுத்துரை, வியாசராச்சிரமமாகிய திருவேதிகுடி, பச்சிமத்திருச்சநிதியையுடைய திருக்கண்டியூர், திருப்பூந்துருத்தி, திருநெய்த்தானம் ஆகிய ஆறு திவ்ய க்ஷேத்திரங்களின் வழியாய் முறையே, ஆப்தசகாயேஸ்வரர், ஓதவனேஸ்வரர், வேதநாயகேஸ்வரர், வீரட்டேஸ்வரர், புஷ்பவனேஸ்வரர், கிருத்தானேஸ்வரர், ஆகிய அறுவரும் எந்நிகொண்டழைத்து வழிவிட தீவர்த்தி மத்தாப்பு வானவேடிக்கை முதலிய வைபவங்களுடன் உலாப்போந்து பஞ்சநகக்ஷேத்திரத்தில், எழுந்தருளினவராய் வீற்றிருந்தருளினர். மகரிஷிகாள்! இம்மகோத்சவத்தில் காவேரி ஸ்நானம் செய்து நியமம் உடையாராய் எம்பெருமானோடு தேவார திருவாசக பாராயணம் செய்துகொண்டு பிரதக்ஷணமாக வருவோர் இகத்தே புத்திரப்பேறு முதலிய சம்பத்தினையடைந்து மறுமையில் எம்பெருமான் சரண நீழலில் வாழும் பெரும் பேற்றினைப்பெற்றுய்வார் இதுவேத சம்மதமாகும் ஆயிர்துகொள்ளக்கடவீர்கள். இது நிற்க நியமேசர் என்ற ஓர் யோகீஸ்வரர் சிவாலயத் திருப்பணி செய்துகொண்டு காவேரி நதியின் தென்கரையில் வசித்துக்கொண்டிருந்து சிலகாலஞ் சென்றபின் யோகத்திலமர்ந்து அளவிறந்த காலம் நிஷ்ட

டை கலைபாது நின்றவிடவே அன்னவர் வீற்றிருந்த பர்னசாலையோடு பூமி ஓர் மனைமரப் பிரமாணம் உயர்ந்து மூடிக்கொண்டது. அவ்வாறாக அப்பொழுது அரசு செய்துகொண்டிருந்த அசிதபசியென்னும் சோழராஜகுலவாசதரங்க சேனையுடன் திருகு விஜயஞ்செய்து வரும்பொழுது அவ்விடம் வருகவுடன் ரதம் செல்லாது தடைபட ஆச்சரியமடைந்தவனாய் நிக உயர்ந்த அம்மேட்டை வெட்டிப்பரிசோதிக்கையில் யோகிஸ்வரரைக்கண்டு பயந்த சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து பணிந்து நிற்க யோகிஸ்வரா அன்னவனை வாழ்த்தி நீ எவ்விடஞ் செல்லினும் ஜெயப்பிரதாபத்தோடு வாழக்கடவாயென்று ஆசீர்வந்தது. அனுப்பிவிட்டுப் பின்னரும் சிவத்தியானத்திலிருந்து பஞ்சநதேசப் பெருமான் திருவருளால் ரிஷபத்தின் திருப்பாதம்பதிந்த நான்கிடத்தும் கருப்பஞ்சூறு, கற்கள், சுண்ணாம்பு, திரவியம், நான்கும் கிரகநிருப்பாகையறிந்து அவைகனால் பஞ்சநதேசப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் சீவலயத்திருப்பணி செய்து சிலகாலஞ் சென்றபின் எஸ்வரனது சரணாவிந்த நிழலைப் பெற்று வாழ்ந்திருந்தனர். மாரிஷிகள் அயிர்த்துகொள்ளக் கடவீகரென்று சூக்புராணிகள பஞ்சமாமாயிபத்தைப் பூத்தி செய்து முடிக்க மகரிஷிகள் அளவிறந்த மகிஷியுடைராய் சூக்புராணிகரை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு பஞ்சநத தேசநகிரம் அடைந்து காவேரிஸ்ரானம் எஸ்வர தெரிசனம் பஞ்சாகூந ஜெயம் முதலியவைகளைச் செய்து கொண்டு அத்தலத்திலேயே வசித்து சிவசாயுச சியத்தைப் பெற்று வாழ்ந்தனர்.

பிரயோஜனம்.

சீர்வளரையாறதனிடையெடுத்துத் தேவதேவோத்தமன், அடியார் நார்வளருள்ளக்கோவில்புக்குறைவோன, நாரணமேரடியுக்காணாதார்வளர்பதத்தன், சரணாகையதைத்தண்ணலிக்காவிரிபடிந்து ஏற்பெறவணக்குந்தன்மையென்றுமின்பவீட்டைந்துவாழ்குவரே.

கிறப்புற்றோங்கும் பஞ்சனகேசுத்திரத்தில் வசித்து காவேரிஸ்ரானஞ் செய்து அறம்வளாதத நாயகியா சமேதராய் யெழுந்தருளியிருக்கும் செம்போற்சோதிசுவர்ப் பெருமான் பாதுசேவைக்கு உரியவர் மேலான மோகூவீட்டை அடைவா.

பஞ்சநதமான்மியம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றிப்பலம்.

திருஞா வாசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரம்.

திருவையாறு - பண் - தக்கராசம்

திருச்சிற்றிப்பலம்.

தலையாமகியிவற்றந்நூ, தலையாசடையாசி மாதும்
மலையாசமுமாமணிசந்தை, தலையாபுனலிசேருமையாதே. (க)

மதிமொன்மியகொனறையதன, மதிமொன்றவதைசுவாமியு
மதியினனெடுகொடியமடம், மதியமபரிவின்மலையாதே. (ம)

கொக்கின்னிழகின்னெடுவனளி, புகுகசடையாகுட மாதும்
திக்கினிசைதேவாவணநாமம், அக்கினனரைபாசையாதே. (ந)

சிறைகொண்டபுரமவைசிகதக், கறைகொண்டவர்காதலசெய்கொயி
மறைகொண்டநலவானவாதமந், வறையுமொலிசேருமையாதே. (ல)

உமையாரொருபாகமாதாகா, சமையாவவசாவிமாதும்
மமையாருடல்கொதாமுததம், மமையாவறமாதலையாதே. (ரு)

தலையின்னெடுமாலையணந்நூ, தலையொண்டதொகையினாசொவா
தலையொண்டமனத்தவாநித்தம், மலையொண்டுவணங்குடையாதே. (ர)

வரமொன்மியாமல்கொன்றன், வரமொன்றையறுதநவாசெர்வாம்
வரைவின்மலையாதருமொனனி, வரவங்கொடுசேருமையாதே. (ர)

வரையொன்றெடுதகவரககன், வரமங்கொடுநித்தவாசெர்வு
வரையின்மலையாதருமொனனித திசைதன்னெடுசேருமையாதே (ர)

சங்கத்தவனுமயிவாமம், பொங்குஞ்சடவானலாகொயில
கொங்கிற்பொலியுமபுனலகொண்டு, அங்கிக்கெதிர்காட்டுமையாதே.

துவரையாதேதாலுபையர்கள், கவர்வாய்மொழிகாதலசெய்யாதே
தவராசர்கடீமரையானே, தவராதமணயந்தனையாதே. (ர)

கலையார்கலிக் காழியாமன்னன், னலமார்திருஞானசம்மந்தன்
 னலையாபுனலுருமுமயாறறைசு, சொலுமலைவல்லாதுயாவிடே. ()

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுவாமிபெயா - செம்பொற்சோதிவவரா, தேவியா - ஆறம்வளாததநாயகியம்மை.

திருவையாறு திருவிராகம் - பண்-வியாழக்குறிஞ்சி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாணிநதவரருவினைபறந்துத்தருளசெயத்
 துணிந்தவனரேறொலொடுதூறுதைமார்பினிந
 பிணிந்தவனரவொடுபேரெழிலாமைகொண்
 டணிந்தவனவளநகரந்தணையாதே. (க)

சீர்ததிமிக்கவனகாகிளரொளியுடடப்
 பாரத்தவன்பனிமதிபடாசடைவைத்துப்
 போந்தவன்கரியுரிபுவியதளாவரை
 யாரத்தவன்வளநகரந்தணையாதே. (ச)

வரிந்தவெருசிலைபிடித்தவவுணாதமவளநக
 ரெரிந்தறவெய்தவனெழிழிகழ்மலாமே
 விருந்தவன்சிரமதுவிமையவர்குறைகொள
 வரிந்தவன்வளநகரந்தணையாதே. (ங)

வாய்ந்தவல்லவவுணாதமவளநகரெரியிடை
 மாய்ந்தறவெய்தவன்வளாபிறைவிரிபுன
 ரேய்ந்தெழுசடையினன்றென்மறையாறங்க
 மாய்ந்தவனவளநகரந்தணையாதே. (சு)

வானமாமதிபுல்குசடையிடையரவொடு
 தேனமுகொனறையன்றிகழ்தருமார்பினன்
 மாணினமனவிழிமங்கையோர்பாகமு
 மானவன்வளநகரந்தணையாதே. (ரு)

முன்பனைமுனிவரோடமரர்கடொழுதெரு
 மின்பனையிணையிலவிறைவனையெழிழிக
 டெழுன்பொணையேதமில்வேதியர்தாந்தொழு
 மன்பனவன்வளநகரந்தணையாதே. (சு)

வல்லிழைநலவுணர் தமவளநகடுரியிடை
 வெநதநீவொதவன்னிளங்குடியமாபிணிற்
 பநதமாடுமல்விரல்பகமதுகித
 னநதமில்வளநகரநதணையாதே. (௭)

விடைததவல்லரக்கனல்வெற்றினையெழுததலு
 மடித்தலததாலினைறயுநறிமறறவனது
 முடித்தலைத்தொளவைநெரிதரமுறைமுறை
 யடாத்தவன்வளநகரநதணையாதே. (௮)

விண்ணவாதம்மொடுவெங்கதிரோவன
 வெண்ணிலிதேவாகுநிநிறன்வழிபடக்
 கண்ணனுமபிரமனுங்காண்பரிதாதுப
 வண்ணறன்வளநகரநதணையாதே. (௯)

மருளுடைமனததுவன்சமணாகண்மாசுறு
 விருளுடையினைததுவாப்போவையிலுடகளுந
 தெருளுடைமனத்தவர்க்குதறன்பினறிண்ணமா
 வருளுடையடிசுடமந்தணையாதே. (௧௦)

நலமலிஞானசம்மந்தனதின்றமி
 முலைமலிபுனன்மலகும்ந்தணையாற்றினைக்
 கலைமலிதமிழிவைசுறறுவல்லாமிச
 நலமலிபுகழ்மிருநன்மையர்தாமே. (௧௧)
 திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - பண் - மேகராசக் குறிஞ்சி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புலனைநதும்பொறிகலங்கிநெறிமயங்கியறிவழிந் திட்டைமேலுந்தி
 யலமந்தபேதாகவஞ்சேலென்றருள்செயவானமருங்கேகாயில்
 வலம்வந்தமடவார்கண்டமாடமுழுவநிரமழையென்றஞ்சிச
 சிலமந்தியலமந்தமரமேறிமுகில்பார்க்குருதிருவையாதே. (௧)

விடலேறுபடநாகமரைக்கசைத்தேவெற்பபாயன்பாவையோடு
 மடலேறென்றதுவேறியஞ்சொலீர்பலியென்னுமடிகுள்கோயில்
 கடலேறித்திரைமோதிக்காவிரியினுடன்வநதுகங்குல்வைகித்
 திடலேறிச்சுகரிசங்கஞ்செழுமுத்தங்கீன்றலைக்குந்திருவையாதே (௨)

கங்காள்கயிலாயயலையாளாகான்பிராவாயாபகை
 பங்காளாதிரிசூலப்படையாளர்விடையாளாயிலுங்கோயில்
 கொங்காளப்பொழிணைமுநதுகூலாயாஸிறகுலாத்திக்குதனிங்கிசு
 செங்கானலவெண்குருகுணபங்கானலிரோதேருந்திருவையாறே. (௩)

ஊன்பாயமுடைதலைகொண்டேருநின்பலிககுமுல்வாருமையாளபங்கர்
 தான்பாயமுடையேறுசங்காணுத்தமுலுருவாதங்குங்கோயின
 மான்பாயவயலருகேமரமேழிமந்திபாய்மடுக்கிடோறு
 தேன்பாயின்பாய்ச்செங்கமலமொட்டலருந்திருவையாறே. (௪)

நீரோகூவிளமுநிலாமதியும்வெள்ளொருக்குநிறைந்தகொணறையு
 தாரோடுதனாகரநதைசடைக்கணிக்ந்தததுவனூதங்குங்கோயில
 காரோடிவிசுமபளந்துகடிநாலும்பொழிலிணைந்தகமழ்தாராவித்தி
 தேரோடுமரங்கேய்ச்சேயிழையாரடமாயிலுந்திருவையாறே. (௫)

வேந்தாகிவிண்ணவர்க்குமண்ணவர்க்குநெய்காட்டுமவிக்கிர்க்குநிப
 பூந்தாமரறுங்கொன்றைசசடைக்கணிக்ந்தபுண்ணியனூர்நண்னுயல்கோ
 காரதாரமிசையமைததுகாரிகையாரிசைபாடககவினாவத்தி யில
 தேந்தாமென்றறங்கேய்ச்சேயிழையாரடமாயிலுந்திருவையாறே. (௬)

நின்னுலாநெடுவிசும்பினெருங்கிவருபுரமுன்றுநீள்வாயமு
 சென்றுலாமபடின்தாட்குலையாளியலையாளிசேருங்கோயில்
 ஏனெறையங்குயிலையகல்கொழுமிரமலையாயநதுவாசம்லகு
 ய்க்கலையாரடிவருடாசெழுங்குருமபுகண்வளருந்திருவையாறே. (௭)

அஞ்சாதேகயிலாயயலையெடுத்தவங்ககங்காணறலைகபதது
 மைஞ்சாடுதொலையிபவடாதவனுக்கருள்புரிந்தமைந்தகோயி
 லிஞ்சாயலிளவதெங்கிபழமவிழவிளமேதியிரிந்தங்கோடிசு
 செஞ்சாயலிசுத்திருமுடிச்செங்கமலவயலபடியுந்திருவையாறே. (௮)

மேலோடிவிசும்பணவியினிலத்தைமிகவதழ்ந்துய்க்குநாடு
 மாலோடுநான்முகனுமயியாதவகைநினறேன்மன்னுங்கோயில்
 கோலோடக்கோல்வனையார்குத்தாடக்குவிமுலையா முகத்தினின்று
 செலோடக்கிலையாடசேயிழையாரடமாயிலுந்திருவையாறே. (௯)

குண்டாடுகுற்றுகக்கைச்சமணரொடுசாக்கியருங்குண்டெம்நில்லா
 மிண்டாடுமிண்டருகாகேளாதேயாளாயின்மேழித்தொண்ட
 மெண்டோள் முககண்ணமெம்மீசரிநைவரிணிதமருங்கோயில் [மே
 ளிசண்டாடுபுனற்பொன்னிச்செழுமணிகள்வந்தலைக்குந்திருவையா

முன்னம் விமலிழில் டைஞ்சுழையாற்றெறமெருபாணையந்தண்காழி
மனையிசைமறைநவனவனாநூனசமமகதன்மருவுபாட
வினையிசையாவைபததும்பசையுங்காவிசரடிபேததுவாக
—னையிசையோடமருல்கிறவெறிசெனறையதுவாரதாழாதன்றே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாயாறு - பண் - இந்தவம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கோய்க்கோமகநுரிகாவினமலைகூறாயர்
கோடுகங்கைகெய்வெண்பிறைகுதிமொருவனா
பாடலயிழைமுழுவகமுழுவாய்க்கலதபண்ணைகீசை
யாமொறுவல்லாதுமையாறுடைமையனே. (௮)

தன்மையாறுமறிவாநிலைதாமழிநிலைகீவ
நிலைனுமுலகுநிலைமீய்க்ககொருநாறுசுதிநாங்கு
துனைவாடையுவிளங்குலைபெயர்ப்புசுவ
ரானமாயுநதவறையாறுமையாறுடைமையனே. (௯)

கூறுபெயர்நுளைகொனைமுறைபதுமெவகண்டலை
மாழிவருவயினவளவாநிலைமாரிளவிகல
மேறுமேழிதழிவிவரிமையாடுதமுழித்தகவே
யாறுநாள்சுருசொன்றைமையாறுடைமையனே. (௧௦)

பண்ணினல்விமலிழியார்பவளத்தவாவாழிநு
ரெண்ணிகலஞ்சுணக்தாரிகளவேலவெறைகண்ணினர்
வண்ணம்பாடிவளிபாடிநதவமையிமொழிபாடவே
யண்ணல்கேடிகருநாறுமையாறுடைமையனே. (௧௧)

வேனலானைவெருவவுரிபேர்த்துமைபஞ்சவே
வானையூடறுசுருமமதிசூடியமைதனார்
தேனெய்ப்பாறயிரதெங்கினநீகருமயின்றெளி
யானஞ்சாடுமுடியாறுமையாறுடைமையனே. (௧௨)

எங்குமாகிநின்றனுயியல்லறியப்படா
மங்கைபாகக்கொண்டாறுமதிசூடுமைத்தனும்
பங்கமில்பதினெட்டொடுநானகுக்குணர்வுமா
யங்கமரறுஞ்சொன்றனுமையாறுடைமையனே.

திருஞ்சைமந்திரவாய்க்கள்.

ஓதியாரும, நிவாரிலலை யாதியுலகெலாரு
சோதியாய்நிறைநதான் ஈடாசசோதியுடசோதியான
வேதியாகிண்ணுகிமண்ணேடுடையிகாற்றுமா
யாதியாகிநின்றனுமைபாறுடையையனே. (6)

சூறவநாண்மலா கொண்டடியா வாழிபாடுசெய்
விரவுநீரணிவாரசிலதொண்டாநியப்பீவ
பரவீநாடொறுமபாடநமபாவபறைதலா
லரவமாத்துகநதானுமையாறுடையையனே (7)

உரைசெய்தொல்வழிசெய்தயியா விலங்கைக்குமன்
வரைசெய்தீதாளடாததுமதிசூடியமைநநனூ
கரைசெய்காவிரியின்வடபாலதுகாதலா
னரைசெய்தேகலையானுமையாறுடையையனே (8)

மாலுஞ்சோதிமலரா னுமதிகிலா வாய்மையான்
காலங்காம்புவிரங்கடிக்கையன்பொற்சுழல
கோலமாய்க்கொழுநதினறுபவளநதிரண்டேதா
ராலநீழலுளானுமையாறுடையையனே. (9)

கையிலுண்டுழல்வாருங்கமத்துவராதையான
மெய்யைப்போத்துழல்வாருமுரைப்பனமெய்யல
மைகொள்கண்டதெநனடோண்முக்கணுன்சுழல்வாழ்த்தவே
யையநதேதாநதளிப்பானுமையாறுடையையனே. (10)

பலிதிரிந்துழல்பண்டங்கன்மேயவையாற்றினேக்
கலிகடந்தகையாவகடறகாழியாகாவல
டுனூலிகொள்சம்மநதெனூண்டிழ்ப்பத்துமவல்லாரநள்பேய்
மலிகொள்கிண்ணிடைமன்னியசீரொறுவாரகனே. (11)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு திருவிராகம் - பண் - இந்தளம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்திகழ்மலைச்சிதுமியோடுமிகுதேச
ருருத்திகெழழிற்கயிலைவெற்பிலுறைதற்கே
விருப்புடையவற்புதரிருக்குமிடமேரார்
மருத்திகழ்பொழிற்குலவுவண்டிருவையாறே. (12)

கந்தமரவுந் துபுகையுந் தனில்விள சுகே
நிரதிரணுணார துபணியெநதைதாயிடமெங்குந்
சுநதமலியுந் சருமிடைந் தபொழில்சாரா
வநதவனினைந தணவுவண்டிருவையாதே. (௨)

கட்டுவடமெட்டுமுறுவட்டமுழவத்திற்
கொட்டுகரமிட்டவொலிதட்டுமவகைகநந்திக்
கிட்டபிகநட்டமவையிட்டவரிடஞ்சீர்
வட்டமதினூட்டிகமுழமவண்டிருவையாதே. (௩)

நண்ணியோர்வடந் தினிழனால்வா முனிவாக்கன
மெண்ணிலிமதைபாபொருள்விரித்தவரிடஞ்சீர் த
தண்ணிவமலிசந சமிலொடுந திவருபொன்னி
மண்ணினபிசைவந் தணவுவண்டிருவையாதே. (௪)

வென்முழிசு காருகன தாருயிரமடங்கக்
கனபிவருகோபமுதுகாளிகதமோவ
நினறுநடமாடியிடந் திமலாமேலான
மணறமைமலிசமுபொழில் கொளவண்டிருவையாதே. (௫)

நூதமெடுநீப பகாபலபாடநடமாடிப்
பாதுமுநலையரவுகொண்டணிபெறுததிக்க
கோதையரிபொபவிக்கொளும்பன்னிடமு
மாதனிமணங்கமமுடவண்டிருவையாதே. (௬)

துன்னுகுழன் மங்கையுமைநங்கைகளிவெய்தப்
பின்னொருகவஞ்செய் துழல்பிஞ்சுகணுமங்கே
யென்னசதிபென்றுரைசெயங்கண்ணிடஞ்சீர்
மன்னுகொடையாளாயில்வண்டிருவையாதே. (௭)

இாக்கமில்நூணாததொடுலகெங்குநலிவெம்போ
ரரக்கன்முடியுந் தலைபுயத்தொடுமடங்கத்
துரக்கவிரலிமசிமிதுவைத்தவரிடஞ்சீர்
வரக்கருணையாளாயில்வண்டிருவையாதே. (௮)

பாருத்துருவதாக்கிவிணடைந்தவனோர்பன்மீப்
பெருத்துருவதாயுலகிடந்தவனுமென்றுந்
கருத்துருவொணுவகைநிமிர்ந்தவனிடங்கார்
வருத்துவகைநீர்கொள்பொழில்வண்டிருவையாதே. (௯)

மாக்கியமடுகொண்டாமில்சமண்பதகர்புநாடி
சாக்கிபாகளென்றுடல்பொதிருநுநிரிவார்தா
நோககரிபதகனுவனிமபடிநீண்டிமலான
மாக்கமுற்றிடுபொழிவவண்டிருவையாடீற. (1)

வாசமலியும்பொழிலகொளவண்டிருவையாடி
வீசனையெழிற்புகலிமண்ணவையெயருவையா
பூசுரணுரைந்ததமிழ்ப்பதனாமினவவல்லவா
நீசமலிபதகரவாநீசமலவடிக்கீற. (2)

திருச்சிற்றம்பலம்.

வமயம.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசு வாழிகள் தேவாரம்.

திருவையாறு-பண்-காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாதாழிநைக்கண்ணியானைமலையானமகனொடுமபாடிப
போடுகாடுகாமநகைத்திபுருவாரவாமின்புருவே
யாதுஞ்சவடுபடாமலையாறடைகின்றபோது
காதனமடிப்பிடியோடுகுகளிறுவருவனகண்டேன்
கண்டேனவாதிருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (3)

போழிளங்கண்ணியினையேந்தினையானொடுமபாடி
வாழியம்போற்றியெனநேத்திவட்டமிட்டாடவருவே
ழிவலவனின்நேத்துமையாறடைகின்றபோது
கோழிபெடையோடுங்கடிக்குளிர்ந்துவருவனகண்டேன்
கண்டேனவாதிருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (4)

ளரிப்பிழைக்கண்ணியினையேந்தினையானொடுமபாடி
முரித்தவிலயங்களிட்டுமுகமலர்ந்தாடாவருவேன்
அரித்தொழுவுவள்ளருகியையாறடைகின்றபோது
வரிக்குயில்பெடையோடாடிவைகுவருவனகண்டேன்
கண்டேனவாதிருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (5)

பிறையிளங்குண்ணியினுணைப்பெய்வையாளொடுப்பாடித்
துறையிளம்பன் மலர் தூவித்தேதோகூகுறிரத்தொழுவே
னறையிளமபூங்குயிலாலுமையாறடைகின்றிபாது
சிறையிளமபேடையோடாடிசசேசவலவருவனகண்டேன்
கண்டேனவாதிருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (ச)

எடுமதிக்கண்ணியானைசீயந்திசுழையாளொடுப்பாடி
காடொடுநாடுமலையுங்கைநொழ்தாடவருவே
னாடலமாநதுறையினறவையாறடைகின்றிபாது
பேடைமயிலொடுங்கடிப்பிணைநதுவருவனகண்டேன்
கண்டேனவாதிருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (ஈ)

தண்மதிக்கண்ணியினுணைத்தையனலலாளொடுப்பாடி
உண்மெலிசிறதையனுகியுணராவுருகாவருவே
னண்ணலமாநதுறையின்றவையாறடைகின்றிபாது
வண்ணப்பகின்றிலொடாடிவைகிவருவனகண்டேன்
கண்டேனவாதிருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (ஊ)

கடிமதிக்கண்ணியினுணைக்காரிகையாளொடுப்பாடி
வடிவொடுவண்ணமிரண்டும்வாய்வேண்டுமொல்லிவாழ்வே
னடியிணையார்க்குங்கழலானையாறடைகின்றிபாது
இடிசுரலன்னதோரெனமிசைநதுவருவனகண்டேன்
கண்டேனவாதிருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (ஊ)

விரும்புமதிக்கண்ணியானைமெல்லியலாளொடுப்பாடிப்
பெரும்புலர்காலையெழுந்தபெறுமலகொப்பாவருவே
னருங்கலபொன்மணியுந்துமையாறடைகின்றிபாது
கருங்கலைபேடையோடாடிக்கலநதுவருவனகண்டேன்
கண்டேனவாதிருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (ஊ)

முற்பிறைக்கண்ணியினுணைமொய்குழலாளொடுப்பாடிப்
பற்றிக்கயிறறுக்கில்லென்பாடியுமாடவருவே
ன்றறநுள்பெற்றுநின்றாரோடையாறடைகின்றிபாது
நற்றுணைப்பேடையோடாடிநாரைவருவனகண்டேன்
கண்டேனவாதிருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (ஊ)

திங்கன்முதிக்கண்ணியானைதேதொழியாளொடுப்பாடி
டொங்குநாண்குங்கொலெகையெனக்கினியென்னைவருவே

னங்கிள மங்கையராடுமையாறடைமீன்றபோது
பைங்கிளிபேடையோடாடிப்பரந்துவருவகண்டேன்
கண்டேனவர் திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (10)

வளர்மதிக்கண்ணியினுனைவார்குழலாளோடுமபாடிக்
களவுபடாததேதார்காலங்காண்பான் கடைக்கணிக்கின்றே
னளவுபடாததேதாரன்போடையாறடைமீன்றபோது
விளமணமாகுதழுவினேறுவருகண்டேன்
கண்டேனவா திருப்பாதங்கண்டறியாதனகண்டேன். (11க)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கங்கையைச்சடையுள்வைத்தாகநிர்ப்பொய்யரவுமவைத்தாக
கிங்கைத்திகழவைத்தாகநிசைதிசைதொழுவும்வைத்தாக
மங்கையைப்பாகம்வைத்தார்மான்மயிமழுவும்வைத்தாக
ரங்கையுள்ளலும்வைத்தாரையணையாறனாரே. (க)

பொடிதனைப்பூசவைத்தார்பொங்குவெண்ணாலும்வைத்தார்
கடியுடையாநாகம்வைத்தார்காலனைக்காலில்வைத்தார்
வடிவுடைமங்கைதன்னைமார்பிலேர்ப்பாகம்வைத்தாக
ரடியினைதொழுவும்வைத்தாரையணையாறனாரே. (உ)

உடைதருகீளும்வைத்தாருலகங்களனைத்தும்வைத்தார்
படைதரும்ழுவும்வைத்தார்பாய்புலித்தோலுமவைத்தார்
விடைதருகொடியும்வைத்தார்வெண்புரிநூலும்வைத்தார்
ரடைதரவருளும்வைத்தாரையணையாறனாரே. (ஈ)

தொண்டர்கள்தொழுவும்வைத்தார்தாமதிசடையில்வைத்தார்
ரிண்டையைத்திகழவைத்தாரெமக்கென்றுமின்பம்வைத்தார்
வண்டுசேர்குழலினுனைமருவியோர்பாகம்வைத்தாக
சண்டவானவர்களேத்துமையணையாறனாரே. (ச)

வானவர்வணங்கவைத்தார்வல்வினைமாயவைத்தார்
காணிடையுடமுமவைத்தார்காமனைக்கனலாவைத்தாக
ரானிடையெந்துமவைத்தாராட்டுவார்க்கருளும்வைத்தாக
ராணியினுயிரைவவைத்தாரையணையாறனாரே. (சு)

சங்கணிகுழையுமவைத்தார்சாம்பல்மெய்ப்பூசவைத்தார்
வெங்கதிரெரியவைத்தார்விரிபொழிவினைத்துமவைத்தார்
கங்குலும்பகலும்வைத்தார்கடுவினைகடையவைத்தா
ரங்கமதேதாதவைத்தாரையனையாறனாரே.

(சு)

பத்தர்கட்கருளும்வைத்தார்பாய்விடையேறவைத்தார்
சித்தத்தையென்றவைத்தார்சிவமதேநினையவைத்தார்
முத்தியைமுற்றவைத்தார்முறைமுறைநெறிகளவைத்தா
ரத்தியினுரிவைவைத்தாரையனையாறனாரே.

(சு)

ஏறுகந்தேறவைத்தாரிடைமருநிடமும்வைத்தார்
நாறுபூங்கொன்றைவைத்தாராகமுமசையிலவைத்தார்
கூறுமைபாகம்வைத்தார்கொல்புலித்தோலும்வைத்தா
ராறுமோர்சடையிலவைத்தாரையனையாறனாரே.

(சு)

பூதங்கள்பலவும்வைத்தார்பொங்குவெண்ணீறும்வைத்தார்
சித்தங்கள்பாடவைத்தார்கின்றநகன்னனைவைத்தார்
பாதங்கள்பரவவைத்தார்பத்தர்கள்பணியவைத்தா
ராநியுமந்தம்வைத்தாரையனையாறனாரே.

(சு)

இரப்பவர்க்கிபவைத்தாரீபவர்க்கருளும்வைத்தார்
கரப்பவர்தங்கட்கெல்லாங்கடுநகங்கள்வைத்தார்
பரப்புநீர்கங்கைதன்னைப்படர்சடைப்பாகம்வைத்தா
ரரக்கனுக்கருளும்வைத்தாரையனையாறனாரே.

(சு)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாமு-பண்-திருநேரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குண்டனைய்ச்சமணரோடேகடிநான்கொண்டமலைத்
துண்டனையசுடர்கொள்சோதிதூநெறியாகிபின்ற
அண்டனையமரரேறேதிருவையாமறமர்ந்ததேதனே
தொண்டனையெழுதுன்பாதஞ்சொல்லீநான்யிரிகின்றேனே. (சு)

பீலிகையீடுக்கிநாளும்பெரியதோர் தவமென்றெண்ணி
வாலியதறிகள்போலமதியிலார்பட்டதென்னே
வாலியார்வணங்கியேத்துந்திருவையாமறமர்ந்ததேதனே
டாலியாடுவமுந்தநெஞ்சமழுகிதாமெழுந்தவாமே.

(சு)

தட்டிடுஞ் சாமணரோடே தருக்கிரான தவமென்றெண்ணி
 யொட்டிடுமனத்தினீரேயுமமையான செய்வதென்னே
 மொட்டிடுகமலப்பொய்கைத்திருவையாறமாந்தேதனை
 டொட்டிடுமுள்ளத்தீரேயுமமநானுகந்திட்டனே. (ந)

பாசிப்பனமாசுமெய்யாபலமிலாச்சமணரோடு
 நேசத்தாலிருந்தெருசைநீக்குமாறயியமாட்டேன்
 தேசத்தார்பரவியேதனாதிருவையாறமாந்தேதனை
 வாசத்தால்வணங்கவல்லா வலவினைமாயுமன்றே. (ச)*

கடுப்பொடியட்டிமெய்யிற்சருதிதேயார் தவமென்றெண்ணி
 வடுக்களோடிசைந்தெருஞ்சேமதியிலிபட்டதென்னே
 மடுக்களில்லாணையும்திருவையாறமாந்தேதனை
 யடுத்துநின்றன்னுநெஞ்சேயருந்தவருசெய்தவாறே. (ரு)

தூறவியென்றவமதேதாரேன்சொல்லியசெலவுசெய்து
 உறவினாமணரோடுமுணாவினிலணுணாவொன்றின்றி
 நறவமாபொழிபுல்கள்முழந்ததிருவையாறமாந்தேதனை
 மறவிலாநெஞ்சமேநவமதியுனக்கடைந்தவாறே. (சு)

பல்லுரைச்சமணரோடேபலபலகாலமெல்லாஞ்
 சொல்லியசெலவுசெய்தேதன்சொர்வனானினினைந்தபொது
 மல்லிகைமலநெஞ்சேசீலைத்திருவையாறமாந்தேதனை
 யெல்லியுமபகலுமெல்லாநினைந்தபொதினியாவறே. (எ)

மண்ணாளாவின்ணாளாமவணங்குவார்பாவமபோக
 ளண்ணிலாசசமணரோடேயிசைந்தையேழைநெருஞ்சே
 தெண்ணிலாவெழிக்குஞ்சென்னித்திருவையாறமாந்தேதனைக்
 கண்ணினாற்காணப்பெறுக்கருகிறீழமுடிந்தவாறே. (அ)

குருந்தமதொகித்தமாஹும்சுலமலர்மேவினானுந
 திருந்தாநபாதத்தோடுதிருமுடி காணமாட்டா
 ரருந்தவமுனிவரேதனாதிருவையாறமாந்தேதனைப்
 பொருந்திநின்றன்னுநெஞ்சேபொய்வினைமாயுமன்றே. (க)

அறிவிலாவாக்கேழையருவரையெடுக்கலுற்று
 முறுகினுன்முறுகக்கண்டுமுதறிவாளனேனாக்கி
 றிறுகினுன்விரலதொன்றால்நெரிந்துபோய்கிதைக்கில்விழ்
 வறிவினானுந்கள்செய்தான் திருவையாறமாந்தேதனை. (ஐ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு-பண்-திருநெரிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தானலா தூலகமில்லை சசகமீலா தடிமையிலை ந
கானலா தாடலில்லைக்கருதுவா தங்கருகரு
வானலா தருளுமில்லைவா குழன் மங்கையோடு
மானலா தூவா திலையைணையாறனாக்கே. (க)

ஆலலாவிருக்கையிலையருந்தவி முனிவாக்கன்று
நூலலாடுனடிவதிலை நுணடுபாருளாய்நதுகொண்டு
மா லுநான் முகனுங்கடி மலரடி வணங்கவேலை
யாலலாலமுதமில்லையையணையாறனாக்கே. (உ)

நரிபுரிசுடலை தன்னினடமலானவிறழலிலை
சுரிபுரிசுழலியோடுநதுணை பலாலிருக்கையிலை
தெரிபுரிசிறதையாகருத்தெளிவலாலருளுமில்லை
யரிபுரிமலாகொண்டேததுமையணையாறனாக்கே. (ங)

தொண்டலாற்றுணையுமில்லை நகேதாலலா துடையுமில்லைக்
கண்டலா தருளுமில்லைக்கலநதபின் பிரிவதிலையா
பண்டைநானமறைநர்காணுப்பரிசினெனெறெண்ணி
யண்டவானவர்களைத்துமையணையாறனாக்கே. (ச)

எரியலாலுருவமில்லையேறலாலேமலில்லைக
கரியலாலோர்வையிலைககாண்டடிசோதியார்க்குப்
பிரிவினலாமராசுடிப்பெருந்தகைப்பிரானெனேறேதது
மரியலாற்றேறியிலையைணையாறனாக்கே. (ஊ)

என்பலாற்கலனுமில்லையெருதலா லூர்வநிலைப்
புன்புலானாகாட்டி ற்பொடியலாறசாநதுமில்லைத்
துன்பிலாத்தொண்டாசுடித்தொழுதழுதாடிப்பாடு
மன்பலாடுபாருளுமில்லையையணையாறனாக்கே. (ஈ)

கீளலா லுடையுமில்லைக்கிளாடுபாறியரவம்பைம்பூண்
டோளலாற்றுணையுமில்லைத்தொத்தலாகின்றவேனிஸ்
வேளலாற்காயப்பட்டவிரருமில்லைமீளா
தாளலாற்கைம்மாறிலையைணையாறனாக்கே. (ஏ)

சுகமலாதடிமையில்லைத்தானலாற்றுணையுமில்லை
நகமெலாந்தேயக்கையானுண்மல்தொழுதுதூவி
முகமெலாங்கண்ணீர்மல்கமுன்பலிநகித்தத்துந்தொண்ட
சுகமலாற்கோயிலில்லையையணையாறனாக்கே. (அ)

உமையலாதுருவமில்லையுலகலாதுடையதில்லை
நமையெலாமுடையராவாநமையேநிமையில்லைக்
கமையெலாமுடையராகிகழலடிபரவுந்தொண்டர்
கமையிலாவருள்கொடுப்பாராயணையாறனாக்கே. (ஆ)

மலையலாவிருக்கையிலைமதித்திடாவரக்கன்றன்னைத்த
தலையலாநெரித்ததில்லைத்தவரைக்கீழடாத்து
நிலையிலாப்புகளவேவடெருப்பலால்நிரித்ததில்லை
யலையினாற்பொன்னிமன்னுமையணையாறனாக்கே. (இ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவைவயாறு - திருவீருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குறுவித்தவாகுற்றநோய்வினைகாட்டிக்குறுவித்தநோ
யுறுவித்தவாவுற்றநோய்வினைதீர்ப்பானுகந்தருளி
யறிவித்தவாறடியேனையையாறனடிமைக்களே
செய்வித்தவாதொண்டனைனைத்தன்பொன்னடிக்கீடுழியே. (க)

கூர்வித்தவாகுற்றநோய்வினைகாட்டியுங்கூர்வித்தநோ
யூர்வித்தவாவுற்றநோய்வினைதீர்ப்பானுகந்தருளி
யார்வித்தவாறடியேனையையாறனடிமைக்களே
சேர்வித்தவாதொண்டனைனைத்தன்பொன்னடிக்கீடுழியே. (உ)

நாக்கினவாசலமெனைகாட்டியுந்தண்டித்தநோய்
கீக்கினவாநெடுநீரினின்றேற்றினைந்தருளி
யாக்கினவாறடியேனையையாறனடிமைக்களே
நோக்கினவாதொண்டனைனைத்தன்பொன்னடிக்கீடுழியே. (ஈ)

நாருக்கினநான்றகலின்றியுமோட்ச்சலமதனை
நெருக்கினவாநெடுநீரினின்றேற்றினைந்தருளி
யுருக்கினவாறடியேனையையாறனடிமைக்களே
பெருக்கினவாதொண்டனைனைத்தன்பொன்னடிக்கீடுழியே. (ஊ)

இழிவித்தவாறிட்டநோய்வினைகாட்டியரிடாப்படுத்தாக்
கழிவித்தவாகட்டநோய்வினைதீர்ப்பான் கலந்தருளி
யழிவித்தவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
தொழுவித்தவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீடுழினையே. (ரு)

இடைவித்தவாறிட்டநோய்வினைகாட்டியரிடாப்படுத்தது
வுடைவித்தவாறுற்றநோய்வினைதீர்ப்பானுகந்தருளி
யடைவித்தவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
தொடர்வித்தவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீடுழினையே (சு)

படக்கினவாபடநின் றுன்பன் னானமபடக்கினேநா
யடசகினவாறதுவன்றுயுந்திவினைபாவமெல்லா
மடக்கினவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
துடக்கினவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீடுழினையே. (எ)

மறப்பித்தவாவல்லேநோய்வினைகாட்டிமறப்பித்தநோய்
துறப்பித்தவாதுக்கநோய்வினைதீர்ப்பானுகந்தருளி
யிறப்பித்தவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
சிறப்பித்தவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீடுழினையே. (அ)

துயக்கினவாதுக்கநோய்வினைகாட்டித்துயக்கியநோ
யியக்கினவாறிட்டநோய்வினைதீர்ப்பானிசைந்தருளி
பயக்கினவாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
மயக்கினவாதொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீடுழினையே. (கூ)

கறுத்துமிட்டார் ஈண்டங்கங்கைசடைமேற்கரந்தருளி
யிறுத்துமிட்டாரிலங்கைக்கிறைதனையிருபதுதோ
ளறுத்துமிட்டாறடியேனையயாறனடிமைக்களே
பொறுத்துமிட்டார்தொண்டனேனைத்தன்பொன்னடிக்கீடுழினையே. (ஊ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு பண்-பழந்தக்கராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விட்கிலேனடியேன்வேண்டியககாலியாதொன்று
யிடகிலேனமணர்கள் தமறவுகாடுகட்டலமந்தென்
றொடர்கின்றேனுன் னுடையதுமலர்ச்சேவடிக்காண்பா
னடைகின்றேனையாறற்காளாய்நானுயந்தேனே. (கூ)

செம்பவளத்திருவுருவர் திகழ்சோதிக்குழைக்காதர்
கொம்பமருங்குகாடிமருங்கிறகோலவனையாளொருபாகர்
வம்பவிழுமலர்க்கொன்றைவளாசடைமேல்லைவதனாகநத
அம்பவளனையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (2)

நணியானேசேயானேநம்பானேசெம்பொன்னின்
றுணியானேதோலானேசுண்ணெண்ணீற்றானே
மணியானேவானவாக்குமருநதாதிபபிணிதீரகரும
அணியானேயையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (3)

ஊழிசீதியாய்நின்றாயுள்சுவாருள்ளததாய்
வாழித்தீயாய்நின்றாய்வாழ்த்துவாவாயானே
பாழித்தீயாய்நின்றாய்படர்சடைமேறபனிமதிய
மாழித்தீயையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (4)

சடையானேசடையிடையேதவழிந்தண்மதியானே
விடையானேவிடையேறிப்பூமெரித்தவித்தகனே
யுடையானேயுடைதலைகொண்டேருநின்பலிக்குழலு
மடையானவையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (5)

நீரானேதீயானேநெதியானேகதியானே
யூரானேயுலகானேயுடலானேயுயிரானே
பேரானேபிறைசூழ்பிணிதீர்க்குமபெருமானென்
றூராதவையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (6)

கண்ணையம்ணியானாய்கருத்தானாய்அருத்தனா
யெண்ணையெழுத்தானையெழுத்தினுக்கேரியல்பானாய்
விண்ணையவிண்ணிடையேபுரமெரித்தவேதியனே
யண்ணையவையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (7)

மின்னையுருமானாய்வேதத்தின்பொருளானாய்
பொன்னையம்ணியானாய்பொருகடலவாயமுத்தானாய்
நின்னாரிருவர்க்குங்காண்பரிபரிமிசோதி
யன்னையையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (8)

முத்திசையும்புனற்பொன்னிமொய்பவளங்கொழித்துநதப்
பத்தர்பலர்நீர்முழுகிப்பலகாலும்பணிந்தேத்த
வெத்திசையும்வானவர்கொம்பெருமானெனவிற்றஞ்சும்
அத்திசையாமையாறற்காளாய்நானுய்ந்தேனே. (9)

கருவரைசூழ்நூலிலங்கைக்கோமானைக்கருத்தழியத்
திருவிரலாலுதகரணஞ்செய்துகந்தசுவமுர்த்தி
பெருவரைசூழ்வையகத்தார்பேர்நந்தியென்றேற்றது
மருவரைசூழையாற்றகாயாய்நானுய்ந்தேனே.

(ய)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிந்திப்பரியனசிந்திப்பவர்க்குச்சிற்றந்துசெநதேன்
முந்திப்பொழிவனமுத்திகொடுப்பனமெய்ததிருண்டு
பந்தித்துநின்றபழவினைதீர்ப்பனபாம்புகற்பி
யந்திப்பிறையணிந்தாடுமையாறனடித்தலமே.

(க)

இழித்தனவேழேழ்பிறப்புமறுத்தனவென்மனந்தே
பொழித்தனபோரெழிற்கூற்றையுதாதனைபாற்றவர்க்காய்
கிழித்தனதக்கன்கினரொளிவேள்வியைக்கீழ்முடிசெனறு
அழித்தனவாறங்கமானவையாறனடித்தலமே.

(உ)

மணிநிறமொப்பனபொன்னிறமன்னினயின்னிலவாய்க்
கணிநிறமன்னகயிலைப்பொருப்பனகாதலசெய்யத்
துணிமனசிலத்தராகித்தொடாந்துவிடாகுகொண்டாக்
கணியனசேயனதேவர்க்கையாறனடித்தலமே.

(ஈ)

இருடருதுன்பப்படலமறைப்பமெய்ஞ்ஞானமென்ஊம்
பொருடருகண்ணிழந்துண்பொருணடிப்புநீழந்த
சூருடருத்தம்மைப்பரவக்கொடுநகக்குழிநினை
றருடருகைகொடுத்தேற்றுமையாறனடித்தலமே.

(ச)

எழுவாயிறுவாயிலாதனவெங்கள்பிணிதவிர்த்து
வழுவாமருத்துவமாவனமாநகக்குழிவாய்
விழுவாரவர்தம்மைமீழ்ப்பனமீட்பனமிக்கவன்போ
டழுவார்க்கமுதங்கள் காண்கவையாறனடித்தலமே.

(ஊ)

துன்பக்கடலீடைத்தோணித்தொழில்பூண்டுகொண்டர்தம்மை
யின்பக்கரைமுகந்தேற்றுந்திறத்தனமாற்றயலே
பொன்பட்டொழுகப்பொருந்தொளிசெய்யும்பெய்ய்பொருந்தா
வன்பர்க்கணியன காண்கவையாறனடித்தலமே.

(஋)

கனித்துக்கலந்தேதார்காதற்கசினொடுகாணிவாய்க்
குளித்துத்தொழுதுமுன்னின்றபக்கரைக்கோதில்செந்தேன்
மெளித்துச்சுவைபழுதுட்டியமராகள்சூழிருப்ப
வளித்துப்பெருஞ்செல்வமாக்குமைய। நனடித்தலமே. (எ)

திருத்திக்கருத்தினைச்செவ்வேறுக்திசெறுந்துடலை
வருத்திக்கடிபவர்வாளெடுத்தோசசிமருங்குசென்று
விருத்திக்குழக்கவல்லோகடகுவிண்பட்டிகையிடொ
லருத்தித்தருந்தவரேததுமைய। நனடித்தலமே. (அ)

பாடும்பாண்டையுமொந்தையுமார்ப்பார்பரந்துபல்பேய்
கூடிமுழுவக்குளிகவிழுகெட்டச்சுழிரிக
ணிகெக்குழல்செய்யவையெளிபகிணப்பிணக்காட்
டூடுந் திருவடிகாண்கவைய। நனடித்தலமே. (க)

நின்போலமரர்கணீண்முடிசாய்த்துரிமித்துகுத்த
பைம்போதுழக்கிப்பவளந்தழைப்பபநாகநிபா
வென்போலிகள்பறித்திட்டவலையுமுதைபுபெல்லா
டிம்போதெனக்கொள்ளுமையணைய। நனடித்தலமே. (ஈ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு-திருவிருத்தம்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

மலையான்மடந்தைமனத்தனைவரோமருடமன்னி
நிலையாயிருப்பனநின்றோர்மதிப்பனநீணிலத்தப்
புலையாடுபுன்மைதவிரப்பனபொன்னுலகமுபளிக்கும்
அலையார்புனற்பொன்னிசூழ்ந்தவைய। நனடித்தலமே. (க)

பொலம்புண்டரீகப்புதுமலர்போல்வனபோற்றியென்பாற்
புலம்பும்பொழுதும்புணர்துணையாவனபொன்னைய
சிலம்புஞ்செறிபாடகமுருசெழுங்குண்கணித்திராளு
டிம்புந் திருவடிகாண்கவைய। நனடித்தலமே. (ஊ)

உற்றாரிலாதார்க்குறுதுணையாவனவோதிரன் ஊல்
கற்றார்பரவப்பெருமையுடையனகாதல்கெய்ய
கிற்பார்தமக்குக்கிளரொளிவானகந்தான் கொடுக்கு
மற்றார்க்கரும்பொருள் காண்கவைய। நனடித்தலமே.

வானைக்கடந்தண்டத்தப்பான் மதிப்பன மந்திரிப்பா
 ஞானைக்கழித்தனியக்கொண்டருள் செய்வனவுத்தமர்க்கு
 ஞானச்சுடராய்நடுவேயுதிப்பனநகைகயஞ்சு
 வானையுரித்தன காண்கவையாறனடித்தலமே.

(அ)

மாதர்மாணியமர்வனவானவர்மாமுகட்டின
 மீதனமென்கழல்வெங்கசசுவீக்கினவெந்நமனா
 தூதரையோடத்தூரப்பனதுன்பறத்தொண்டுபட்டார்
 காதரமர்வன காண்கவையாறனடித்தலமே.

(ஆ)

பேணித்தொழுமவர்பொன் னுலகாளப்பிறங்கருளா
 லேணிப்படிநெய்யிட்டிக்கொடுத்துமையார்முடிமேள்
 மாணிக்கமொத்தமுமகதமபோனறுவயிரமன்னி
 யாணிக்கனகமுடுமாக்குமையாறனடித்தலமே.

(சு)

ஓதியஞானமுஞானப்பொருளுமொலிசிறந்த
 வேதியவேதமும்வேள்வியுமாவனவின் னுமன் னுஞ்
 சோதியுஞ்செஞ்சுடர் ஞாயிறுமொப்பன தூமதியோ
 டாதியுமநதமுமானவையாறனடித்தலமே.

(எ)

சுணங்குமுகத்துத்துணைமுலைப்பாவைசரும்பொடுவண்
 டணங்குங்குழலியணியாவளைசுரங்குப்பிரின்று
 வணங்குமபொழுதுமவருதியபொழுதுமவண்காந்தனொண்போ
 தணங்குமரவிர்தமொக்குமையாறனடித்தலமே.

(அ)

சுழலாதுயர்வெயிற்சுட்டிடும்போதடித்தொண்டர் துன்னு
 நிறலாவனவென்றுநீங்கப்பிறநிலைகெடுத்துக்
 கழலாவினைகள் கழற்றுவதாலவனங்கள் தகத
 வழலாரொளியன காண்கவையாறனடித்தலமே.

(ஆ)

வலியான்றலைபத்துமவாய்விட்டலறவரையடர்சுது
 மெலியாவலியுடைக்கூற்றையுதைத்துவிண்ணோர்கண்முன்னே
 பவிசேர்புகடைப்பார்த்துப்பான னுளும்பலரிகழ
 வலியாநிலைநிற்குமையனையாறனடித்தலமே.

(இ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அந்திவட்டத்திங்கட்கண்ணியணையாறமர்ந்துவெந்தன்
புந்திவட்டத்திடையுக்குநினையுமுடையயன்பவே
சிந்திவட்டச்சடைந்குறையலம்பச்சிறிதலர்ந்த
நந்திவட்டத்தொடுகொவைறையளாவிநம்பணியே.

(க)

பாடகக்கால்கழற்கால்பருகிககதிருக்கவந்தி
நாடகக்கானங்கைமுன்செங்கணைந்தின் பின்னடந்த
காடகக்கால்கணங்கைதொழுங்காடெலங்கணயின்நகா
லாடகக்காலரிமானேர்வலவணையாறறணவே.

(உ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருக்குறுந்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிற்தவாய்தலுளாவ் வந்துசீரியன்
பொந்துவார்புலால்வெண்டலைக்கையினன்
முந்திவாய்தோர்முண்டிலேவல்பிடித்
தந்திவாய்தொபாயபரையாறரே.

(க)

பாகமலைகிழந்தனர்பான்மதி
போகவானையினீரூரிபோர்த்தவர்
கோகமலைகுலாய்தோர்கொன்றையு
மாகவானையஞ்சாடுமையாறரே.

(உ)

நெஞ்சமென்பதோர்நீள்கயந்தன்னுளே
வஞ்சமென்பதோர்வான்சுழிப்பட்டுநான்
றுஞ்சம்போழ்துநின்னமத்திருவெழுத்
தஞ்சந்தோன்றவருளுமையாறரே.

(ஈ)

கிணக்குநெஞ்சினுள்ளார்நெடுமாமதில்
அணைத்துமொள்ளமுல்வாயெரியூட்டினார்
பணைக்கைவேழத்துரியூடல்போர்த்தவ
ரணைத்துவாய்தலுளாருமையாறரே.

(ஊ)

பரியா நுண்ணியிப்பார்த்தற்கரியவா
அரிய்ப்பாடலராடலரன்றியுந்
கரியபண்டத்தாகாட்சிபிறர்க்கெலாம்
அரியிட்டுநாண்டர்க்கெளியரையாறரே.

(௫)

புலரும்போதுமிலர்பட்டபொற்சுடர்
மலரும்போதுகளாற்பணியசசிலர்
நிலரும்போதுமிலாததுமன்றியும்
அலரும்போதுமணியுமையாறரே.

(௬)

பங்கமாலேக்குழலியோர்பால்நிறக்
கங்கைமாலையாக்காதன்பைசெய்தவர்
பங்கமாலேமதியமுங்கண்ணியும்
அங்கமாலையுஞ்சூடுமையாறரே.

(௭)

முன்னையாறுமுபன்றெழுவினெலாம்
பின்னையாறுபிரியெனுமீபதைகாள்
மன்னையாறுமருவியமாதவன்
நன்னையாறுதொழ்த்தவமாகுமே.

(௮)

ஆனையாறெனவாடுகின்றான்முடி
வானையாறுவளையதுகாண்மினோ
நானையாறுபுக்கேற்கவனினைநுள்
தேனையாறுதிறத்தாலெயொக்குமே.

(௯)

அரக்கின்மேனியனந்தளிமேனியன்
அரக்கின்சேவடியாளஞ்சவஞ்சலென்
றரக்கனீரைந்துவாயுபலரவே
யரக்கினுனடியாலுமைபாறனே.

(௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருக்குறுந்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிற்தவண்ணத்தராய்த்திறம்பாவண
முந்திவண்ணத்தராய்ப்புமுநீறணி
சந்திவண்ணத்தராய்த்தழல்போல்வகை
ரந்திவண்ணமுடிவரையாறரே.

அந்நிபிபேபாதழகிபவண்ணமும்
 பந்திககலீனபபாயநகீதாநாண்ணமும்
 அந்நிவண்ணமுமாவரையாறே. (௩)

இருளின் வண்ணமுமேழிசைவண்ணமுஞ்
 சுருளிலவண்ணமுநீசுதிபிணவண்ணமு
 மருளுநாண்முநனமாலொடுவண்ணமும்
 அருளுமவண்ணமுமாவரையாறே. (௪)

இழுக்கின்வண்ணங்நளாகிபலெவ்நிழல்
 குழைக்குமவண்ணங்களாகிபுங்குடிபு
 மழைக்கண்மாமுகிலையவண்ணமும
 அழைக்கும்வண்ணமுமாவரையாறே. (௫)

இண்டைவண்ணமுமேழிசைநாண்ணமுந்
 தொண்டாவண்ணமுந்நீசுதிபிணவண்ணமுங்
 கண்டவண்ணங்களாயகனல்மாமணி
 யண்டவண்ணமுமாவரையாறே. (௬)

விரும்பும்வண்ணமும்தேதக்கின்வண்ணமுங்
 கருமபிணமெமொழிதகாரிகைவண்ணமும்
 விரும்புவார்வினைதீர்த்துமவண்ணமும்
 அரும்பின்வண்ணமுமாவரையாறே. (௭)

ஊழிவண்ணமுமொசுடர்வண்ணமும்
 வேழவிருரிபேராத்நீகார்வண்ணமும்
 வாழித்தீபுருவாகிபவண்ணமும்
 ஆழிவண்ணமுமாவரையாறே. (௮)

செய்தவன்நிருநீறணிவண்ணமும்
 சய்தனோக்கரிநாகியவண்ணமுங்
 ஸ்கதகாட்சிபார்பதோர்வண்ணமும்
 ஐதுவண்ணமுமாவரையாறே. (௯)

பரியா நுண்ணியிப்பார்த்தற்கரியவா
 அரியபாடலராலரன்மியுந்
 கரியகண்டததாகாட்சிபுறாக்கெலாம்
 அரியாதொண்டாக்கெளியரையாறீச.

(டு)

புலநுழியா ிசுடர்

திருவையாறு - திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆரார்திரிபுரங்கணீரூநோக்குமளையாழமுதேயென்றேனானே,
 க்ராமபூவாட்படையெனறேநதிக் குறம்பூதபாடபடையானேன்
 நேனானே, பேராயிரமுடையபெய்நேனானேபிறைகுடுபிடுங்குளுக
 னேயென்றேனானே, யாராவமுதேயெவணையாறனையெனறெனறே
 நானாரற்றினைகின்றேனானே.

(க)

நீவாயின்முப்புரங்கணீரூநோக்குந்தீப்தாபுரானையென்றே
 னானே, முவாயதிசூடிபென்றேனானே முதலவாமுக்கண்ணையென்
 னேனானே, யேவாசிசுலையானையெனறேநதிரேயிடுமபைககடனினறு
 யேறவாகுகி, யாவதிவனறமுன்புரியுமையாறனையெனறெனறான
 ரற்றினைகின்றேனானே.

(உ)

அஞ்சுண்ணவண்ணையென்றேனானையடியார்கட்காரமுதேயெ
 ன்நேனானே, நஞ்சனீசண்டலையென்றேனானேகாலலாகணன்பறை
 யேயென்றேனானே, செஞ்சுணரவுள்புகிருகதேநதநிறையுமுத
 மேயென்றேனானே, யஞ்சாதேயாள்வானையாறனையெனறென்
 னேநானாரற்றினைகின்றேனானே.

(ஈ)

தொல்லைத்தொடுகடலையென்றேனானேதுவங்குமிளம்பிறையா
 யென்றேனானே, யெல்லைநிறைநதாவையென்றேனானேயேழ்நரம்பி
 னின்னிசையடியென்றேனானே, யல்லறகடல்புகுகமுநதுவேணைவாங்கி
 யருள்செய்தாயென்றேனானே, யெல்லைமாமாறுவென்றேனானே
 யென்றென்றேநானாரற்றினைகின்றேனானே.

(ச)

இண்டைச்சடைமுடியென்றேனானையிருசுடர்வானத்தாயெ
 ன்நேனானே, தொண்டாற்றெழப்படுவாயென்றேனானேதுருத்திகே
 ய்துநானத்தாயென்றேனானே, கண்டங்கறுத்தானையென்றேனானே
 கலாநகரங்கண்ணானையென்றேனானே, யண்டத்துத்தப்பாலாமைய
 றனையென்றேனானேநானாரற்றினைகின்றேனானே.

(ஊ)

பற்றுப்புரமெரித்தாயென்றேனுனே
 நேறானே, கற்றுக்கணுவினாபென்றேனு
 யெனநேறானே, பற்றுநாடுகளை
 செய்தாயென்றேனுனே, பற்றுக்க
 ன்நேநானரந்தினைகின்றேனே.

(உ)

விண்ணோர்சிலையெனொன்றேறானேஎனினொரு
 ன்நேறானே, யெண்ணொருமெயிலேநிகையென்றேறானே யெகமபமெ
 யானேயென்றேறானே, பண்ணாமறையடிபெயர்செய்தானே பகபதி
 பானீற்றையென்றேறானே, யண்ணுவையாறானேயென்றேறானேயென
 நேறானேநானரந்தினைகின்றேனே.

(எ)

அவனென்றநானுன்னையாருநீரேயோயல்லையாண்மெயன்றே
 னானே, சிவனென்றநானுன்னையெல்லாருசொல்லெசெல்லவதருவா
 னெயென்றேறானே, பவனுகியெனானைகந்துள்வேறானையுண்ட
 வினையறுப்பாயென்றேறானே, யவனென்றையாறானேயெய்யாறானே
 யெனநேறானேநானரந்தினைகின்றேனே.

(அ)

கசசெய்கப்பனெயென்றேறானே கயிலையாகாரோடுயென்றே
 னானே, ந்சசனமனானெயென்றேறானேநீனையாமததுளாடு
 யென்றேறானே, யசசமப்பாதேநீறானேயென்றேறானே யுளகுவாருள்ளத
 தாயென்றேறானே, யசமபிணிநீசுமுடியாறானேயென்றேறானே
 நானரந்தினைகின்றேனே.

(க)

வில்லாடிவேடனெயென்றேறானே வெண்ணீறுமெய்க்கணிந்தா
 யென்றேறானே, செல்லையாகுநடையென்றேறானேகலையாகுநட
 யென்றேறானே, யெல்லாமையெனானுயிரிமெயென்றேறானே
 யிலங்கையாகோலானுயிரிதாயென்றேறானே, யல்லவினைநீக்கு
 மையாறானேயென்றேறானேநானரந்தினைகின்றேனே.

(ஐ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவையாறு - திருத்தாண்டகம்.

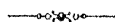
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஓசையொலியெலாமானாய்நீயெயுலகுசெகாருவருப்பின்றாப்பீரோ
 வாசமலெராமானாய்நீயேமலைபவமருகருபரிசுறாப்பீரேய
 பேசப்பெரிதுமினியாய்நீயேபிரானபடிபெனமேல்லைத்தாய்நீயே
 தேசவிளக்கெலாமானாய்நீயேதிருவையாறுகலாசெய்யொய்சோதி.

٥١٣

K A M B A R.

க ம ப நா ட ா .

கவி வணக்கம்.

அம்பரா வலிசடை யரன யன்முதல்
உம்பரான் முனிவரால யோக ராலயா
இம்பராற மிலிக்கரு மிராம வேழஞ்சோ
கம்பராம புலவரைக கருதும் சூதனுவாம்.

சம்ப நாடன் னுமைசெவி சாற்றுமுந்
கொம்ப னுடன் கொழுநனி ராமப்போ
பம்ப நாடழைக் குங்கநை பாசெயந்
கம்ப நாடன் கழலதலை யிறகொளவாம்.

தோற்றுவாய்.—கம்பநாடா சரித்ததை உள்ளபடி கோ
த்தெழுதுவதற்கான ஆக்கங்கள் ஒன்றாயின. பண்டைத்தமிழ்ப்
பாவலர் சரிதங்களைக் கோத்தெழுதலாவதான சாநனங்கள் எவை
தான் உள்ளன? “பழங்காலை, நூல்காலை, புதுக்காலை வெட்டா
தே” என்றெல்லிடுகின்ற நாட்டிலே உய்சரிதம் என்பதொன்
னுண்டோ? பலபோகளுடைய வரலாறுகளும் ஒரே அங்கிலே
வாத்தெடுத்தாறபோல ஒரு படிநதாகத்தானே இருக்கும். எவ
ரிடத்தேனுய சில குணங்கூறிய செயல்கள் சிறந்து தோன்றினால்,
அவைகள் கன்பரம்பரையிலே பாரிந்துத தூலித்துப் போகின்
றன. மாறசரியத்தால் உலககையேந்து உளிப்பிடி ஆவதும்
உண்டு. (Mackenzie) மெக்கன்சி என்னும் தண்டகதலைவர் இர
ண்டிலகை ரூபா வரையில் செலவிட்டுச் சேகரித்த ஏட்டுப்பிரதி
களும் பாவலர் நாவலர்களை முடியிருக்கும் அந்தகாரதைப் போ
க்கினபாடிலை. துரைத்தனப பணத்தை வாரியிறைத்துப் புரா
தன சிலாசாசன ஆராய்ச்சி செய்கின்ற விற்பனர்களும் தமிழ்ப்
புலவர்களுடைய ஜீவகாலக்கிரமத்தை இதுகாறும் ஆராயறை செ
ய்ததுமில்லை. ஆயினும் நிகழும் சகாப்தத்தின் ஆகியில் வந்த

மாணக்கர்கள் இருந்த நிலைமையில் இப்பொழுது நாமிருக்கவில்லை. அச்சியந்திரம் ஊன்றி வேர்கொண்டுவிட்டது. இருந்த இடமுந் தெரியாமல் பெட்டி-பேழைகளில் உக்கி மக்கிக் கிடந்த பழம்பனுவல்கள ஒவ்வொன்றும் அச்சியந்திரத்தின்மீது ஏறிவருகின்றன. சிலாசாசனங்கள் மூதலான சாதனங்களில் சிற்சில அச்சிற்கிடைக்கின்றன. புராதன புலவர்களில் சிலர் 'நாங்கள இன்னின்ன காலத்தவர்' என இப்பொழுது கண்ணெதிர்ப்படுகின்றார்கள். நம்முடைய மைந்தரும் அவர் மைந்தரும் அப்புலவர்களை இன்னும் நன்குரைக்கவும், புலவர் சரிதங்களையும் அவர்கள் இயற்றிய நூல்களையும் பலமுதத்தான ஆராய்வது இன்னும் நமக்குக் கைவந்திலாக நவமான காரியமாகவே இராநின்றது. நூல்களின் குற்றநற்றங்களை ஆராய்வதற்கான கருவிகள் நமக்கு இன்னுஞ் சாலநிலை, புராதன கவிகளை இக்காலத்தக கட்டலாக்கருவிகளான் அளந்து பாப்பதும் தக்கதொன்றன்று. ஆகவே இந்த வியாசத்தில கம்பநாடரது விவசரித்ததை விரிவாக ஆராயப்படுவதும் அவருடைய நூல்களின் தராதரங்களைப் பலபடத் தேடித் துருவிப்பாப்பதும் ஆன நோக்கம் இல்லை. ஏனென்க கவிராயர்களில் இவா எம்மாதிரி? ஏனென்க காவியங்களில் இவருடைய இராமாயணம் எம்மாதிரி? என்பன துணிவதே இந்த வியாசத்தின் ஒரு தலையான நோக்கம். இவருடைய புலமையினையும் குணங்குறிகளையும் இராமாயணத்தால் அறியக்கூடுமாயின் அவற்றை ஆராய்வதும் இந்த வியாசத்தின் ஒருபுடை நோக்கமாகும்.

காவியத்தியின் பூருவோத்தரம்.—தமிழிலக்கியத்தின் இறந்தகால சரித்ததை ஆராயப்புகுவோமாயின், ஆசிரியர் அகத்தியனார் காலத்துக்கு அப்பால் அடியெடுத்துவைக்க இயலாது. அக்காலம் தலைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ச்சி செய்த காலமாகும். அக்காலத்தில் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்னும் மூன்றுதமிழும் வழக்காடையனவாக இருந்தன. அம்முவகைத்தமிழையும் வகைப்படுத்தி அகத்தியனார் அகத்தியம் எனத் தமது பெயரால் ஓர் இலக்கணத்தை அருளிச்செய்தார். அவர் மாணக்கர் பன்னிருவரில் முதன்மைபெற்றவரான தொல்காப்பிய முனிவர், அகத்தியத்தின் இயற்றமிழ்க் கூறுபாட்டினை ஆதரவாகக்

கொண்டு தம்பெயரால் நொலகாபடியம் என்னும் இலக்கணத்தை அருளிச்செய்தாரா. அகத்தியமுதலாக ஏனை இலக்கணங்களெல்லாம் இறந்தனவாக, இன்னுகாரும் ஒருமுத்தளவும் சிதைவுறாது எஞ்சிநிற்பது இதற்கொல்காபடியம் என்னும் இலக்கணம் ஒன்றுமேயாம். நன்னூல சின்னூல முதலியவற்றைப் பெற்றெடுத்த இவ்விலக்கணம், எழுத்தையும் சொல்லையும் ஆராய்வதுடனே, பொருளிலக்கணத்தை நிரம்பவும் ஆராயுகின்றது. இப்பொருளிலக்கணம் ஒன்றுமே தலைச்சமகத்திற்கும் முற்பட்ட காலத்துக்கவிகள் கூறினபொருளைத் திறநதுகாட்ட வல்லதான திறவுகோலாய் இராயின்றது. அப்பொருளாவது, அகப்பொருளென்றும் புறப்பொருளென்றும் இரண்டு பாகுபாடுடையது. அவற்றுள், அகமாவது - “ஒத்த அன்பினராயிய தலைவனும் தலைவியும் தம்முட கூடுகின்றகாலத்துப் பிறந்து, அககூட்டம் நிகழ்ந்தபின்னா அவ்விருவராலும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமகருப் புலனாக இவ்வாழிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், எப்பொழுதும் உள்ளத்துணர்வில மாத் திரமே அதுபவிககப்படும இன்பமாம்.” [ஆகுபெயரிலக்கணத்தால் இன்பமபற்றி அகத்தே நிகழும் ஒழுககத்தை அகம் என்பர். அகம்-உள்.] “புறமாவது - மேற்கூறிய ஒத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி எல்லாராலும் அனுபவித்து உணரப்படுவதாய், இஃது இவ்வாழிருந்ததென்ப பிறர்க்கும் எடுத்துக் கூறப்படுவதாய், அஃதும் பொருளும் எனனும் இயலபினை உடையதாய்ப், புறத்தே நிகழும் ஒழுகாமாம்.” [ஆகுபெயரிலக்கணத்தால் அறமும் பொருளும்பற்றிப் புறத்தே நிகழும் ஒழுககத்தைப் புறம் எனப். புறம்-வெளி.] ஆகவே அக்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர்கள அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முன்றையும் பாட்டிலமைத்துப்பாடினர் என்பதுபோதரும். இடைச்சங்கத்து நூல்களிலும் கடைச்சங்கத்து நூல்களிலும் எனுகி நின்றனவற்றை ஆராய்ந்து பாககுமிடத்தும இது துணியப்படுகின்றது. தமிழ்நாட்டின கருப்பொருள் உரிப்பொருள்களை அமைத்து அறம் பொருளின்பங்களை விளக்கி அரசர்கள் வளஎல்கள முதலானோரது புகழினையும் சரிதங்களையும் விரித்துப்பாடிய நூல்கள் சொற்றொடர் நிலைசெய்யுள் பொருட்டொடர் நிலைசெய்யுள் எனவரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காவியம் என்னும் பெயராவது

காவியலக்ஷணமாவது தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டதில்லை. வடமொழியில்தானும் காவியம் என்பது, தொலைநாளில், கவியொருவன் பாடினதுயாது, அதுவே காவியம் எனப் பொதுவகையால் வழங்கினதல்லது யாதொருவகைப்பட்ட நூலைச் சுட்டிவந்ததில்லை. வான்மீகிமுனிவர் அருளிச்செய்த இராமாயணம் சிறப்பு வகையால் காவியம் என வழங்கப்பெற்றது. அதுமுதலாக அத்துறைப்பட்ட நூல்கள் வடமொழியில் காவியம் என வழங்கலாயின.

கடைச்சங்கத்தார காலத்திலே வடமொழிவல்ல ஆரியரும் தென்மொழிவல்ல தமிழரும் நெருங்கிப் பழகுவாராயினர். வடமொழிவல்லவர் தங்கள் கோட்பாடுகளையும் கருத்துக்களையும் தமிழர்களிடத்தில் எடுத்துப்பேசுவர். தமிழரும் வடமொழியை ஒதுவர். ஜைனரும் புத்தரும் இவ்விரண்டு மொழிகளிலும் கைவந்தவர்கள். இதனால் வடமொழிப்போகுகளும் கருத்துகளும் தமிழ்நூல்களில் விரவுவன ஆயின. தமிழ்க்கவிராயர்கள் வடமொழி நூல்களின் போக்கைப் பின்பற்றிக் கவிபாடுவாராயினர். இங்ஙனஞ் செயலுற்றவர்களில் மிகச் சிறந்தபெற்றவர் திருத்தக்கதேவா என்பவர். இவர செய்த நூல் சீவகசிந்தாமணி. அவர்தாம் இயற்றிய நூலில் ஜைனமத சித்தாந்தங்களை அங்கங்கே ஏற்றுவதனையே ஒருதலைக் கருத்தாகக் கொண்டவராயினும், வடமொழிக் காவியப் போக்கினைத் தமிழில் கொணர்ந்து கூட்டும் ஒரு சாரகருத்தினையும் நிறைவுறுத்தினார். சிலப்பதிகாரமுதலிய தமிழ்ப் போக்கே போககான நூல்களுடனே ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் இந்த வேறுபாடு நன்கு புலப்படும். ஜைனர்கள் இயற்றிய ஐஞ்சிறு காப்பியங்களும் இவ்வடமொழிப் போக்கினையே பின்பற்றினவாம். திருத்தொண்டர் புராணமுடையாரும் வடமொழிப்போக்கினையே யாண்டவர். கம்பநாடர் வடமொழிப் போக்கைப் பின்பற்றிய தமிழ்க்காவியங்களை ஒதி அவற்றின் கட்டுக்கோப்பின் மாமங்களை நன்குணர்ந்தவராகி, தமக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருந்த காவியங்களினுஞ் சிறந்த காவியம் பாடுவாராயினர். அதுமுதலாக அப்பால் பிற்காலத்துக் கவிராயர்களுக்குக் கம்பராமாயணமே மேல் வரிச்சட்டமாகிவிட்டது. சிந்தாமணி முதலாக இற்றைநாட் கா

வியங்குகள் இறுதியாக உள்ள எல்லாவற்றிற்கும் கம்பராமாயணம் சிபோரத்தினமாக விளங்குவதாயிற்று. இந்தச் சிறப்பினை உட்கொண்டே அக்காலத்தவர் கம்பநாடகை கவிச்சக்கரவர்த்தி எனக் கொண்டாடினார்கள். அவாநூலையும்,

அம்பிலே கிலையநாட்டி அமராக்கன நமுதமீந்த
தம்பிரா நெனைத்தானுந் தமிழிலே தாலையநாட்டிக்
கம்பநா கிடையவாளான கவிச்சக்கரவர்த்தி பாரமேல
நம்புபா மலைகாலே நரருக்கின் நமுதமீந்தான.

எனப் புகழ்ந்தார்கள்.

எடுத்துக்கொண்ட விஷயம்.—கவிச்சக்கரவர்த்தியா கின்ற இவா யா? இவர் எக்காலத்தவர்? அவாகாலத்து எனைப் புலவர்கள் எவா? இவர்க்கு ஒதலான நூல்கள எவை? அவற்றில் எவற்றால் இவா புலமை உருப்பெற்றது? இக்கவிராயரையும் இவர் புலமையினையும் சிறப்பெய்துவிந்த இராமாயணத்தின் முககியா மிசங்கள் என்ன? இவர் அருளிச்செய்த ஏனை நூல்கள எவை? இவகாககுறித்து இவர் இயற்றிய நூல்களால் ஏதேனும் அறிய லாகுமோ? முன்னே தோற்றுவாய் செய்தபடி இந்த வியாசத்தில் விடுக்கப் புகுந்த விஷயங்கள் இவ்வினாக்களேயாகும். கைககெட் டலான சாதனங்களின் சார்பைக் கொண்டு, ஒருதலைச் சார்பாக ஒன்றுங் கூறாமல், நடுவு நிலைமையாகவே இயன்றமட்டில் இவ் வினாக்களை இங்கு விடுக்க முயல்வேம். “எப்பொரு ளெத்தன் மைத் தாயினு மப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

ஆசிரியர் பெயர்.—தமிழாசிரியர்களில் எவருடைய பெ யர்தான் உளபடி வழங்குகின்றது? புராதன கவிச்சுவர்களுடைய பெயர்களெல்லாம் ஒட்டுபெயர்களாகவே இருக்கின்றன: அவ ரவர் பிறந்து வளர்ந்த நாட்டினடியாகப் பிறந்த இடப்பெயராதல் ஒன்று, குணங்குறிசெயற்கை விசேடத்தால் உண்டான காரண விடுகுறிப்பெயராதல் ஒன்று. இவ்வாசிரியா கதியும் இதுவாயிற் று. இவா கம்பர் என்றும் கம்பநாடர் என்றும் கம்பநாட்டாழ் வார் என்றும் வழங்கப்பெறுவர். கம்பர் என்பது ஏகாம்பரமு டையாரது பெயரின் மருஉ வென்பர் சிலர். காளி வரம்பெற்றுக்

கவிபாடுமுன்னே அயிவிலாச் சிறியரயக கம்பம்போல் இருந்தவராதின் இவரை ஏனைச்சிறர்கள் கம்பன் கம்பன் என்றழைத்துவந்த காரணத்தால கம்பர் எனப்படுவாராயினா என்பர் வேறு சிலர். இவருக்கு இளமையில் கல்வி பயிற்றுவித்த கணககாயரது கம்பங்கொல்லையைக் காத்துவந்த காரணத்தால கம்பர் எனப்பட்டார என்பாருமுளா. “குதிரைமாளத் தினனும் காளிங்கராயன், குதிரைமாளக் கொண்டுபோ” என்று முன்னேசொல்லிப்பின்பு “குதிரை மீளக்கொண்டுவா” எனக் காளிங்கராயன் குதிரையைச் சாகவும் வாழவும் பாடியதைக்கேட்டு, அரசன் இவரை வருவித்த வளவிலே இவரும் கம்பங்கொல்லையைக் காத்த கம்பத்துடனே சென்றாராக, இவரைக்கண்ட அரசன் “இக்கம்பனே அது செய்தவன்” எனக் கேட்டதனால் உண்டான பெயர் என்றும் உரைப்பர். கம்பநாடு இவருடைய முன்னோர்களது ஜன்ம தேசமாகையால, இவா கம்பா-கம்பநாடா என்று பெயாபெற்றவராயினார் என்பதே உண்மை. இவர் இராமபகதியில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டு வியந்த ஸ்ரீரங்கத்து விததுவானகர் இவரைக் கம்பநாட்டாழ்வாரா எனப் புகழ்ந்தாராகள. இவரைப் புகழ்ந்து பாடிய தனியன்களில் “கம்பநாடுடையவள்ளல” என்றும் “கம்பநாட்டாழ்வான் கவி” என்றும் வருவன இதற்குப் பொருந்தும். தஞ்சையில் இவர் திருவழுந்தூரில் பிறந்தவரென்பது, “மனறேபுகழநூ திருவழுந்தூர் வள்ளல” எனச் சடகோபரந்தாதியிலும் “சீரணிசோழநாட்டுத் திருவழுந்தூரில் வாழ்வோன்” என இராமாயணத் தனியன் ஒன்றிலும் வருவனவற்றால் ியப்படும. இப்பொழுது தோழந்தூர் என வழங்கும் திருவழுந்தூரிலே கம்பாமேடு என்று ஒருமனை வழங்கிவருவதும் இதனை வலியுறுத்துகின்றது.

வமிசமரபு.—இவர் ஒரு அரசனுடைய புதல்வர் என்றும் ஓச்சன் வீட்டில் வளர்ந்தவர் என்றும் சிலர் கூறுகின்றனா. திருவழுந்தூர்ப் பிடாரிகோயிற் பூசைசெய்யும் ஓச்சனுடைய பிள்ளையே எனக் கூறுவார் சிலர். இவர் தன்மகன் அம்பிகாபதியை அரசன் கொன்ற காரணம்பற்றிப் பழிவாங்கத் தருணம் பார்த்திருந்தவர், வேட்டையாடும்போது ஒரு யானையால் துரத்திவரப்பட்ட

ட அரசுகுமரனைக் “காட்டானைவிட்டாலும் கவியானை விடாது” என்று ஈட்டியால் குத்திக்கொன்றனர் என்பதொரு கதையைக் கொண்டு, இவா க்ஷத்திரியரல்லராயின் அங்ஙனஞ் செய்யத் துணியார என யுகித்து, இவரை இராஜவமிசததில் பிறந்தவர் என்பா. இவா உள்ளபடி க்ஷத்திரியராயின், தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் ஒரொருகால் இவரிடத்து உள்ளப்பற்றுடையராயிருந்ததனால், இவராயினும், இவர் புதலவராயினும், புதல்வர்ப் புதல்வராயினும் யாதொரு நாடடையாவது ஊராயாவது கொடுக்கப் பெறது, அரசியல நடத்தியிருக்கலாம். எல்லாரும் பாவலரும் நாவலருமாகத் தானே காலங்கழித்தனர். ஆகவே “மகனறிவு தந்தையறிவு” என்ற பிரமாணத்தைக்கொண்டு பார்க்குமிடத்தும் இவர் க்ஷத்திரியரல்லர் என்பதே துணியப்படுகின்றது. வெண்ணையல்லூர் சடையப்பமுதலியார் முதலாயினரும் மூவேந்தரும் கம்பருடனே சமபந்திபோஜனம் செய்ததாகவும், கம்பருடைய மாணுகரான ஏகம்பவாணமுதலியார் கம்பர் விடிலே சில நாளிருந்து விருந்துண்டதாகவும் கூறப்படுதலால், கம்பரை ஓசச ஜாதியைச் சோந்தவா என்பதும் பொருந்தாது. “உழுங்குலத்திற பிறந்தாரோ உலகுய்ப பிறந்தாரோ” என வேளாளரைப் புகழ்ந்து பாடிய ஏரெழுபதைக் கூலிக்கும்பாடியிருக்கலாம்; அல்லது “அழுவதுங்கொண்டு புலம்பாமனஞ் சுண்டதுமறைத்தே, ரெழுவதுங்கொண்டு புகழ்க்கம்பநாடனெழுப்ப” என்று தொண்டைமண்டலசதகச் செய்யுளின்படி ஏரெழுபதை வெண்குன்றத்தூர்த்தவளகிரி முதலியார் பொருட்டாகப் பாடியிருக்கலாம் என்று கொண்டு, கம்பரை வேளாளரல்லர் எனக் கூறவுங்கூடும். இவா தமது அன்னதாதாவான சடையப்பரை இராமாயணத்தில் பலவிடத்தும் புகழ்ந்தாரேனும், தாமும் வேளாளரல்லரே, திருவபிடேகப் படலத்தில் “வெண்ணெயூர்ச் சடையன் றங்கர் மரபுளோர் கொடுக்கவாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மெளலி” எனப் பாடப் பொறுப்பரோ? இஃதன்றியும், சடகோபரந்தாதியில் இருபத்தாறாவது கலித்துறையில், பூவைசிய குலோத்தமரான நம்மாழ்வாரைக் “குருகூரெங்கள் குலகொழுந்தே” எனக் கூற இயைவரோ?

இளமையும் கல்விப் பயிற்சியும்.—காளிங்கராயன் குதிரையால் இவர் காளிவரம பெற்ற கதையைப் பலரும் கேட்டிருப்பார்கள். ஒரு பிரமராக்ஷசனுடைய உபதேசத்தால் கம்பா கவிபாடுந் தெய்வப்புலமை பெற்றனரெனத் தொழுஞ் சூரீ வேலாயுதமுதலியாரா பதித்த ஏரெழுபது முகவுரையில் உரைத்திருக்கின்றது. இத்தன்மைத்தான கதைகளால் பெறப்படும் உண்மையாவது, அவர் இளமையிலேதானே கவிபாடுந்திறமுடையவர் என்பதேயாகும். இளமையில் சடையப் பழுவியாரா வீட்டில் வளர்ந்தபடியால் அம்முதலியாருடைய மைந்தரோடு இவரும் ஒரு கணக்காயரிடத்தில் சிறிது கலவிப்பயிற்சி செய்யப்பெற்றனா என்பதில் ஐயமின்று. இவா வரகவி என்று கூறுவாரா கூறுக. இவர் பல துல்களையும் படித்தவர் என்பதற்கு இவருடைய இராமாயணமே சான்றுபடும். மறறைப்படி இவர் இளமைப்பருவத்துச் செயல்கள யாதொன்றும் கன்னபரம்பரையாகத் தானும் வழங்குவதின்னு. முந்நூறுவருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த மகாகவியான ஷேகஸ்பியரைக் குறித்து இங்கிலீஷ் சரித ஆசிரியர்கள் என்ன விசேஷங் கண்டுபிடித்தது விட்டார்களா. ஷேகஸ்பியா பிறந்த தேதியே இன்னும் சந்தேக ஆஸ்பதமாகத்தானே இருக்கிறது. இங்கிலாந்தில் ஆதிகவியாகிய சாஸர் இறந்த வருஷம் இன்னும் துணிந்தபடி இல்லையே. ஆகவே கம்பா இளமையைக்குறித்து நாம் ஒன்றும் உணராமலிருப்பது அதிசயமாகுமா? கன்னபரம்பரையும் கட்டுக்கதையுமே வழக்காறான இந்த நாட்டில் கம்பருடைய கால வரையறையாயினும் பரும்படியாகவேனும் தெரிவதான சில ஏதுக்கள் உளவாயிருப்பது எவ்வளவு சிரேஷ்டம்.

•கம்பர்காலம்.—இராமாயணத் தனியன் ஒன்று

எண்ணிய சகாத்தமெண்ணுற் றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு
 நண்ணிய வெண்ணெயரல்லூர் தனனிலே கம்பநாடன்
 பண்ணிய விராமகாதை பங்குனி யத்தநாளில்
 கண்ணிய வரங்கர்முன்னே கவியரங் கேற்றினானே.

எனப்பாடியிருப்பது கொண்டு கம்பர்காலம் கிறிஸ்தாப்தம் 885-
 அதாவது 1000 வருஷத்துக்கு முற்பட்டதென்று சொல்லலாம்.

ஆனால், “ எண்ணிய சராத்திரமுதொற நெழின்மேம் சடையன் வாழ்வு ” எனறும் பிரதிபேத மிருத்தலால இது ஒரு தலையாத்துணி தல கூடாததாக இருக்கின்றது. இராமாயணத்தில் உத்தரகாண்டம் ஒட்டககூத்தர் பாடினது என்பது உலகப்பிரசித்தம். புகழேந்தியானவா ஒட்டககூத்தர் காலத்தவா என்பதற்கு

“ தூலார கலெவல்ல செயிபா டே பப கொடி ” யுரிய கோலா கலெகுட்டக கூத்தரே யன்றது சோலிபெனறு மேலார சாலிபொலை தெய்வர, சூர தேசெயறு வெண்துகொண்ட மாலார காபதெப புதித்திரி புத்திரெண்டை மண்டலமே.”

என்றறபோயது சான்றுகா உவனா.

“ பாசிர புலவா புதிதாட்டக கூத்தன் புலா புலா உயர் குடிகு குலேந்தநகர சோழ நோழியெனே கொல உயரே.”

என்ற தனிப்பாடலால் குலேந்தநகரச் சோழன் ஒட்டககூத்தருடைய மாணுகன என்பது தெரியப்படும. குலேந்தநகரச்சோழனை நோக்கி

என்று
 அடைந்தாராசா சபா நகரவா யுயர்
 நடந்தாயே சாலா நடி.”

- எனக் கம்பா கூறினதாகவும், புகழேந்தி அவனை நோக்கி,
 “ பதியும் புழு மெவாரு முண்டாயிரநாப பாரிணா
 சுழியுந் கிலையுந் சபலுமெனறு லக கங்கா ஐயா.”

எனக் கூறினதாகவும் தனிப்பாடல்கள வழங்கி வருகின்றன. இவையெல்லாம் குலேந்தநகரச் சோழனையே நோக்கினவாமாதலின், கம்பா, ஒட்டககூத்தர், புகழேந்திப் புலவா என்னும் மூவரும் அவ்வரசன் காலத்தினர் என்பது தேற்றமாம். II-வது இராஜேந்திர சோழனுக்கு I-வது குலேந்தநகர்கனென்று பெயர். அவன் கி. பி. 1063-ம் ஆண்டிலே அதாவது சாலிவாகன சகாப்தம் 985-ம் ஆண்டிலே சிங்காசனம் ஏறினான் என்றும், II-வது குலேந்தநகரச் சோழன் 1127-ம் ஆண்டிலே சிங்காசனம் ஏறினான் என்றும், 1894-வது வருஷத்து இங்கியன் ஆண்டிக்குவெரி (Indian Antiquary) என்னும இந்துதேச புராதன கலாவிசார பத்திரிகையின் அகடோபர் மாதத்துச சஞ்சிகையில் சோழர்க

ளுடைய தேதிகள் என்னும் தலைப்பின்கீழ் ஹலடஸ் எனவாய்ந்த யூரோப்பிய புலவர் நிர்ணயஞ் செய்திருக்கிறார். I-வது இராஜேந்திர சோழன், கம்பநாயும் ஓட்டனாரும் இராமாயணம் பாடி ம்படி ஏவினான் என்றும், I-வது குலோத்துங்கன் காலத்திலே இராமாயணம் அரங்கேற்றித்தென்றும் கூறுகின்றார்கள். ஆகவே கம்பர் சாஸிவாகன சகாப்தம் 985-க்கு முன்னும் பின்னும் இருந்தவா எனேறப்படுகின்றது. அமடிகாபதிகருக கலியாண மகோற் சவம் நடந்தேறுகையில் சடையப்பமுதலியாரா சிறிது காலந் தாழ்த்து வந்தமையின், இருக்க இடம்பெறாது சாலவககடையின் அருகில் நின்றதைப் பார்த்து வருந்திய தன் மனைவியை நோக்கிக் கம்பர் “என் ஐயனை வைக்குமிடத்தில வைப்பேன் வருந்தாதே” என்றதும், இவா அதுபதாவது பிராயத்தில காலகதியடைந்ததா ர் என்றதும் உண்மையானால், இவா நாற்பது பிராயத்துக்கு மேல் ஐம்பது பிராயத்துக்குள்ளாக இராமாயணம் பாடியிருக்க வேண்டும். ஆகவே இவா சிறிஸ்தாபதம் 11-வது நூற்றாண்டி ன் முன்பாகத்தில பிறந்தவா என்பது முடிவாகிறது.

ஒளவையாரும் இவருடன் எககாலத்தினர் எனக் கூறப்படு கின்றனர். இதைத் தலைகாட்டுவது இலகுவான காரியமன்று. “கானமயிலாடக் கண்டி ருந்த வான்கோழி” என்னும் வாக்குண் டா மடியில வருகின்ற ‘வான்கோழி’ என்னும் வார்த்தை இங்கி லீஷில் தாககி (Turkey) எனவும் வார்த்தையின் பிரதிபதமென் றும், அங்கிலேயா இங்குவருமுன்னா இங்கே வான்கோழி என்ப தொன்று கிடையாதென்றும், ஆகவே ஒளவையார சில காலத் துக்குமுன் னிருந்தவராதற்பாலர் என்றும் சில அங்கிலேயர் மன் றுய்கின்றனர். வான்கோழி என்பது நிகண்டு திவாகரங்களிற் காணாத சொல்லாக இருக்கின்றது. வின்ஸ்லோ அகராதியில் வான்கோழி என்பதற்குப் பெரியகோழி என்பபொருள் உரைத் திருக்கின்றது. சில ஆசிரியர்கள் வான்கோழி என்பதற்கு மேற் காட்டிய அடியில பெண்மயில என்பது பொருள் எனக்கூறுகின் றனர். இங்கனம் பொருளுரைத்த ஒருவர் “ஆண் ஆடுவதைக் கண்டு பெட்டை ஆடுமென்றும், ஆண் ஆடுஞ் சீர்போலப் பெட் டை ஆடாதென்றும், ஆண் ஆடி நின்றவுடன் பெட்டையும் நின் னுவிடுமென்றும், அறிந்து, இவ்வாறே உரைசெய்யலாயிற்று”

எனக் காரணமுங் காட்டிவிருக்கின்றனா. ஆகவே ஓளவையார் கொஞ்சகாலத்துக்கு முன் இருந்தவர் என்பது உறுதிப்படுவதில்லை.

சிலப்பதிகாரம் இரண்டாவது மதுரைக்காண்டத்தின் ஈழில்,

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவானைத்
தெய்வந் தொழுநதகைமை கின்னமால்—தெய்வமாய
மண்ணக மாதாக் கணியாய கண்ணகி
விண்ணக மாதாக்கு விருநது.

என்ற வெண்பாவிலும், மணிமேகலை சிறைசெய்த காதையில்,

“மாபெருந்தெய்வந் தோன்றிமடக்கொடி
நீகேளென்றே ரோரிழைக்குரைக்கும்
தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநறொழுமவன்
பெய்யெனப்பெய்யும் பெருமழையென்றவப்
பொய்யில்புலவன் பொருளுரைகேறாய.”

என்றவிடத்தும்,

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுந்தெழுவான
பெய்யெனப் பெய்யு மழை.”

என்ற திருக்குறளை உதகரித்திருப்பதனாலே திருவள்ளுவர் மேலைக் காவியங்கள் பாடுமுன்னரே இருந்தவரென்பது பெறப்படும். கதை ஒன்றுக்கொன்று தொடராச்சியாய் ஏககாலத்துச் செய்யப்பட்டன மேற்கூறிய சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும். அவற்றில் சிலப்பதிகாரத்தில் “கடல்குழிலங்கைக் கயவாகுவென்பான்” என்று கூறப்பட்ட அரசன் சிங்களத்திலே கி. பி. 113 ஆண்டிலே அரசியல் பெற்றானென மகாவமிசம் என்னும் சரித்திரத்திலே செப்பி யிருக்கிறது. ஆகவே வள்ளுவரை 1800 வருஷங்களுக்கு முற்பட்டவர் என்பது தெளிவாகின்றது. ஓளவையார் திருவள்ளுவருடன் பிறந்தவரென்பது கபிலரகவல் முதலியவற்றால் துணிந்தபடியாதலின் ஓளவையாரும் இறறைக்கு 1800-வருஷங்களுக்கு முற்பட்டவர் என்பது பெறப்படும். ஆகவே ஓளவையார் கிறிஸ்தாப்தத்தின் தொடக்கத்திலே பிறந்தவர் என்றவாறாயிற்று.

புறநானூற்றில் ஓளவையார்-பெயரால் 33-அகவல்கள் வரையில் காணப்படுகின்றன, அதனால் ஓளவையார் எப்படியும் கடை

சீசங்கத்தாரா காலத்தினரென்பது அறியப்படுகின்றது. புறநூற்
நிலப்பாடப்பெற்ற பாரி என்னும் வள்ளலை,

“கொடுக்கிலாதானைப் பாரியேயென்று கூறினுங் கொடுப்பாரிலையே.”
எனச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தமது தேவாரத்தில் கூறியிருந்த
லானும், கி. பி. 5-வது நூற்றாண்டுக் கிப்பாலும் 7-வது நூற்றாண்
டுக்கப்பாலும் இருந்தவரெனத் துணியப்பட்ட சம்பந்தமூர்த்தி
நாயனாருக்குச் சுந்தரர் பிற்பட்டவராதலானும், சுந்தரர் சங்கத்
திற்கு நெடுங்காலம் இப்பாற்பட்டவரென்பது தேற்றம்.

“தேவர் குறளந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர்தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவா சகமுந திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்”

என்ற நல்வழிவெண்பாவில மூவாதமிழும் என்பது மூவர் தேவா
ரத்தை யாதலால் சுந்தரமூர்த்தியாருக்குப் பின்னரும் ஒளவையா
ர் இருந்தனரென்பது உறுதியாகின்றது.

இவர் பின்னும் குலோத்துங்கச சோழராஜன் காலத்திலும்
இருந்தாரெனின் அதிசயம் இன்னும் அதிகரிககின்றது.

தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தனுங் சோழன்
மண்ணவதுங் சோழ மண்டலமே—பெண்ணவாள்

என்று பாடி 500 பொன்வாங்கிக்கொண்டு கம்பர் போய்விட, ஒள
வையார் கூழிற்காக

அம்பொற சிலம்பி ஆரவிந்தத் தாளணியும்
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு.

என்ற இரண்டடிகளைச் சேர்த்து வெண்பாவை முடித்துவிட்டத
னாலே, இதைக்கேட்ட சம்பர் சினங்கொண்டு “கூழிற்குப் பாடிக்
குடியைக் கெடுத்தான” எனக்கூறியது இன்றளவும் தென்னாட்
டில் பழமொழியாக வழங்குகின்றதென்று பாவலர் சரித்திர
திபுசத்தில் பகாந்திருக்கின்றது.

ஒளவையார் கம்பரைச் சற்று அவமரியாதையாகவும் புகழே
ந்தியை மரியாதையாகவும் நடத்தினதாகச் சில தனிப்பாடல்கள்
நினைத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அதனால் இவர் கம்பர் காலத்தவ
ரென்பது ஏற்படுகின்றது. ஆகவே ஒளவையார் 1000-வருஷ்கா
லம் வாழ்ந்திருந்தவர் என நம்புதல்வேண்டும். இதனால், திருவள்ளூர்

ஞர்வருடன் பிறந்து சங்கத்தார் காலத்திருந்த ஓளவை வேறு, கம்ப
 பா காலத்தில் கூழுக்குப்பாடிய ஓளவை வேறு என்கிற கோட்பாடு
 வேறன்றி வருகின்றது. “அந்த வெளவை யிந்த வெளவை யா
 மிருவரென்னாத, மைந்தரனை வருங்கால மதிப்பறியா மனத்தின
 ரே” என்ற புலவாபுராணம் “முன்னெளவை கலிவருட மூன்றாவ
 தாயிரத்தாள், பின்னெளவை நாலாவதாயிரத்திற் பிறந்திட்டாள்”
 என்றும் “விகிரமாரக கனபுவியின் மேவுமுன்னு ளொருத்தியும்
 று, ஞக்கிரனாஞ சாஸீயவா னுற்றவெண்ணூற நேழாண்டின், மிககி
 கலுங் கம்பனிடைம வேதனைப்பட்ட ளொருத்தி” என்றும் உரைக்
 கின்றது. தமிழ் விதவாமிசாகள இவரை இருநூற்றைம்பது
 வருஷம் பிழைத்திருந்தவா எனக் கன்னபரமபரையாகக் கூறிவரு
 கின்றார்கள். இவர்கள் இங்ஙனங் கூறுவது இவர்சள் கொள்கைப்
 படி எந்த ஓளவையை என்று தெளிவாகத் தெரிதலில்லை. இனிச
 சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் சேரமான் பெருமானாபுரமும், முறையே
 வெளையானைமீதும் குதிரைமீதும் கைலாயஞ்சென்றபோ
 து, விநாயகராளால் ஓளவையாரும் அவ்விருவாககு முன்னே
 கைலாயத்தை யடைந்து, தமக்குப் பிற்பட்ட சேரமான் பெரு
 மாண்பபார்த்து, “மதுரமொழி நலலுமையாள் சிறுவன் மலரடி
 யை, முதிரநினையவல்லாக கரிதோ முகிலபோன முழயகி, அதிர
 வருகின்றயானையுந தேருமதன்பின்சென்ற, குதிரையுங் காதங்
 கிழவிபுற காதங்குல மன்னனே” என்றுரைத்ததாகக் கூறும்
 கன்னபரம்பரை உண்மையானால், மூவா ஓளவையா இருந்த
 தாக நம்புதல வேண்டும். புறநானூறில் 91-வது பாடல், அதிய
 மானஞ்சி என்னும் வள்ளலிடத்தில் ஆயுளை வளர்விப்பதான ஒரு
 நெலலிககனியைப் பெற்றுண்டு ஓளவையார் மனமகிழ்ச்சியால்
 பாடினதென்றும், பந்தனென்கிற வணிகவள்ளலைப்பாடி (பந்த
 னந்தாதி) அவன் கொடுக்கப்பெற்ற பொற்படாமானது நரைதிரை
 நீக்குவதொன்றென்றும் கூறப்படுதலாலும், ஓளவைக்குறளால்
 அவர் யோகமறிந்தவராகக் காணப்படுதலாலும், இவா நெடுங்
 காலம் பிழைத்திருந்திருக்கக்கூடும். காயாதி கற்பமுண்டு காய
 சுத்திசெய்துகொண்டு பன்னெடுங்காலம் உயிர்த்திருக்கும் சித்தா
 கள் வாழ்வதாய் நம்பப்படுகின்ற இந்நாட்டில் ஓளவையா பலகா
 லம் சிவத்திருந்தார் என்பது குற்றமாகாது, பொய்யமாகாது.

இதனை நம்புதவில்லாதவர்க்குத் திருஞீலநாயனார் முதலானவருடைய வரலாறு பொய்ப்படும். ஒளவை என்ற பெயருக்கு தவப் பெண் என்பது பொருள்.

ஒளவையார், மிக்க அறுபவசித்தி எய்தியிருந்தவராதலானும், மிகச்சிறந்த ஆசகவியாதலானும், உலகியலுக்கு மிகவமைந்த நீதிகளைப் பாடிவந்தனராதலானும், கவிராயர் புவிராயர் முதலான எல்லோரானும் புகிக்கப்பட்டு வந்தார். ஒளவை சம்பா எனும் இருவரையும் வணங்கி நடப்பா புகழேந்திப்புலவர். அரசனுக்கு உவாத்திமை நடத்தினவராதலானும், இயற்கையில் கல்விக்காய்ச்சலும் மாற்சரியமு முடையவராதலானும், ஒட்டககூத்தர், எவரையும் தம்மிற றுமுந்தவராக எண்ணி, ஏனையருடைய கவிதா சாமார்த்தியத்தைப் பொருட்டுசெய்யாமல இயுமாப் படைந்திருந்தார். கம்பர், புகழேந்தியிடத்தில் விசுவாசங்காட்டி, ஒட்டகை இலக்கு செய்யாமல அரசனுக்குத் தானும் அடங்காமல் இருந்தனர். கவிதா சாமாதகியத்தில் ஒட்டர் தாம ஏனையருக்குச் சிறிது தாழ்ந்தவா என உளதகினூடே நன்கறிந்தமையால, மாறசரியத்தால் பட்டினியாயப் படுத்துக்கொண்ட ஒருநாளிரவில் பாலும் பழமுமாகிலும் உடசொள்ளும்படிவேண்டிய தம்மனைவியிடத்தில நளவெண்பாவைப் பிழிந்த சாறதைத்தானும் விரும்புவதிலலை எனக்கூறினாரென்றும், சம்பா இறந்தசெய்தியைக் கேட்டவுடனே,

இன்றைக்கோ கம்ப நிறந்தநா ளிப்புலியில்

இன்றைக்கோ என்கவிதை ஏற்குநாள்—இன்றைக்கோ

பூமடந்தை வாழப் பொறைமடைந்தை வீறறிருக்க

நாமடந்தை ஞாலிழந்த நாள்.

என்றொருகண்ணால் புலம்பி ஒரு கண்ணால் மகிழ்ந்தனரென்றும் கூறப்படுகின்றது. புகழேந்தியானவா இங்கிலீஷில கௌபா (Couper) கோல்ட்ஸ்மித் (Goldsmith) என்பார்களைப்போலச் செம்பாகமான கவி. கம்பரோ கறபஞ்சகத்திலும் வருணையாற்றலிலும் மில்ட் (Milton) னுக்குக் குறைந்தவரல்லர். பிரபஞ்சவிலாசப் புலமையில் ஒருவாறு ஷேக்ஸ்பியரோடொத்தவர். யூரோப்பியர்களுடைய ஆதிகவியான ஹோம (Homer) ருக்கு எவ்விதத்திலும் இளைப்பவரல்லர். ஒட்டரோ ஸௌதே (Southey) முதலானவர்களைப் போல இரண்டாந்தாம் மூன்றாந்தாமான கவி பென்று கொள்ளலாம். ஒட்டரும் கேவலம் அல்பமான கவி

அல்லராயினும், கம்பராகிய கதிரவன் முன்னே மின்மினியாகத் தோன்றினர்: புகழேந்தியான சந்திரன் முன்னே தாராகணங்க ளில் ஒன்றாகக் காணப்பட்டனா. இவர்கள் மூவரும் ஒவ்வொரு துறைப்பாடலில் மிகக் கைபோனவர்கள். வெண்பாவில் புகழேந்தியும், விருத்தப்பாவில் கம்பரும், கோவை-உலா-அந்தாதி பாடுவதில் ஓட்டக்கூத்தரும் இணையற்றவர்கள்.

இவர்க்கு ஒதலான நூல்கள்.—கம்பர் 11-வது நூற்றாண்டில் இருந்தவரென முன்னர்த் துணிந்தோமன்றே. ஆகவே அதுகாலம் வழங்கிவந்த நூல்களில் பற்பல இவர் கைக்கு எட்டியிருக்கக்கூடும். ஐம்பெருங்காப்பியம், ஐஞ்சிறுகாப்பியம், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, பாரத வெண்பா முதலான சங்கசெய்யுள்களும், மூவாதேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருத்தொண்டர் புராணம் முதலான சைவநூல்களும், நாலாயிரப் பிரபந்தமான வைணவத்திருமொழிகளும், நொலகாப்பியம், வீரசோழியம், யாப்பருங்கலம், காரிகை, இறையரைகப்பொருள் முதலான இலக்கணங்களும் இவர் ஒதியிருக்கக்கூடிய நூல்களாம். இவா காலத்திலே நாலாயிரப் பிரபந்தத்தின் வியாக்கியானங்கள் உண்டாகவில்லை. தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர், பேராசிரியர், கலலாடா என்பவர்களுடைய உரை கிடைத்திருக்கக்கூடும். சேனாவரையர் நச்சினூர்க்கினியர் என்பாருடைய உரையைக்குறித்துத் துணிந்துசொல்ல இயல்கின்றிலது.

மேற்கூறிய நூல்களையும் உரைகளையும், கம்பராமாயணத்தையும் பற்பல கால் ஒதி முன்னவைகளைப் பின்னதோடும் பின்னதை முன்னவற்றோடும் ஒப்பிட்டுச் சற்றேறக்குறையக் கம்பர் இன்னிள்ள நூல்களில் நன்குபயின்றவர் எனத் துணிதல் கூடும். இன்னிள்ள நூல்களின் சாராமிசங்கள் இராமாயணத்தில் ஏறியிருக்கின்றன என்பதும் வெளியாகும். இது கல்விச்சுவை யறிந்தவர்க்கு இன்பமான பொழுது போக்காக இருக்கும். தமிழ் நூற்பயிற்சி குன்றி ஒருவாறு இங்கிலீஷ் பயின்று வயிறுவளர்ப்பதே பெரிதாக இருக்கின்ற இக்காலத்தில் இது செய்வது எம்போலியர்க்கு இலகுவான காரியமன்று. பெரியபுராணம் சிந்தாமணி முதலானவற்றில் இவர் நன்கு பயின்றனரென்பதும், திருக்குற

என்னை ஏன் செய்வற்றினும் சிறந்த அருமநீந்தாகப் பருகின்வர் என் பதும், பின் காட்டப்படுகின்றவைகளால் ஒரு சிறீது விளங்கும்,

கரும்பல்ல நெல்லென்னக் கமுகல்ல கரும்பென்னக்
கரும்பல்ல குடைநீலத் துகளல்ல பகலெல்லாம்
அரும்பல்ல முலையென்ன அமுதல்ல மொழியென்ன

என்ற பெரியபுராண அடிகள்

நென்மலையல்லனை நிரைவருதரளம்
சொன்மலையல்லனை தொடுகடலமுதம்
நன்மலையல்லனை நதிதருநிதியம்
பொன்மலையல்லனை மணிபடுபுளிளம்.

என்ற இராமாயணச் செய்யுளுககு ஆதரவாகி யிருக்கலாம்.

வரம்பெலாமுத்தந்தத்தமகடயெல்லாம்பணிமமாரீர்க்
குரம்பெலாஞ்செம்பொன் மேதிக்குழிபெலாங்கமுநீர்க்கொள்ளை
பரம்பெலாமபவளஞ்சாலிபபரப்பெலாமன்னம்பாங்கர்க்
கரம்பெலாஞ்செநதேன் சந்தக்காவெலாங்கனிவண்டட்டம்.

என்ற இராமாயணப் பாடலுக்கு,

காடெல்லாங்கழைக்கரும்புநாவெல்லாங்குழைக்கரும்பு
மாடெல்லாங்கருங்குவளையலெல்லாநெருங்குவளை.

என்ற பெரியபுராண அடிகள் அடியாயிருக்கலாம்.

இனிச் சிந்தாமணியிலிருந்து மொண்டுகொண்ட அகப்பை களிற் சிலவற்றை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

“வெள்ளிவெண், கோனிதைத்தனபோற் கொழுந்தாரைகள் வானிதைத்து மணந்து சொரிந்தவே”

என்றார் சிந்தாமணியில் :

“புள்ளிமால்வரைபொன்னெனநோக்கிவான்
வெள்ளிவீழிடைவீழத்தெனத்தாரைகள்”

என்றார் கம்பர்,

“கண்ணெனக்குவளையக்கட்டலோம்பினார்
வண்ணவாண்புகமெனமரையினுள்புகார்”

என்ற சிந்தாமணி அடிகளோ

பண்கள்வராய்மிழற்றுமின்சொற்கடைசியர்பரந்துநீண்ட
கண்களைகால்முக்கம்வரீயொக்குங்களையலாற்கணையிலாமை
பண்கள்வரீக்கடைவாய்மள்ளர்களைகலாதுலாவிநிம்பார்.

எனக் கம்பர் சீர்செய்துகொண்டார்.

“பட்டவர் தப்பலிற் பரவையேந்தல்குல்
அட்டொளியரத்தவாயக் சணிகையல்லது
மட்டுடைமணமசண் மலர்ந்தபோதினூல்
கட்டுடைக்காவலிற் காமாகனனியே.”

என்ற சிந்தாமணிச் செய்யுளின் இறுதியடியின் கருத்தே

“அன்னமாமதிலுக் காழிமால்வரையை யலைகடல்கூழ்ந்தனவகழி
கனனிபரல்குற் றுடமெனயார்க்கும் படிவருங்காப்பினதாகி”

என்ற இராமாயணச் செய்யுளின் கருத்தாம்.

திருக்குறளில் நின்றும் அநேக பாக்களையும் பாக்களின் கருத்தையும் பறபல விருத்தங்களில் செருகிவைத்திருக்கின்றனர். “நல்லாறெனினுங் கொளறி துமேலுலக, மில்லெனினு மீதலே நன்று” என்பதை “வெள்ளியையாதல &c.” என்னும் வேள்விப்படலத்து விருத்தத்தில் “இன்னுயிரேனும், கொள்ளுதல் தீது கொடுப்பது நன்றால்” என்றமைத்திருக்கின்றது. “உதவாமலொருவன் செய்த உதவிக்குந் கைம்மாறாக, மதவானையனையமைந்த மற்றுமுண்டாக வற்றே” என்ற கிடகிந்தைப்படலச செய்யுளில் “செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வைய்கமும், வானகமு மாற்றலரிது” என்ற குறட்கருத்தைப் பொதிந்து வைத்தார். “சிதைவகல்காதற்றாயை &c.” என்ற விருத்தத்தில் “உதவி கொன்றாக்கென்றேனு மொழிக்கலாமுபாய முண்டோ” என்பது “எந்நன்யி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாம் உய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” என்ற குறளல்லவா? “ஊருணிநிறையவு முதவுமாயிர், பார்கெழுபழு மரம் பழுத்தற்றாகவும்” என்ற மந்திரப்படலச செய்யுளில் “ஊருணிநீர்நிறைந்தற்றே” என்பதும் “பயன்மரமுள்ளூப் பழுத்தற்றால்” என்பதும் எடுத்தமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. “எலியெலா மிப்படை அரவம்யானென” என்ற குகன்வாக்கு “எலிப்பகை நாகமுயிர்ப்பககெடும்” என்ற வள்ளுவர் வாக்கல்லவா? கிளைகண்டு நீங்குகின்றழி “வன்றெறு &c.” என்பதில் “ஒன்றுரைத்துயிரினும் ஒழுககம் நன்றென” என்பது “ஒழக்கமுயிரினு மோம்பப்படும்” என்னுங் குறள்தானே? “வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ, மீண்டு முயலப்படும்” என்னுங்குறளை “வேண்டின வேண்டினர்க்களிக்கு மெய்த்தவம்” என அகத்தியப்படலத்தில்

எடுத்தாண்டனர். “உயர்ந்தவர்க்குத் தவிய் உதவியொப்பவே” என்ற உவமானம் “உதவிவரைத்தன் றுதவியுதவி, செய்ப்பட்டார் சால் பின் வரைத்து” என்றதுதானே? “மானநோக்கிற் கவரிமாவனைய நீரார்” என மந்திரிகளைக் கூறியது, “மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரி மா வன்னார், உயிர்ந்ப்பா மானம் வரின்” எனறகுறளை நினைந்தன் றோ? தசரதச்சக்கரவர்த்தியின் மந்திரிமார்களை வர்ணிக் கின்ற விட த்தில் 5 விருத்தத்திலே, திருவள்ளுவர் 10 அதிகாரத்திற சொல்லி ய விஷயங்களினும் அதிகமாக எடுத்துரைத்திருக்கின்றனர். ஏனைக் கவிகளிற் பலர் கற்பனைமுதலானவற்றைக் கடன்வாங்கியுமென்? அவர்கள் கடன்வாங்கினதை விருத்திசெய்வது மில்லை; வாங்கினகட னைக் கொடுப்பது மில்லை. இந்தக் கவிச்சக்கரவர்த்திக்குக் கடன் கொடுத்தவர்களும் பெருமை யெய்தினர்; இவர் வாங்குகின்ற கடனும் கடனாகக் கட்டிலவைதில்லை.

தமிழ்ச்செய்யுள்.—கம்பராமாயணத்தின் முக்கியாமிசக் களை ஆராயுமுன்னர்த் தமிழ்ச்செய்யுளின் குணகுணங்களை ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும். தொல்காப்பியர் செய்யுளிலககணத்தை “எழுத்துமுதலா வீண்டியவடியிற், குறித்தபொருளை முடியநாட் டல், யாப்பெனமொழிப யாப்பறிபுலவா” எனக் கூறினார். பவண ந்திமுனிவா “பல்வகைத்தாதுவி னுயிராக்குடலபோற்பல, சொல்லாற் பொருட்கிடனாக வுணாவினின், வலலோரணிபெறச் செய்வனசெய்யுள்” எனக்கூறினர். பவணந்திகாடடிய உவமைபால் ஒரு விசேஷம் உண்டு. அஃதென்னெனின், உயிரிலலாவிடின உடல பிணமேயாம். அசையுஞ் சீரும் அடியும் முதலிய உறுப்புக்கள் அமைந்துகிடப்பினும் சத்தில்லாவிடின செய்யுள் சாரமற்ற தாகும். மாறனலங்காரமுடையார் கவிபாடுந்திறனெய்த விரும்பு வார்த்து,

“பாவினையொலிபெறப் படனஞ்செய்திடும்
நாவினனாகி நாற்கவிப்புலவோர்
புதுமொழிபுணர்ப்புழிப் பொறிப்பவனாகியும்
மனப்படுமொருபொருள் மதித்தவரொருமொழி
எடுத்தத்தற்கியையுற வெதிரெதிர்பன்மொழி
தொடுப்பதம்பெயர்வினை கோப்பணப்பிறி கம.

தொடுப்பதுந்தொடைபல தொடர்ந்தொருபாவாய
முடிப்பதுங்குறிக்கொளன் முதற்காரணமே.” என்றும்

“சொற்பொருளணிநலன் றேயாதாயினும்
மடியாதெடுத்தடி மடக்குதலின்றாய
யாப்பினதுறுப்பிழைக் காற்றுதியில்வினை
கோப்புணமுடித்த லசன்மு நற்குறிப்பே” என்றும்

“அருமணிநிரலவைத் தன்னசொன்னலனை
ஒளியதனுடசிறந் தன்னபொருளலை
அழகதற்காங்கமைந றன்னஅணிநலனை
உரனுடைப்பழம்பாட்டுணாவழியுணர்நதோர்
உரனுடைப்பாட்டுணர் வாயமையின்வருமே”

என்றுங் கூறியவற்றைப் பார்த்தால் காரிகைசுற்றவரெல்லாம்
கவிபாடலாமே எனத தோன்றுகின்றது. முற்காலத்துக் கவிக
ளெல்லாம், பிரபஞ்சவிலாசத்தை ஒட்டித் தாங்கள் கூற விரும்
புமபொருள் மனதில் ஊன்றிப்பதியுமபடி வறுபுறுத்திக் கூறினா.
இக்காலத்துக் கவிகள் தாங்கள் கூற விரும்பியபொருளை யாதொ
ருபொருட்டு செய்யாது, தாங்கள் பாடுகின்ற கவிகள் யாப்பிலக்
கணத்துக் கியைந்திருக்கின்றனவா என்றும் நன்னூலிற் கூறிய சந்
தியிலக்கணமும் சொல்லீலக்கணமும் தங்கள் கவியில சரியாக
அமைந்திருக்கின்றனவா என்றும் கவனிக்கின்றனர். தற்காலத்துக்
காவியங்கள் தண்டியலங்காரத்துக் கூறிய காவியலக்கணம் நன்
கமையப்பெற்றவைகளே. ஆயினும் முற்காலத்துக் காவியங்களி
ன் அழகும் அழமும் இங்கே கிடைக்கவேமாட்டா. முற்காலத்
துக் கவிகள் சரித்தத்தையும் காட்சிகளையும் உள்ளதை உள்ளபடி
யே கூறினவர்கள்: இக்காலத்துக் கவிகள் இல்லதை உள்ளபடியே
கூறுவர். இவர்களிடத்தில் பஞ்சபூதங்களும் நடுங்கும். இவர்
களைக் கண்டால் ஆகாசம் பூமிகு வந்துவிடும்; பூமி ஆகாசத்
துக்குப் போய்விடும். அவர்கள் நிறைகுடங்கள்; இவர்கள் அரை
குடங்கள். முற்காலத்துக் கவிகள் பொருட்சுவையறிந்தவர்கள்;
இக்காலத்துக் கவிகள் சொற்சுவை ஒன்றுமே அறிந்தவர்கள்.
கம்பர் பொருட்சுவை சொற்சுவையாகிய இரண்டையும் நன்கு
சுவைத்தவர். உள்ளதை உள்ளபடி கூறும் குணமுடையவர்: இல்
லதை உள்ளதாகவும் உள்ளதை இல்லதாகவுங் கூறுங் குணமு
முடையவர். இவர் கவியில் இலக்கண அமைதியுமுண்டு; அழ

கும் ஆழமுமுண்டு. கூற விரும்பும்பொருளைப், பசுமரத்தில் ஆறையந்த ஆணிபோல, மனத்தில் அழுந்தும்படி நன்கு கூறுவா. முற்காலத்துக் கவிசெட்கும் இக்காலத்துக் கவிசெட்கும் இடையின் மவராதலின், கம்பா முனையோகருடைய சிறப்பும் பின்னோர்களுடைய குறைபாட்டில் ஒரு கூறும் உடையவராயிராநின்றார். கோதாவரி நதியை வாலிசகின்ற இடத்தில்

“புவியினுள் மெய்யாட லுடைய பொருள் நமையுலர் திறகுடி
அவிஅகத்துறைகள் தாங்கி ளுந்தினை மெழி அளாவி
சுவியற்செவி ிறநண்ணென் றெழுந்கமுந் தருவிச்சான்றோர்
கவினை கவியுடைய கோதாபரியின விவரம் உண்டா.”

எனக் கவிலகஷணத்தை ஆறின்மேலேற்றிக் கூறியிருக்குமாற்றினும், பம்பைப்பொய்கையை வாணிகருமிடத்தில் “கற்பகமனைய வக்கவிஞர் நாட்டிய சொற்பொருளாமெனத் தோன்றல சான்றது” எனக் கூறியிருக்குமாற்றினும் கம்பா கருத்திற்கொண்ட கவிபாவம் இளைத்தென வழியலாகும். (Burns) பானஸ் என்னுங் கவியைப்போற் சொதிப்பும், (Chaucer) சாலா என்னுங் கவியைப்போற் நெளிவும் உடைய தமிழககவியைக் காண்டல் அருமையே. கம்பா மிலடனை ஒத்தவா என்பதில் ஐயமில்லை: ஷேக்ஸ்பியரை ஒருசாரா ஒத்தவா என்பதிலும் ஐயமில்லை. ஓவியன் பல வாணங்களின் உதவியைக்கொண்டு தனத்திறத்தால தான் சித்திரிக்கின்ற சித்திரமானது பலமனதையுங் கவாசிப்பவராலுபோலக், கவிஞன் பலசொற்களின் உதவியைக்கொண்டு தன நுணாயிய அறிவால் தான் யாகவியற யாப்பானது கற்றவாமனதைக் கவரசெய்யும்ன்றே? இங்ஙனஞ் செய்யலாகும் இந்த மாமததைக் கண்டறிந்த கவிராயாகளுள் கம்பரே கவிச்சகவரவர்திறியாவார். ஆயினும் அவருடைய பாட்டுடைத்தலைவா மானிட உருவங்கொண்ட முழுமுதற் பொருளாதலானும் பத்துத்தலையும் இருபதுகையும் உடையனாய்க் கைலையைந்தானும் கையிற்பந்தாக எடுக்கவல்ல இராவணனைச்சயக்கரித்து இராமஷதரைக் கருவலுக்கும் பொருட்டே அம் முழுமுதற்பொருள் திருவவதரித்ததெனக் கருத்திற்கொண்டவராதலானும், கம்பர் பிரபஞ்சநாடகத்தின் எல்லையைக் கடந்தும் போவாராயினர். மாணுடசம்பநதமுடைய சநதர்ப்பங்களில் இராமர் மனிதராகவே நடித்தலான், கம்பா அன்னசந்தாபங்களி

ல இராமரைப் பிரபஞ்சநீட்சததுடபடுத்தியே பிராகிருத விரோதமினிப்பாடுவார். நிருதரெதிராபபட்டால இராமரும் நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலாதலாறு, கம்பரும், அன்ன இடங்களில அபிராகிருத பாவமாகவே பாடுவா. இவ்வபுநகரபனைககாகக் கம்பரை வெறுப்போமாயின வானமீகரையும் வெறுப்பவராவோம். “பித்தர் சொன்னவும் பேதைபா சொன்னவும் பத்தா சொன்னவும் பன்னப்பெறுபடுவா” எனக்கம்பா அககாலத்தே கமககுப பத்திரமான பாதுகாபசை அமைந்துகொண்டனரனரே?

இராமாயணத்தின் ஒருபுடை ஆராய்ச்சி—இயந்திரத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தவர்களே அதன் கட்டுக்கோப்பை நன்கறிவர்கள். உறுப்பிலககணங்களை நன்கறிந்தவர்களே யாபபிலககணத்தை நன்கறிப்பவராவா. மனத்தின் விகற்பங்களை நன்கறிந்தவாளே மனோதத்துவத்தை நன்கறிந்தவராவா. கவிகளைப் பன்னிப்பன்னிப் படித்தவர்களே கவிலக்ஷணத்தை நன்கறிந்தவராவா. ஆதலால் நாமும் கம்பர் சொல்லைக் கேளாமல அவர்களை ஒருவாறு பன்னிப்பராபோம். கம்பா அடைகளையும் உவமைகளையும் ஒன்றின்மே லொன்றாய் அடுக்கிக்கொண்டு போதலால், கருத்துமறைப்பீக, கதையும் இடையீடுபட்டு மறந்துபோகின்றது, என ஒரு இங்கிலீஷ் ஆசிரியர் கூறுகின்றனா. வரைக்காட்சி-பூக்கொய்தல-நீர்வினையாட்டு-படையெழுச்சி-உயுத்தம்-கைக்களை-பெரும்பொழுது முதலானவற்றை வர்ணிக்கின்ற இடங்களில் கருத்துமறைபடுவதும் கதை இடையீடுபட்டு மறந்துபோவதும் உண்மைதான். ஆனால் கம்பர் அசருடவிரிந்து உள்ளும் புறம்பும் நன்குபழகினவராதலாலும், தமிழ்நாடுமுற்றும் காடும் மேடும் நாடும் நதியும் மலையும் மற்றவும் திரிந்துமுன்றவராதலாலும், எந்தக் காட்சியும் விரித்தெடுத்துரைப்பது அவர்க்குச் சற்றும் பிரயாசமாகத் தோற்றுவதில்லை. தற்குறிப்பேற்றி உண்மைகளை விளக்குவது அவருக்கு இளைப்பைத் தருவதில்லை. ஆகவே யாதொரு கதை இடையீடுபடுகின்ற காட்சிகளை வர்ணிக்குமிடங்களில் நாடோறும் நாலிந்து பாட்டாகப் படிக்கின்றவர்கள் இராமாயணசாரத்தை நன்கு கிரகிக்கமாட்டார்கள். ஒருமூச்சிலே ஐம்பதும் நூறுமாகப் படிக்கின்றவர்களுக்கே இராமாயணத்தின் அருமைதெரியும். மலையின்மீதிருந்து கண்டதுபவிக்கின்ற காட்

சியை மலையடிவாரத்திலிருந்து கண்டதுபவிக்கலாகுமோ? கம்ப ராமாயணத்தைக் கத்தியபாகமாக ஒதுகின்றவர்கள் தானும் யா தொருபடலத்தை முற்றும் படித்தாலன்றிப் பயனெய்துதலிலா.

கம்பராமாயணம் கற்பதில எப்படிப்பட்டவர்களும் இடர்ப்படும் இடங்களுண்டு. அவை கம்பகுத்திரம் என்னப்பட்ட இடங்களாம். சூத்திரத்தின் மர்மத்தை அறிந்த சூத்திரதாரிக்கு இட ரொன்றுமில்லை. இந்தச் சூத்திரங்களைச் சில பரம்பரைவித்வான்கள் மாத்திரமே அறிவர். இந்தச் சூத்திரங்களில எப்படிப்பட்டவர்களையும் மாட்டிவைத்து இவர்கள் பெருமலைவுசெய்வர். இப்படிப்பட்ட சூத்திரங்களின் மாமமாவதுதான் என்னவோ எனின் :—இலககணத்தோடு பொருந்தாத முடிபுகளும் அகராதி கொண்டறியாத ஆததபபிரயோகங்களுமேயாம். இப்படிப்பட்ட முடிபுகளையும் பிரயோகங்களையும் கம்பர் உள்ளக்கருத்துடனே வேண்டுமென்றே வழங்கினாரல்லா. தாம்பாடுகின்ற விஷயத்தில் மாத்திரமே சிந்தனைவைத்து நானொன்றுக்கு 600, 700 விருத்தங்களாக விரைந்துபாடிச் செல்கையில் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் இப்படிப்பட்ட பிரயோகங்களும் முடிபுகளும் தம்மையறியாமலே அமைந்துவிடும். இவா காலத்திலே தானே இப்படிப்பட்டவைகளை அவர் சிக்கறுத்ததைக் கொண்டு, பிறற்றநாள் புலவர்கள் பொருளறிவாராயினர். இந்த மர்மத்தையறிந்த ஆசிரியர்கள் நாட்குநாள் அருகிவருதலான் இவைகளைப் பலர்கூடித் திரட்டி வெளிப்படுத்தாவிட்டால் இராமாயணத்தில் அநேக செய்யுள்கள் இருந்தும் இல்லனவாகிவிடும். இராமாயணம் படிக்கின்றவர்களுக்கு வேறுவிதமான பொழிப்புரைகளும் அகலவுரைகளும் வேண்டா. கம்பகுத்திரங்களை விளக்கும்படியான சாதனத்தை மாத்திரம் தேடிக்கொண்டால், தமிழ் மாணாக்கர்களுக்குக் கம்பராமாயணம் மிகநல்ல காலகேதமமாகும்.

கம்பர் ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டும் உவமானங்கள் மிகப் பொருந்திவைகளாகவும் கம்பிரமுடையவைகளாகவும் ஒருசாரர் ஒழுக்கம் கற்பிப்பனவாகவும் இருக்கின்றன. தசரதன்,

“வையக்முழுவதும்வறிஞனெம்புமோர்
செய்யெனக்காத்தினிதரச்செய்கின்றான்.”

தாடகை நெடுசை ஊடுநீவிசசென்ற இராமபாணம்

“புல்லர்ச்சு நல்லோர்கொன்ன பொருளைன்பு போயிற்றன்றே.”

தசரதன் தான் காட்டுக்குப்போகவும் இராமனுக்குப் பட்டங்
கட்டவும் வேண்டிமென்று கூறினதைக் கேட்ட அமைச்சர்கள்,

“இரண்டுகள் நினுக்கிரங்மோராவெனவிருந்தார்.”

பதினான்கு வருஷகாலங் காட்டில் வதிவாயாக எனக் கைகேசி
சொன்னதைக் கேட்டபோது ஸ்ரீராமன் முகம்

“அப்பொழுதல்லர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றதம்மா.”

சந்திரசைலத்தின் அடிவாரத்தில் தசரதன் செல்லும்போது

“தெருண்டமேலவாரசிநியவர்ச்சேரினுமவாதம்

மருண்டதன்மையைமாறறுவரெனமிதுவழக்கே

உருண்டவாய்தொறும்பொனஹருளுரைத்துரைத்தோடி

இருண்டகல்லையுந்தந்திறமாக்கியவிரதம்.”

அம்மலை அடிவாரத்தில் படுத்தெழுந்தபோது

“தீயவரொடொன்றியதித்தருநலத்தோர்

ஆயவரையந்திலையநிந்தனர் துறநதாங்

கேயவருண்பொடிபடிந்துடனெழுந்தொண்

பாயபரிவிரைந்துநிறினறணபரநதே.”

கம்பரிடத்தில் ஏனைக்கவிராயர்களைக் காட்டில் விசேஷித்த சாமர்த்
தியம் ஒன்றுண்டு. ஒரோவோர் கவியில் யாதொரு சொல், தன்
ஹற்றலானன்றிக, குறிப்பால வெகு சாதுரியமான பொருள்களை
யும் இனமான அநேக பொருள்களையும் அற்புதமான நயத்தை
யும் துவனிக்கும்படி செய்தலாம்.

விராதன் துதியில்

“கடித்தகராங்க துவநிமீர்கையெடுத்துமெய்கலங்கி

உடுத்திசைஅனைத்தினுஞ்சென்றெலிகொள்ளஉதுயரால்

அடுத்தபெருந்தனிமூலத்தரும்பரமேபரமேஎன்

றெடுத்தொருவாரணமழைக்கரீயோவன்றேனென்றாய்”

என்ற செய்யுளில் ஏன் என்ற ஒருசொல்லில் என்னநயம் துவ
னிக்கின்றது பாருங்கள். காட்டைவிட்டு நீங்கிவந்து அரசியலை
யேற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்டின வசிட்டரைநோக்கிச் சீராமன்

“தேன்றருமலருளான்சிறுவசெய்வெனென்

றேன்றபின் அவ்வுரைமறுக்கும்மீட்டதோ”

என்றவிடத்துச் சிறுவ என்பதில் துவீனிக்கின்ற சாதுரியத்தை நோக்குங்கள். இராமன் காட்டுகருப் போகவேண்டா; பரதன் ஆரசியல நடாத்தத்தடையிலலை எனக கைகேசியிடத்துத் தசரதன் உரைககின்றவிடத்து,

“மண்ணேசொளவீமற்றையதொன்றுமமறவென்றான்”

என்பதில் புதைபொருளாக கவனியுங்கள். ஜனகமகாராசவிடத்தில் விசுவாமித்திரர் சீராமனுடைய குலமுறையைக் கிளத்துகின்ற இடத்தில்

“கோபமனைபனைபனனிக்குமுன்னையருக்கொடுத்திவன

போதுநிசைநொன்பொலிபுப்பொலையுழைப்பொடிக்கண்டாய”

என்று கூறுகையில் பொடி என்பதில் விசேஷமமைநதிருக்கிறது காணுங்கள். சிறுபில் இடங்களில் உருவகங்களை வெகுநயமாக அமைப்பா. உ-ம.

“சாளரத்தினுமபூர்நனைதாமரைபலகா.”

“புத்திரகவிழுவாழ்மமுருத்தாலையுதிநீட்டிய

விங்குமிறைமறசேறளி.”

“வெந்நிலை ஆரக்காவி — வேர்முசலதுப்பான்

வந்தனை மருத் தயவன் என்க்கனிவலிப்பான்.”

“ஆலையூராவளம சமந் தாராழையில்

பவனுவானகுலைப் பசுரயாயினேன்.”

பல இடங்களிலும் தமது கருத்தை மிகநன்றாக உள்ளத்திற் பதியும்படி சமதகாரமாகக் கூறுவர். இராமன் காட்டுகருப் போனால் நான் உயிர்துறப்பேனெனத் தசரதன் கைகேசியிடம் உரைக்குமிடத்தில்,

“உன், உழ்தின்னணைமகற்றுக் காப்பின்னணைமென்றான்”

பின் இராமனை நினைத்துப் புலம்புகின்றவன்,

நின்மேற்சொரிய, மண்ணுமரீராயவந்த புனலைமகனேவினையேற

குண்ணுமரீராயுதவி யுபக்கானடைவாய்என்றான்

சீராமனது வில்லாற்றலைக் கூறுமிடத்து,

“மாலுமக்கணம்வாளியைத்தொட்டதும்

கோஷிநகாலசூனித்ததுங்கண்டிலர்

காலனைப்பறித்தக்கடியாள்விட்ட

சூலமறிநனை துண்டங்கள்கண்டனா”

“தடித்திமையாமலிருநகவாதாளின்
மடுதகுதுநானுதிவைச்சுதுரோக்கா
கடுப்பிலின்பாருமறிநதிலர்கைபாஸை
எடுத்ததுகண்டனாஹிறுதுகேடடா.”

வாலியானவன் தனனை வதைத்தது சீராமன் என்பதறிந்தபோது

“வாயகமாபுமரபுங்காத்து மன்னுயிர் தறுகுவள்ளல
தூயவனமைந்தனே பரதனமுனரேனாதினோ.” என்றான்.

பஞ்சவாயை அஹுதும்போது கோதாவரியின் கரையே சென்ற
இராமரும் சீதையும் நலமபுனைநதுணாப்தும் நயத்தைக காணு
ங்கள்.

“நாளங்கொள்ளினபபாளி நயனங்கள் அனையநேமி
யாளங்களை ஷைவகண்டிமபகநனைநராயகைநோக்கும்
நீளங்கொராலிலையோன்மறறைநேரிழைநெடியநம்பி
தோளின் கண்மனமவைத்தனகடாமணித்தடங்கலகண்டாள்.”

“ஓதிமம்ஓதுங்க்க்கண்டநந்தமனஉழையளாரும்
சீதைநனைநடையநோக்கிப்பிழைசோமுறுவல்செய்தான்
மாநவளதானும் ஆணடுவநாநீர் உண்பிநீர்ம
போசுகமநடப்பேநாக்கிப்பிழையதோமுறுவல்பூத்தாள்.”

“வில்லியல்தடக்கைவீரன்வீங்குநீராழநினபாங்கர்
வல்லிகள் துடங்கககண்டானமங்ககதனமருங்குல்தோக்க
எல்லிபங்குவைக்கானத்தீநடையிடமலாநதுநின்ற
அல்லியங்கமலகண்டானஅண்ணலதனவடிவுகண்டாள்.”

இனி உடனே இவாகள் பிரியும்படி நேரிடுகின்றதறுவாயில் இங்
நனம் உரைத்தது எவ்வளவு பொருத்தமும் மனவுருக்கமுங் கா
ட்டுகின்றது பாருங்கள்.

அந்தந்தச சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்பக் கம்பர் தம்முடைய குறி
ப்பை ஏற்றிச்சொல்வது மிகவும் வியக்கத்தக்கதாக இராநின்றது.
ஒரு உதாரணங்காண்போம். கைகேசி தன்கணவனை இன்னல்படு
த்திய இரவு புலர்கையில்,

“சேணுலாவியநாளொளாமுயிரொன்றுபோல்வனசெயதுபின்
ஏணுலாவியதோளிணுனிடரெயதவொன்றுமிரங்கிலா
வாணிலாநகமாதரான்செயல்கண்டுமைநதர்முனிந்கவும்
நாணிணுளெனவேகிணுநளிர்கங்குலாகியநங்கையே.”

“எண்டருங்கடைசென்றயாமம்இயம்புகின்றனவேழையால்
வண்டுதங்கியதொங்கல்மாற்பன்மயங்கிவிம்மியவாறெலாம்
சண்டுநெஞ்சுகலங்கியஞ்சிறையானகாமர் துணைக்கரம்
கொண்டுதம்வயிறெழியெற்றிவிளிப்பபோன்றனகோழியே.”

“சிரித்தபங்கயமொத்தசெங்கணி ராமனைத்திருமலைஅக
சுரிக் கரம்பொருகைத்தலர் துயர்காப்புநாணணித்தற்குமுன்
வரித்ததண்கதிர்முத்ததாடியிம்மண்ணைத்தாம்கிழறறமேல்
விரித்தபநதர்பிரித்தநாமெனமீனெளித்தனவானமே.”

கம்பா ஒரோவிடந்து இரட்டுறமொழிவர். சீதையின் அழகை இராவணனிடம் வாணித்தவுடனே, சூர்ப்பநகை அவனை நோர்கி உரைத்ததாக உரைத்த மூன்று செய்யுள்களில் ஒவ்வொன்றின் ஈறறடியையும் தமிழாசிரியர்கள் இரட்டுறமொழித்தலாக முதலில் விளக்கும்போது நமமஸூககுண்டாகும் உவகை உள்ளடங்குவதன்று.

இந்திரனசகியையபெறமுனிமுன்னுவுதனத்தோன்றன
தந்தையுமுமையைப்பெற்றானநாமரைச்செங்கணனும்
செந்திருமகளைப்பெற்றானசீதைபையபெற்றாயநீயும்
அந்தராமபாக்கினனமையவாக்கியிலையுனககேகையயா.”

என்பதின் இறுதியடி, முடிவாகப்பாரததால் அவாக்கெல்லாம் நன்மையிலலை; உனக்கே நன்மையுண்டு; அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பெண்பாலை அடைந்துபெறும் இன்பம் இன்பமன்று; நீ இவளை யெய்தியடையும் இன்பமே இன்பமாமென்றும, அவர்க்கே நன்மை (உண்டு); உனக்கு இல்லை என்றும் இரண்டு விதமாகப் பொருள்படுகின்றது.

“பாகத்திலொருவன்வைத்தான்பங்கயாத்திருநதபொன்னை
ஆகத்திலொருவன்வைத்தானநநணனாவிவ்வைத்தான்
மேகத்தின்மின்னைமுன்னேவென்றறுண்ணிடையையும்
மாகத்தோள்வீரபெற்றலெங்ஙனம்வைத்துவாழ்தி.”

இதில் ‘எங்கனம்வைத்து வாழ்தி’ என்பது நீ அவளோ யாண்டு வைத்து வாழ்வாய்? என்றும், நீ அவளைப்பெற்றால் (எங்கனம் வாழ்தி) வாழாயே! என்றும் இருஈறப்படுகின்றது. இங்கனம் இவ்விரண்டிடத்தும் இரட்டுறமொழிந்தது செம்மொழிச்சிலே டையும்ன்று பிரிமொழிச்சிலேடையும்ன்று: அவ்வவ்வடியை இ

யைவுற எடுத்தும் படுத்தும் “எழுத்தியறிரியாப் பொருடிரிபுணர்மொழி, இசைத்திரிபாற்றெளி வெயதுமென்ப” என்கிறபடி இசையறுத்துச்சொல்லும் வேறுபாட்டினளவின்னதேயாகும்.

“பின்னையோல்பேச்சினுனைப்பெற்றபின்பிழைக்கலாற்றும்
கொள்ளையோகின்றசெலவமவளுக்கேகொடுத்தியைய
வள்ளலோடாளுக்கூறல்லேனமறுநின்றமனையிலவாமும்
விளையோனமொழியாங்கெல்லாங்கேடுகூறும்பினதேனன்றே.”

என்பது, சீதையை நான் உனக்கு இவைவித்தலால் உன்னுடன் இன்பமெய்துப்பெறாது வருந்துவராதலின் உன் மனைவிமார்களுக்குக் கேடு சூழ்வினதேனாகிறேன் என்பது இதன் பொருள். கற்புடையவளான சீதையை நீ தீண்டின் (இறந்துபடுவை), அதலை அவர்கள் மங்கலசூதநிரம இழப்பர் என்னும் பொருளும் காண்டு துவனிப்பது காண்க.

நாடக கவிதைப்போல காப்பியகவிகளும் தந்தை சந்தர்ப்பத்துக்கியைந்தவாறு, காவியபாத்திரங்களின் மனநிலையை யறிந்து கவிகளை யிரையப்பதே பொருடாகவை சிறகசூழ்பாயமாம். கம்பர் மனுஷப்பிரகிருதியை நூனித்தறிந்தவா என்பது இராமாயணத்தில் பல்விடத்தும் புலனாகின்றது. நூபநகை சொல்லளவாக உரைக்கக்கேட இராவணன் சீதையின் செளந்தரியலகரியின் மூழ்கியிருக்கையில் காணும் உருவெளித்தோற்றப் பகுதியை ஆராய்ந்து பாப்போம்.

ஒருபொருளை நேரிற் கண்டவர்கள், பின் நனவில் கருதும் போது அதனைக்கண்டது கண்டவாறே சித்திரித்துக்கொள்ளக்கூடும்; கனவில் தோன்றினும் அப்பொருள் கண்டதுகண்டபடியே தோன்றும். நேரில்காணாமல ஒருவா உரைப்பக்கேட பொருள், கேட்ட உரையின் உதவியால ஒருவாறு மனத்தில் சித்திரித்துக்கொள்ளக்கூடுவதே யன்றி, உள்ளது உள்ளபடியே தோன்றுவதில்லை.

“அம்பும்மனலுநுழையாக்கனவந்தகாரந்
தும்பர்மழைகொண்டயலொப்பரிதாயதுப்பின்
கொம்பர்கூரும்பைக்குலங்கொண்டதுதிங்கடாங்கி
வெம்புந்தமியேன்முன்விளக்கெனத்தோன்றுமன்றே.”

“மருண்டுவந்தமயக்கோமதிமற்றுமுண்டோ
 தெருளாதிதெனேனோதிணியைழைத்தா லுமொவ்வா
 இருண்டிருகுண்டலங்கொண்டிமிருண்டீலச்
 சுருளோடும்வந்தோர்சுடர்மாமதிதோன் துமன்றே.”

“புடைகொண்டெழு
 இடைகண்டிலல்லதெல்லாவுருவுநதெரிந்தாம்
 விடறுங்கியகண்ணுடையாரிவாமெல்லமெல்ல
 மடமங்கையராயென்மனத்தவராயிரே.”

இம்மூன்று செய்யுளும் இராவணன் கண்ட உருவெளித்தோற்றம், மூன்றாவது செய்யுளில் “மெல்லமெல்ல, மடமங்கையராயென் மனத்தவராயிரே” என்றிராவணனுரைக்கும் உரையின் உள்ளறையை உள்ளுறநோக்குமிடத்து, சூர்ப்பநகை காட்டிய உவமானங்களால் உவமையங்களை ஒன்றோடொன்றாகப் பொருத்தி இராவணன் கருத்திலமைத்துக்கொண்ட உருவமே ஈண்டு வெளித்தோற்றமான சீதையின் உருவென்பதும், இங்கே சீதையின் வர்ணனை பிரத்தியக்ஷபாவனையைத் தருவதினறென்பதும் இச்செய்யுள்களை மேலோட்டாக ஒதுவாக்கும் நன்குபுலப்படும். இங்ஙனம் தான்கண்ட உருவம் சீதைபோ? அன்றோ? என்றையுறவன், சூர்ப்பநகையை அழைத்து, “இந்நின்றவளாக்கொல இயம்பியசீதை”? என்று கேட்க, இராமானந்தபரவசையான அவள், இராவணன் கேட்கின்ற நோக்கத்தையறியாது தனையுமறந்து, தனக்கு உருவெளித்தோற்றமாக,

“செநதாமரைக்கண்ணொடுசெங்கனிவாயினோடும்
 சந்தார்தடந்தோளொடுநதாழ்தடக்கைகளோடும்
 அந்தாரகலதொடுமஞ்சனக்குன்றமென
 வந்தான் இவனாசுமவவல்லிலிராமனென்றான்.”

இவள் இராமனை நேரிறகண்டவளாதலின் இவளுக்குப்புலனான உருவெளித்தோற்றத்தின் வாணனை இராமனது உருவப்படத்தை எதிரில்வைத்துக் காட்டினாற்போல இராநின்றது. இங்ஙனம் இராவணன் நேரில்காணாத சீதையின் உருவெளித்தோற்ற வாணனையை ஏற்றபெற்றி மங்கலாகவும், சூர்ப்பநகை நேரிற்கண்ட இராமனது உருவெளித்தோற்றத்தை ஏற்றபெற்றி பிரத்தியக்ஷபாவமாகவும் அமைத்திருக்கு மிஃதொன்றுமே கம்பநாடா மகாகவி என்பதற்குப் போதியசான்றாகும்.

கம்பநாம் வால்மீகீயும்.—இங்ஙனமாகக் கம்பராமாயணத்தின் அழகுகளையும் நயங்களையும் எடுத்துக்காட்டுவது எப்படிப்பட்டவாகளுக்கும் இலகுவான காரியமல்ல. அழகு நிறைந்திருக்கின்ற இடத்திலே தனித்தனியான கூறுகளின் அழகை எடுத்ததுக்காட்ட இயலுமோ. ஆனாலும் கம்பராமாயணம் வால்மீகிராமாயணத்தின் ஆதரவைக்கொண்டு பாடினதுதானே இதற்கென்ன ஏற்றமுண்டு எனச்சிலர் கூறுவர். இரண்டையும் படித்துப் பார்த்தவர்களே இதற்குச் சமாதானங்கூறத் தகுந்தவர்கள். கால்ட்வெல என்னும் அத்தியக்ஷா “ஹோமருடைய இலியாட்டுக்கும் போப்பினுடைய இலியாட்டுக்கும் என்னபேதமோ அதேபேதம் வால்மீகிராமாயணத்துக்கும் கம்பராமாயணத்துக்கும் உண்டு” எனச் செப்பியிருக்கிறார். பௌவா என்னும் அத்தியக்ஷர்—“நாம் வால்மீகிராமாயணத்தையும் படித்திருக்கிறோம்; கம்பராமாயணத்தையும் படித்திருக்கிறோம். வால்மீகிமுனிவா, விரிவாய்க் கூறுகின்றவராயினும் விளங்கக் கூறுகின்றவா; கம்பா, சில இடங்களில் சுருங்கக் கூறுகின்றவராயினும் சில இடங்களில் விஸ்தாரமாய்க் கூறுகின்றவர். இன்பத்தருவனவான சொற்போகுகளும் அலங்காரமான கற்பனைகளும் ஆங்காங்கு விசேஷமாயிருக்கின்றன. ஆயினும் வால்மீகியை வியந்துகூறுவதோ கம்பராயே உவந்து கூறுவதோ எனத் துணிதல் கூடாமல் இடாபபட்டோம்” எனறெழுதியிருக்கிறார். வடமொழிப் பழிமசி இல்லாதவர்களும் வால்மீகிராமாயணத்தின் நேரான இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பை எதிரில் வைத்துக்கொண்டு ஒத்திடும்பொத்தால கம்பநாம சாமானியரல்லா எனபதும் கதையளவாக மாத்திரமே வால்மீகிராமாயணத்தைத் தழுவினவர் எனபதும் அங்கைக்கவியாகும். வால்மீகிராமாயணத்தின் பாலகாண்டத்தின் முதலிலுள்ள பாகமெல்லாம் பிற்பட்ட வடமொழியாசிரியர்களால் ஏறற்பட்ட சுலோகங்கள் என்று அநேக இங்கிலீஷ் ஆசிரியர்கள் யூகிக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்டவைகளைக் கம்பர் தழுவினாலலா, வால்மீகிராமாயணத்தில், தசரதன் பிள்ளைப்பேறடையும்படி என்ன செய்யலாமெனத் தன் மந்திரிமார்களைக்கூட்டி ஆலோசனை செய்ததாகவும் அவர்களும் அந்த யாகத்தைச் செய்யலாம் இந்த யாகத்தைச் செய்யலாமென்று பலபடப்பேசுகின்றதாகவும் அதன்மேல் சுமந்

திரன் தான் சனற்குமாரமகரிஷியினிடங் சேட்ட மர்மத்தை அரசு
 னிடம் அந்தரங்கமாய் உரைத்ததாகவும் அதன்மேல் அரசன்
 கலைகோட்டு மகாமுனிவர் வரத்தக்கதென்றறிந்ததாகவும் உரைத்
 திருக்கிறது. “பிள்ளைப்பேறிலையே இனி நாடென்றாகும்” என்
 ற தயரத்தை நோக்கி வசிட்டர் தேவரகசியத்தை மனத்தில் சிந்தித்
 துக் கலைகோட்டு முனிவரை அழைத்துப் புத்திரகாமேஷ்டியா
 கம் பண்ணினால் புத்திரப்பேறுண்டாகுமெனக் கூறினதாய்க் கம்ப
 ராமாயணத்தில் சுருக்கி இன்றி யமையாத ‘அளவாகக் கூறப்பட்ட
 டிருக்கின்றது. வால்மீகத்தில வருகின்ற கலைக்கோட்டுமுனிவர்
 சாதாரணராகக் காண்கின்றனா, கம்பருடைய கலைக்கோட்டுமுனி
 வரை நினைக்கும்போதே அசசமும் அற்புதமும் மனத்தில் உதிக்கி
 ன்றன. ஜனகமகாராசன் தயரதற்குத் தூதுபோகுகின்றது முதல்
 பரசிராமரைக் கண்டவரையில் நிகழ்ந்த சரிதம் வால்மீகத்தில்
 மிகச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கக் கம்பநாடர் அசசரிதத்
 தைத் தாம் வேண்டியவாறு மலைகளைபும காடுகளைபும சேனைகளை
 பும வர்ணித்து வளாததிவிட்டார்.

இரண்டாவது அயோத்தியாகாண்டத்தை வால்மீகிராமாய
 ணத்தில் படிப்பது மிகவும் ஆயாசம் தருவதாயிராநின்றது. இங்
 கே வால்மீகி வரத்தை கிழவாத்தையாகக் காண்கின்றது. இங்
 கே கம்பநாடர், சரிதத்தை வெகுதிறமாக நாடக அமைப்பேபோ
 ல உலகத்தோடு மிகப்பொருந்துமா றுரைத்திருக்கின்றனர். இந்
 தக் காண்டத்தில் உள்ள வேற்றுமையை மாணுகர்கள் நேரிலே
 படித்துப்பார்த்தே கம்பருடைய சாமர்த்தியத்தைச் சீராகுகியறி
 யவேண்டும். தமிழிராமாயணத்துக்கு வால்மீகமே முதலாவென்
 று கம்பரே சொல்லிவிட்டார். உயுத்தகாண்டத்திற் கூறிய இரணி
 யப்படலம் கம்பருடைய சிருஷ்டி. இராமசரிதத்தில் இரணிய
 வதையை இடைப்பெயது கூறுவது மற்றொன்று விரித்தலென்ற
 குற்றமாமென்பர் சிலர். பாரகாவியஞ்செய்த ஆசிரியர் இது
 குற்றமாகுமென்று கொண்டால் அங்ஙனங் கூறார். பிரகலாத
 சரிதத்தில் மிகப் பற்றுடையராய் அங்ஙனங் கூறினாமல்லர்.
 இந்தச் சரிதத்தை விபீஷணன் வாயில் வைத்தன்றே கூறியது ?
 ஸ்ரீராமருடைய மகிமையை இராவணனுக்கு வற்புறுத்திக்காட்டி
 இராவணன் வணங்கி உய்யுமாறு எடுத்துரைத்தது இச்சரிதம்.

ஆகவே இது மற்ருன்று கூறலாகாது. இரணியப்படலமொன்று தவிர எனைக்கம்பராமாயணமுறறு மழிந்துவிட்டாலும் பெரிதல்ல; கம்பருடைய கவிதாசாமாத்தியத்தையும் இயற்கைப்பலமையினையுங் காட்ட இப்படலமொன்றுமே போதுமான சான்றாகும். உயுத்தகாண்டமே கம்பராமாயணத்தில் மிக மிகுகாண காண்டம் எனத் தமிழ்வல்லார் கூறுவதுண்டு. இவ்விரணியப்படலமோ அவ்வுயுத்தகாண்டத்தின் எனைப்படலங்களினும் மிகிக்குடையது. ஆசிரியருடைய கருத்துக்களும நடைபும நவரஸமென்னு மெய்ப்பாடுகளும் இநதப்பட்டலத்தில் அதனை உரமபெற்றிருக்கின்றன.

கம்பரிடத்தில் மற்ருரு விசேடமுண்டு. அவர் நடையானது சந்தாப்பத்திற் கேறவாருக கம்பிரமும் இன்னேசையும் மிகுகும் தளாசசியுமுடையதாயிருப்பது. சந்தோஷசெய்தி உரைக்குமிடத்தில் சந்தத்திற்கேறபக கூந்தாடவுங் கூடும் விசனகரமானசெய்தி உரைக்குமிடத்தில், படிககின்றவன் பாடடைப்பரபரபாக படிககப்புகுந்தாலும், அநதப பாடல்கள் பரபர்பாக நாவினே உழலவதில்லை. கதாநாயகன் அமுகின்ற இடத்தில் கதையைப் படிககின்றவனும் அமுவான; அவன் களிககின்ற இடத்தில் இவனும் களிப்பெயதுவான. இது கவிவல்லோராகுமாத்திரமே கைவந்தமாமம்; எல்லாருக்கும் இதுபெய்ய இயலாது.

கம்பருடைய கவிகதி.—“ ஓட்டக்கூத்தர், கடருவுபடலம் பாடிவருகின்றனா; நீர் எம்மாத்திரம பாடிவீர்? ” எனக்கேட்ட அரசனையும் பிறரையும் கோககிக்கம்பா, “ நாம் சேது பந்தனப்படலம் பாடாநின்றோம் ” எனக் கூறினதாகக் கூறப்படுகின்றன. இராமாயணத்தில் எந்த ஏட்டைத் தள்ளிப்பார்த்தாலும் கவிகதி தட்டுத்தடையின்றி நீரோட்டமேபோலச் செல்வது கட்டிலாகும். யாதொரு வரிதானும் வருந்திப்பாடப்பட்டதான குறிகள் யாதொன்றுந் தோன்றுவதின்று. உலகியலை நன்கறிந்தவராய்க் கலவிக்களஞ்சியமாய் கவிபாடுந்திறமுதிர்ந்தவரான கம்பர் அலாதாரணமான காவியத்தை அநாயாஸமாகவே செ

ய் அழகுத்தாரர். பாஷைநடையின் சூக்குமங்கனையும் சொல்லாற்றலையும் பொருளாற்றலையும் நன்குணர்ந்தவராதலின் இவர் கவிபாடாநிற்கையில் கருத்தொன்றையே கருதியிருப்பார். சொற்கள் அதற்க்கியையத்தாமே வந்தியையும். “சேதுபந்தனம்வரையில் பாடிவிட்டீரா? அப்படியானால் அந்தப்படலத்தில ஒரு கவியைச் சொல்லிக்காணீர்” என்ற உடனே

“குமுதனிட்டுருவரைகூத்தரில்
திமிதிமிட்டுத்திரியுந்திரைகடல்
துமிதழூர்புகவானவர் துள்ளினார்
அமுதமின்னுமெழுமெனுமாயைசால்.”

என்று அப்பொழுதே பாடினாரென்பதற்கு வேறுசான்று வேண்டா. அவர் முதலாம் பாடிய ஆற்றுப்படலத்தில்,

“மலையெடுத்தமரங்கள்பறித்தமா
டிமுதற்பொருள்யாவையுமேந்தலால்
அலைகடற்றலையனறணவேண்டிய
நிலையுடைக்கவிநீத்தமநீத்தமே”

என்று பாடியவிருத்தமே அதற்கு இன்றளவும் சான்றுபகர்கின்றது. நேற்றுப்பாடிய சேதுபந்தனப்பீடலத்தின் செய்தி இன்று ஆற்றை வாணிக்கும்போது கற்பனையாக வமைந்ததன்றோ? ஆகவே இவர் “எழுந்தநாயிறு விழுவதன்முன் கவிபாடின தெழுநூறே” என்பதில ஐயமில்லை.

அவர் இயற்றிய ஏனைநூல்கள்.—கம்பநாடருடைய கவித்திறமெல்லாம் இராமாயணத்தில முற்றும் எயிரின்றது. அத்திறம் கட்புலனாகின்ற மற்றநூல் சடகோபரந்தாதி யொன்றுமே யாகும். சரஸ்வதியந்தாதியைச் சிறுபிராயத்தில பாடினார்போலும். அவ்வந்தாதியில் ஆசிரியரது முகிர்ந்த திறம் கட்புலனாகின்று. குமரகுருபரர் பாடிய சகலகலாவல்லிமலையின் சிறப்புத் தீர்மானம் கம்பர் பாடிய சரஸ்வதியந்தாதியில துவனிப்பதில்லை. ஆயினும் சரஸ்வதியை உபாசித்துவந்தால வாக்கு வளம் உண்டாகுமென்று நம்பினவரேயாவர்.

“பழகநிறமும்பவளச்செவ்வாயும்
கடிகமழ்பூந்தாமரைபோற்கையும்—துடியிடையும்
அல்லும்பகலுமகவரதமுந்துதித்தால்
கல்லுஞ்சொல்லாகோகவி.

இலகருமியந்தாதி யென்பதோன்று இவா பாடிவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதில் சமஸா வாகு ஒரு அடியளவாகத்தானும் இலகருமியோ காண்கின்றது. அவ்வந்தாதிமீன 15-வது செயயுளைக் கேளுங்கள்,

“சாராநனவுகனேயொருகூடலெனகடாபரகாந்நாராநிதிமாம
பேரகமேலினசேரண்பபாநாநாரகிமணபா
காபகமேவிநயமுமலினக்காரயட்டுடருககூ
பாபசேரண்பாசசணணிபடபொருகந்நாரபவளே”

சரஸ்வதியந்தாதிமீன 15-வது செயயுளையுங் கேளுங்கள்,

“சாரகமாமலபபயவாராளினப
சேபகபாநமலாத்நானதுவினைப
லேபகாராநிவிநிமபாநதுவெயுநிதகரு
பாபகமாயதுபுநாரபிமபகேராரூகே”

இவ்விரண்டினே சடகோபாந்நாதிவைந் தடடித்திறுநக யாதொரு பக்கத்தில கணவிறகு முநகிலே காணப்படுகின்ற யாதொரு செயயுளை ஒப்பிடப்பொருங்கன. இதோ 45-வது செயயுள்,

“சேரநனவுகனேயொருகூடலெனகடாபரகாந்நாராநிதிமாம
பேரகமேலினசேரண்பபாநாநாரகிமணபா
காபகமேவிநயமுமலினக்காரயட்டுடருககூ
பாபசேரண்பாசசணணிபடபொருகந்நாரபவளே”

இதன் வாகுமும் போகும் முன்காட்டிய செயயுளின் வாகுபு போக்குகளைக் காட்டிலுஞ் சிறந்ததென்பதை எவாதான் அவற்றெனக்கூறுவா? சேரனுடைய சமத்தானக் கவிராயகன கம்பரிடங் கொண்ட மாறசரியத்தால் அவரை அம்பட்டனுடையபங்காளியெனக்கறபித்த காலையில் பாடிவதாகும் சரஸ்வதியந்தாதி அவளருளுடனே அவள் பாத்சசிலமபு பெறற்பொருடடெனக் கூறுவாருமுளா. பிரமராஷ்சலுடைய அருள்பெற்றபோது பாடினரெனக் கூறுவதுமுண்டென முன்னமே கூறப்பட்டதன்றே. இவ்விரு திறவர் கூற்றையும் மெய்ப்பிக்கலாவதான சானது யாதொன்றும் அந்தூலகத்துக் காண்கின்றிலது. ஏரெழுபதின் எழுவாயை முனானரே குறித்திருக்கிறோம். எப்படியும் இநதூல் கம்பர் பேரும் புகழும் எய்தினபின்னரே பாடியதெனக் காண்கின்றது. செம்பொறசில யெழுபது வெருவாய் றெழுபதின் போககே போ

க்காக அமைந்து கிடப்பினும் அதனை 'இயற்றினார் கம்பபென்றே துணிந்து சொலவதற்கான ஆதாரம் இலது. காஞ்சிப்புராணம்-காஞ்சிப்பிள்ளைத் தமிழ்-சோழகருநவஞ்சி-திருக்கைவழக்கம் என ஆ நூல்களும் கம்பா இயற்றினாரெனச் சிலா கூறுகின்றனா. இவற்றில் திருக்கைவழக்கம் தவிர மற்றவைகள் அச்சிற காணாமையால் எவர்க்குங் கிடைத்தலரிதாயிராநின்றன. அச்சிட்ட பிரதிகளில் தானும் திருக்கைவழக்கம் பிரதிக்ரூப பிரதி மாறுபடுகலான் கம்பா பாடின அடிகள் இன்னின்றவையே எனத் துணிந்து கொள்ளக்கூடவில்லை. கம்பபரகராதி இராமாயண வசனம் என்பனவும் எழுதினாரெனச் சிலர் கூறுகின்றனர்.

கம்பருடைய குணவிசேஷம்.—யாதொரு கவியின் தூலைக் கற்றுவைத்தும் அக்கவியை இன்னதன்மையரென அறிய மாட்டாதவன தானே நேரிலகண்ட யாதொரு கவியைத்தானும் இன்னதன்மையரென அறிவதிலன் என்றொரு இடங்கிலீஷ் ஆசிரியர் இயம்புகின்றனா. இராமாயணத்தால கம்பா இன்னதன்மையரென அறிதலாகுமோ என்று ஆராய்தல் வேண்டும். அயோத்திமாநகரத்தை,

“ஏகம்முதற்கலவிமுளைத்தெழுநடுண்ணிலகேள்வி
ஆகம்முதற்றிண்பண்போகடியருந் தவழ்தின
சாகநதழைதசனபருமபித்தருநமமலாந்து
போககசனியொன அபமுத்ததுபோலமனேதே.”

என வர்ணித்திருத்தலால் இவர் கலவிகேள்விகளின் அருமையைப் பாராட்டினவரென்பது பெறப்படும். ஆயினும் அக்காலத்துக் கணக்காயா கல்விகற்பிக்கும் முறையை வியநதவரலலரென்பது,

“கல்வியிற்றிகழகணக்காயர்கம்பலைப்
பல்விதச்சிறுஅரெனப்பகாவபல்லரி
செல்விடத்தல்லொன அகரத்தலசெயகலா
நல்லறியாளரினவிந்தநாவெலாம.”

என்ற கார்கால வர்ணனையாற் பெறப்படும்.

“பெருந்தடங்கண்பிறைநுதலார்க்கெலாம்
புபாருந்துசெல்வமுங்கல்வியும்பூத்தலால்
வருந்திவநதவர்க்கீதலும்வைகலும்
விருந்துமன்றிவினையனயாவையே.”

என்றதனால் இவா பெண்கலவியின் நனமையை அக்காலத்திலே தானே உணர்ந்தவரென்பது தெற்றம்.

“துன்புநசெனின்னே ழசகமுனது”

எனக் கூறினாராதலின இவா வறுமையிற் செமமையைக் கண்ட வரென்பதும்,

“யாறையாதுமில்லாசநியையாதுவே”

என்றதனால் வறுமையின் கொடுமையைக் கண்டறிந்தவரென்ப தும் தெளிவாகின்றன. ஆண்பாலினரைக் காட்டில பெண்பாலினர் காமமிகவரலலா என,

“மர்ச்சாகமுமாதாராக்குமமனமென்பெநானதேயனறே”

என்றவழியில் வறபுறுத்தினாரேனும், ஆண்பாலினர் கேடெய்து வது பெண்பாலினர் தரும காமவிற்பத்தால் என,

“தாமதேதுவென்பபுவிதேநானறிய

வாமமேகலைமங்கைபராலவரும்

காமமிலைபெணிறகரியகேடெனும்

நாமமிலைநாடுமுமிலைபே.”

என்ற விருத்தத்திலே கூறினர். இவவுண்மையைப் பின்னும்,

“மங்கையாபொருட்டாலென்புமாதாக்குமரணமெனறல்

சங்கையினறுணாதிவாஸ்செய்கையாதசாவுமினனும்

அங்கையாதித்தநினுலேபல்லலுமபழியுமெயதல்

எங்கனிமகாண்டிபனதேஇதறகுவேதேதியாதோ.”

எனவும் வறபுறுத்தினார். சித்திரகூடப் பருவதமுதலான வருணனையால், இவா எல்லாக்காட்சிகளையும் நேரிட்கண்டதுபவித்த வா என்பது நன்கறியப்படும். கற்பசக்தியால் மாததிரம் அவைகளை நன்குவாணிக்க இயலாது என்பது அவ்வருணனைகளைப் படித்தவர்கட்கு மெய்ப்படும். சடையப்பமுதலியாரையும் அவருடன் பிறந்தாரான கண்ணனாரையும் சரராமரையும் இராமாயணத்தில ஆங்காங்கு புகழ்ந்திருத்தலானும்,

“சிதைவகல்காதறறையததநகையைக்குருவைத்தெயவ

பதவியந்தணரையாவைப்பாலரைப்பாவைமாரை

வதைபுரிசுநாக்குமுண்டாமாற்றலாமாற்றல்மாயா

உசவிகொன்றாக்கெனேநெறுமொழிக்கலாமுபாயமுண்டோ.”

எனப் பாடியிருத்தலானும் இவா மிகவும் செயந்நன்றி யறிதலு
டையவா என்பது தோறமும். கள்ளூண்டலைக கடிந்து சினந்த
வரென்பது பினவரும செய்யுளால போதரும:—

“வஞ்சமுங்களவுமபொய்யுமயகமுமரபில்கோடபும்
தஞ்ச மெனருரைநீகருந்தனமையுங்கனிப்புநடாகமும்
கஞ்சமெல்லணகருநீருங்களானிலருந்தினரை
நஞ்சமுங்கொலவதல்லானாகினைநலகாதனறே”

தமிழையும் தமிழநாடடையுங் குறிக்க நேமிகின்ற இடங்களில்
அதிக உற்சாகமுடையவராகக் காண்கின்றனா.

கம்பர் சைவரோ வைணவரோ.—என்பதைத் துணிகின்றதில் இருதலைக கொள்ளியிடை ஏறும்பே போல இடாப
படவேண்டுவதா யிருக்கின்றது. கம்பா பிள்ளையின பெயா அம்
பிகாபதி என்பது உலகப்பிரசித்தம். ஏரெழுபதில் விநாயகவண
க்கம் வைத்திருக்கின்றது. இராமாயணத்தில் சிவபெருமானைக்
குறிக்கின்ற இடங்களா பெருமையாகவே குறித்திருக்கின்றன.
சில பிரதிகளில் “ஆதியநதமரீயென யாவையும்” என்றும் சில
வற்றில் “ஆதியநதம் அரியனயாவையும்” என்றும் இருக்கிறது.
ஏனைச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுள்கள பொதுப்படத் தெய்வவண
க்கங் கூறுகின்றன. ரதெல்லா மிங்ஙனமிருக்கத் திருக்கைவழக்
கம் ஸீ ஆறுமுகநாவலா பதிப்பில்,

“பண்ணமைந்த

வேதமொருநானகிணையுமிககதமிழநாலடியால்
ஓதியுரைத்தேகருணைபோங்கருங்கை”

என வருவது தொழுவூ ஸீ வேலாயுதமுதலியார் பதிப்பில் விதி
பட்டிருக்கிறது. இவ்வடிகள குறிப்பது சடகோபரைப்போலும்,
இராமாயணத்தில் திருவவதாரப்படலத்தில் பெரிய திருவடியான
கருடாழ்வாரைக் குறிக்கின்ற இடத்தில்,

“எனனையாளுடையவையன்”

எனக் கூறியிருக்கிறது. இதிற பிரதிபேத மிலலை. கடிமணப்பட
லத்தில்,

“என்றுநானமுகன முதல்யாரும்யாரையும்
நின்றபேரிருளினைநீக்கநீனெறி

சென்றுமீளாக்குறிசேரச்சேர்த்திடு
தன் திருநாமத்தைத்தானும் சாத்தியே ”

என்றும்,

சம்புமாலிவதைப படலத்தில்,

“ஐயனுமமைந்துநினறாழியானளவிமும்

நெய்சுடாவிளக்கிறேனறுநெறறியேநெற்றியாக” என்றும்,

பரதன் சூளசெய்கின்ற இடத்தில்,

“தழைத்தண்துளவினோன் தலைவன அல்லனென்
றழைத்தவன்.”

என்றும்,

விராதன துதியில்,

“மழுவாளிக்கனறளித்த

ஐயத்தால்சிறிதையமதவிரநதாருமுளரையா.” என்றும்,

சரபங்கர் பிறப்புநிங்கு படலத்தில் இநதிரன சீராமனைத் துதிசெய்வதில்,

“எல்லைவயங்கள்நினனுழையென்றநநாளளிையோனை தீந்டிஎழுவார்எனநின்ற
தொல்லைமுதல்முனிவாசூளுறறபோதேதொகைநினறஐயமதடைசதீலையோ
எந்தாய்.”

என்றும், கவந்தபபடலத்தில்,

“முனறுகவடாயமுனைததெழுந்தமுலமோ.”

என்றும் இன்னும் பலவிடங்களிலும் விஷ்ணுவுக்குப் பரத்துவங்கற்பித்திருக்கிறார். இங்கே எடுத்துக் காட்டப்பட்டனவெல்லாம் சைவருக்கு நிஷ்டரம உண்டாகாமல கம்பா வேண்டுமானால் தாமே தவிரத்திருக்கக் கூடிய பாகங்களே யன்றே. நாலாயிரப்பிரபந்த வியாககியானங்கள் கம்பருடைய பிரயோகங்களில் சில எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றன. கம்பர் இராமாயணம் பீடுமுன்னர் சைவராயிருந்தவர் பின் வைணவராயினார் எனச் சில தமிழ் வித்துவாயிசர்கள் கூறுகின்றனர். ஆயினும் ஸ்ரீரங்கத்திலே கம்பா கட்டுவித்த மண்டபத்திலே சக்கரவர்த்திக்குரிய ஆடம் பரங்களுடனே கம்பரைப் போல சிலாவிக்கிரகம் இயற்றிவைத்திருப்பதால், இராமாயணத்தைக்

“கண்ணியவரங்கர்முன்னேகவியரங்கேற்றினானே.”

என்பதூஉம் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் முத்தலியோரால் கவிச்சக்கரவர்த்த

கிப் பட்டம் அளிக்கப்பட்டாரென்பதூஉம் உண்மையாவதுமன்றி இவர் வைணவர் என்பதை வற்புறுத்துகின்றன. எப்படியும் மேற்காட்டினவற்றால் கம்பா வைணவராகவே இறந்துவிட்டனர் என்பது தேற்றமேயாம். இவர் நாடடரசன் கோட்டையில் வைணவ சம்பிரதாயத்தின்படி சமாதிக் செய்யப்பட இருக்கின்றனர். இதனை இன்றுங் காணலாம்.

முடிவு.—இராமாயணம் பாடிமுடிந்தபிறகு கம்பா கவிதா சந்தத்தை இழந்தனரென்றும், தாம்பாடின பாடலகளைப் பிறாபடிக்கும்போது அவை தம்மாத பாடப்பட எனப்பதறியாமல் அதிக ஊக்கத்துடன் கேட்டு ஆநந்திப்பரென்றும் கூறிவருகின்றார்கள். கலவியிற பெரியவர் கம்பா என ஐநகரம் வேற்றுமை ஏதுப்பொருளுகுக காட்டப்படும உதாரணத்தாலும், யாதொரு இயந்திரமுதலியவறயின் கூறுபாட்டை அறியாது அதிசயிக்கின்றவர்கள் இதென்ன கம்பகுதகிரமாயிருக்கிறதே என வழங்கும் வழக்காற்றாலும், கம்பன் வீட்டுக்கட்டுத்தறியும் கவிபாடும என்ற பழமொழியாலும், விரிவாக எழுதியிருக்கின்ற யாதொன்றைக காண்கின்றவர்கள் இதென்ன கம்பராமாயணமாக இருக்கிறதே என்றதாலும், கம்பரெனலும் திருநாமம் எக்காலத்தும் மறைவதின் லி நிலைபெறுவதாயிரறு.

